

ΘΗΣΑΥΡΟΣ



Τα δράματα της καρδιάς

ΑΝΤΙΟ, ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΜΟΥ!...

«Ήμουν μία κοπέλλα δέκα οκτώ χρονών, τρελλά ερωτευμένη. Τον έρωτά μου δεν τον έμπιστευόμουν σε κανένα και ντρεπόμουν να λίστα να τον ομολογήσω και στο πρόσωπο που αγαπούσα, το Λουί. Ήταν ένας συμφοιτητής μου πολύ μελετηρός και πολύ πλούσιος: είχε τ' αλογά του, έπαιζε γκολφ, έκανε οκί και το καλοκαίρι πήγαινε στις πιο κομικές πιάς. Κοπέλλες είχε όσες ήθελε και δεν έδινε σημασία σ' ένα κορίτσι σαν κι εμένα, που δεν ήταν καν πολύ όμορφη, αλλά απλά καριζωμένη. Ένα κορίτσι, που φορούσε μία μαύρη ποδιά, και περνούσε τις ώρες του στο κημείο, κανοντικά πειράματα. Σίγουρα δεν με θεωρούσε γυναίκα, αλλά πάντα ήταν καλός μαζί μου και με βοηθούσε στις ανυπακοές μου.

Όταν πλησίαζαν οι γιορτές των Χριστουγέννων, ο Λουί έφυγε για να πάει κοντά στους δικούς του. Έγώ έμεινα στην πόλη γιατί δεν είχα λεφτά για ταξίδια, έστω και κοντά. Έπειτα, μακριά από κείνον, δεν θα διασκεδάζα κημεία. Ήταν γιατί μ' αυτόν τον τρόπο μου δινόταν η ευκαιρία να συναντιέμαι με τον Λουί.

Είπα τις γιορτές των Χριστουγέννων έκεινται τη χρονιά τις πέρασα, μακριά απ' τον αγαπημένο μου, μαζί με τους δικούς μου. Η θεία μου η Φελισίττε μου χάρισε τότε ένα μικρό δαχτυλίδι.

—Θα σου χρειαστεί, μου είπε ο πατέρας μου, όταν θα παντρευτείς...

Μα η πρώτη μου σκέψη ήταν να το στείλω, μέσα σ' ένα κουτάκι, στον Λουί. Ήμουν ακόμη παιδί κατά βάθος, παρ' όλα τα δέκα οκτώ χρόνια μου. Συνέδεφα μάλιστα το όνομα μου και με λί-

γες λέξεις. Πέρασα τη νύχτα με τη σκέψη της υποδοχής που θα είχε το μικρό μου δωρό κι' έδωπα από μακριά το χαμόγελο του Λουί, όταν θ' άνοιγε το κουτάκι. Θα ψιθύριζε: «Τι καλή που είναι αυτή η μικρούλα! Ντρέπομαι που έχω δεν της έστειλα τίποτα». Και η σκηνή, που ξετυλιγόταν στη φαντασία μου, κατάληγε σε θερμά φιλήματα!

Ο Λουί όμως μου έστειλε πίσω το δαχτυλίδι στο Πανεπιστήμιο, μαζί μ' ένα σημείωμα: «Μικρούλα μου, έγραφε, σου στέλνω το κουτάκι με το χρυσό δαχτυλίδι στο Πανεπιστήμιο, γιατί δεν ξέρω τη διεύθυνση του σπιτιού σου. Σε παρακαλώ πολύ ν' αφήσεις πίσω τους, στο μέλλον, τους αρραβωνιαστικούς των άλλων κοριτσιών, που δε μπορούν παρά να γελούν με την τσέπη σου αφέλεια. Σε χαιρετώ. Βέρα Μαρινιέ».

Ο κλητήρας του Πανεπιστημίου με είδε να κλωμίζω, καθώς διάβαζε το σημείωμα αυτής της αγνώστης Βέρας και να κλώνω έπειτα το κουτάκι στην τσέπη του παλτού μου ενώ τα μάτια μου βούρκωναν.

Μηδία κατόπιν στο έργοαστηρίο μου είδα κι' εκεί πέρα την απήφασή μου. Εύτυχως δεν είχε έρθει ακόμα κανείς. Θέλησα να λιώσω το χρυσό δαχτυλίδι, να το αφαιρέσω κάθε σκίμα, κάθε σμύδολο, να το κάνω μία άμορφη μάζα. Και το κατάφερα με πολύ κόπο. Στο τέλος, κατάντησε μία μαυροχρυσή μπαλλίτσα.

Ήταν η πρώτη μέρα που ξανάρχιζαν τα μαθήματα έπειτα απ' τις διακοπές. Πήρα τη μπαλλίτσα και την έβρα σε μπανιέρα με νερό και φάρμακο. Όταν θάρουνόταν στο έργοαστηρίο. Έπειτα έφυγα

σαν τρελλή για το σπίτι μου. Αρρώστια από την απογοήτευση μου κι' έμεινα τρεις μήνες στο κρεβάτι. Και δεν ξαναγύρισα ποτέ πια στο κημείο.

Ο πατέρας μου, νομιζοντας πως η κημεία δεν μου άρεσε, αποφάσισε να με σπουδάσει φαρμακοποιό.

Είπα έγινα φαρμακοποιός παρά τη θέλησή μου. Όλη μου η ζωή ήταν κάτι παρά τη θέλησή μου. Είχα καταντήσει μία άδουλη απ' την έρωτική εκείνη απογοήτευση. Οι μέρες μου περνούσαν πίσω απ' τον πάγκο του φαρμακείου, σ' ένα όνειρο κωμικό.

Μία μέρα μπήκε στο φαρμακείο ένας νέος που είχε στραμπούληδο το πόδι του. Πιάστηκε απ' τον πάγκο να μην πέσει. Ήταν ο Λουί! —Μπορείτε να μου βάλετε έναν επίδεσμο στο πόδι γιατί το στραμπούληδο; μου είπε. —Ετσι θα μπορέσω να φτάσω ως το ξενοδοχείο.

—Καθίστε, του απάντησα, θα κάνω ό,τι μπορώ...

Με κύτταξε καλύτερα, καθώς είχα γονατίσει για να περιποιηθώ το πόδι του.

—Κάνω λάθος ή εσύ είσαι η «μικρούλα»; Δεν με γνώρισε; Κάθισε εκεί κι' άς κουδεντιάσουμε...

—Τι γυρεύεις από μένα; του είπα. Δεν έχουμε τίποτα να πούμε...

—Άκουσε (μικρούλα). Ακόμα δε μπορώ να ξεδιαλύνω το μυστήριο εκείνης της μπαλλίτσας, που βρήκα στην τσέπη μου. Έξηγησέ μου τι συνέβη...

Του διηγήθηκα τότε όλη την ιστορία του χρυσού δαχτυλιδίου και τη μεγάλη απογοήτευσή μου, άκουσε και την αρρώστειά μου.

—Τώρα καταλαβαίνω τι συνέβη, είπε. Ήταν μία φάρσα που έβαλες στον Λουί. Εσύ έβαλες το χρυσό δαχτυλίδι, να το αφαιρέσω κάθε σκίμα, κάθε σμύδολο, να το κάνω μία άμορφη μάζα. Και το κατάφερα με πολύ κόπο. Στο τέλος, κατάντησε μία μαυροχρυσή μπαλλίτσα.

Μου χάρθηκε τα μαλλιά και πρόσθεσε:

—Καίσι; Μα είμαι τυχερός που πήρα έδω. Να που ξανασημείω...

Με φίλησε στα μάγουλα, στα μαλλιά, στο στόμα! Ήμουν ευτυχισμένη και έκλαιγα από τη συγκίνησή μου! Έκεινται τη στιγμή, η υπέρτατη κατέβηκε το σκάλα, που οδηγούσε απ' το φαρμακείο στο σπίτι μου, που ήταν από πάνω, και μου είπε: —Το τραπέζι, κυρία είναι έτοιμο... Ο κύριος ήρθε και οσάς περιμένει...

—Ερχομαι, απάντησα. —Καταλαβαίνω, είπε ο Λουί, όταν έφυγε η υπέρτατη. Κρίμα, κι' έχω που νομίζα, πως δεν ήσουν παντρεμένη.

Και σκέφτηκε να φύγει. —Ο! Λουί, πίστεψέ με, είπα ανάμεσα στα δάκρυά μου, όλα, όλα έγιναν παρά τη θέλησή μου. Δεν άφησα να παρμόναξ έσένα! αγαπάω παρά μονάχα έσένα! —Αν ήξερες τι θλίβετη που είναι η ζωή μου!

—Αντίο, μικρούλα μου, είπε θλιμμένα.

Και τον είδα να φύγει για πάντα, κουτσάλινοντας λίγο. Ή νεοτίπη τη στιγμή. Άνέσει έκπληξη στην κατάσταση που είχα, που οδηγούσε τη σκάλα, που οδηγούσε στο σπίτι μου.

ΜΑΡΣΕΛ ΣΩΒΑΖ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντικο ρεπορτάζ

Συνεχίζονται με έντατικό ρυθμό οι έτοιμασίες για την θερινή σεζόν.

—Ξεχωριστό ενδιαφέρον, όπως κάθε χρόνο θα παρουσιάσει ο συναγωνισμός των τριών μεγάλων μουσικών θεάτρων.

—Το θέατρο «Βέμπο» με επί κεφαλής την δημοφιλή τραγουδίστρια πού έπιστορέφει στα τέλη του μηνός στας Αθήνας, εξασφάλισε έφέτος την συμμετοχή διαλεκτών ηθοποιών, όπως της Ρένας Βλαχοπούλου του Μαυρέα του Χατζηνήστου, και του χορευτικού Φλερύ-Λίντα Άλμα.

—Θα αρχίσει με μία σατυρική έπιθεώρηση με τον τίτλο «Ο Ρωμύος» στην οποία ο Μαυρέας και ο Χατζηνήστος ως ρωμιοί, με έντελως αντίθετες αντιλήψεις (κομπέρ) θα παρουσιάζουν με μία ιδιότυπη συνοχή σε ποικίλα ταμπλώ, τα ιστορικά γεγονότα.

—Στο «Περροκέ», ο δεύτερος μουσικός θάσος Ντιντινούσας-Σταυρίδης, με συνεργασία της Κούκας Νικολαΐδου, της Ρένας Ντόρ, του Άλ. Λειβαδίτη και του χορευτικού Άλμπαντζ-Κανόνι, θα αρχίσει επίσης με μία σατυρική έπιθεώρηση με τον τίτλο «Ξενύχτες».

—Το τρίτο μουσικό θέατρο, το «Α-κροπόλ» έτοιμάζει και έφέτος ένα θέαμα φαντασμαγορικό με την έπιθεώρηση «Α-στερία της Αθήνας». Χαρακτηριστικό είναι το ταξίδι του σκηνογράφου κ. Ανεμογιάννη και του έπιχειρηματία κ. Μπουρνέλη που βρίσκονται τώρα στο Παρίσι.

—Τα ρωσικά λαϊκά μουσικά, που θα εμφανισθούν για σειρά παραστάσεων τον ερχόμενο μήνα στας Αθήνας, με τον τίτλο «Μπεριόσκα», είναι δημιούργημα της διάσημης χορογράφου Ναντίνα, του θεάτρου «Μπολσόϊ» της Μόσχας.

—Οι Ρωσίδες χορεύτριες με μακριά εσώδη μαλλιά εμφανίζονται στη σκηνή με χαρακτηριστικά κοστούμια τύπου «Σαραφάν», κρατώντας κλωνάρια λευκά.

—Με την ελπίση ότι Γάλλου τεχνικού κ. Ουϊνιάι, η έλληνική ταινία «Δράκος» για την οποία τόσος έγινε θόρυβος πρόκειται να προβληθεί στο έσπερινό κινηματογραφικό φεστιβάλ των Κανών.

—Η Λιλιά Μπερδέ είναι η πρώτη Έλληνίδα χορεύτρια που εμφανίζεται στο Λονδίνο. Η Μπερδέ υπέγραψε συμβόλαιο με το γνωστό θέατρο «Παλλάντιουμ» για σειρά εμφανίσεων.

—Το ντεμπούτο της, με τον ταταρικό χορό του χορογράφου Κινάξ, άοφε πολλή ένταση και οι περισσότερες εφμερίδες έδημοσίευσαν φωτογραφίες της με κολεαυτικά σχόλια.

—Ο Τζιμς Μακούλς, στη Βιέννη, όπου έχει τώρα εγκατασταθεί μόνιμα, είχε μία άκονη σημαντική έπιτυχία. Υπέγραψε μακροχρόνια συμβόλαιο με τη μεγάλη εταιρεία «Ντέκκα» για δίσκους. Άργότερα ο Μακούλς, έχει προτάσεις να μεταβεί για δίσκους και στην Αμερική.

—Στην Αμερική επίσης θα φύγει το καλοκαίρι και η Ζωίτσα Κουρούκλη για σειρά εμφανίσεων στην τηλεόραση.

—Στην πρωτεύουσα του Ισραήλ, παράλληλα με την Κάκια Μένδρη, είχε έπιτυχία εμφανίσεις και μία έρμηνεύτρια λαϊκών τραγουδιών, η Μπέμπα Μπίλνις, που έμεινε εκεί επί ένα όλοκληρο τρίμηνο.

—Στη νέα έλληνική ταινία «Πρωτεύουσιάνικες περιπέτειες», έξ ολοκληρωμένη έγγραφή, με το σύστημα «Κόντακ Κόλορ» η Βεντέττα του τραγουδιστή Ρένα Βλαχοπούλου, που καταγγέλει, ως γνώστη από την Κέρκυρα υποδύεται με πολλή έπιτυχία, τον τύπο μιας νωκικής Κερκυραίας, που έρχεται στην Αθήνα, για να περιπλακή στις πιο άπίθανες περιπέτειες.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ο καυμένος ο κ. Γιαννάκης έβγαλε ένα σπυρί στο πιο μαλακό μέρος του σώματος του και ήταν ο πιο δυστυχισμένος άνθρωπος του κόσμου. Γιατί αυτό το σπυρί του είχε αφαιρέσει την έλευθερία των κινήσεων και έφερε ένα σωρό μεταβολές, σημαντικώτατες, στην συμπεριφορά του. Πρώτα-πρώτα ο κ. Γιαννάκης έπρεπε να στέκεται διαρκώς όρθιος ή να περπατά, γιατί το να κάθεται αποτελούσε πια σωστό πρόβλημα για αυτόν. Έπρεπε να διαλέξει την καρέκλα του —να μην είναι πολυθρόνα— να είναι μάλλον στενή, ώστε όταν έπρόκειτο να στρωθεί σ' αυτή, να τοποθέτηση τα τρία τέταρτα των καμπών του προς τα μέσα και ν' αφήσει το ένα τέταρτο —όπου ακριβώς βρισκόταν το σπυρί— προς τα έξω. Γιατί το σημείο αυτό, όπως καταλαβαίνετε, έπρεπε να βρίσκεται στο κενό, για να μην άκουμπά στην καρέκλα και του φέριε πόνο. —Ετσι ο κ. Γιαννάκης για να καθίσει κάπου, υποδουλόταν σε όλοκληρη προκαταρκτική διαδικασία. Έπισκοπούσε πρώτα τα γύρα, φερμάριζε το κατάλληλο καθίσμα, ύστερα ζύγωνε κι' έκανε μονοθέριες σαν το βαπόρι που θέλει ν' άρδξει σε λιμάνι. Λύγισε λίγο τα γόνατα, κατέβασε σιγά-σιγά τις καμπύλες, τις τοποθετούσε προσεκτικά έξω, έβλεπε στην καρέκλα κι' ύστερα τραβιόταν παραμέσα, με προσοχή, ώσπου να βρή τη στάση που τον βόλευε.

Αλλά και στην στάση αυτή —ακόμα κι' όταν κατάφερε να πετύχει την καλύτερη— δεν ένοιωθε φυσικά, μεγάλη άνεση, έπειδη ποτούσε ή έτρεμε μόνον πόνεση, γεγονός που τον κρατούσε σε συνεχή αγωνία.

Ένα σπυρί —έστω και στα γεωγραφικά πλάτη που είχε τοποθετήσει το δικό του ή τύχη— δεν είναι δα και πολύ σπουδαία ύποθεση. Κι' όμως είχε φέρει τέτοια άνωμαλία στις κινήσεις, στις στάσεις, και στο πνεύμα του καυμένου του κ. Γιαννάκη, ώστε έφτασε να βλέπει όλους τους άλλους ανθρώπους, που δεν είχαν σπυρί στο κρίσιμο εκείνο μέρος, σαν πραγματικά ευτυχισμένους και να καταλήξει στο φιλοσοφικό συμπέρασμα ότι η ευτυχία του ανθρώπου βρίσκεται στα μαλακά μέρη, που είναι τελείως απαλλαγμένα από τέτοιους διαβόλους. —Όταν έβλεπε συνανθρώπους του να χώνονται έλευθερα στις πολυθρόνες και να χουζουρεύουν, αναστέναζε κι' έλεγε: —Ευτυχισμένοι άνθρωποι! Καί... δεν τ' ξέρουν!...

Το χειρότερο, όμως, για τον κ. Γιαννάκη ήταν ότι το άτυχισμα αυτό του έτυχε σε κρίσιμες μέρες που περίμενε απ' την διαλεκτική της καρδιάς του ν' αναγγείλει στο σπίτι της το μεγάλο γεγονός που να προετοιμάσει το έδαφος για την αίσθημα του γάμου. Παραλείπω να πω ότι τα αισθηματικά ραντεβού του δυστυχισμένου ανθρώπου καταντίζουν όλες αυτές τις μέρες σχεδόν μαρτυρικά γιατί η κόρη των ονείρων του παραπονιόταν για τον ποδαρόδρομο που την υπέβαλλε ο κ. Γιαννάκης κι' εκείνος ντρεπόταν ο καυμένος, ν' αποκαλύψει την αιτία του. Το καταραμένο εκείνο σπυρί, τοποθετημένο, κατά σύμπτωση, σε τόσο άβολο μέρος —ή γεωγραφική ονομασία του οποίου δεν ταίριαζε καθόλου με τον έρωτα— αποτελούσε ειδικά για την περίπτωση ένα σωστό τραγικό ασήχημα. Γι' αυτό ο κ. Γιαννάκης, ρωμάτος οσώς, το έκρυβε με προσοχή απ' την Ίουλιέττα του το γυνόταν εκεί στα νοτισσαντολικά πλάτη του κορμιού του και το έριχνε στην ύγιεινη χρησιμότητα της πεζοπορίας.

—Ακόμα θα περπατάμε, Γιαννάκη μου; διαμαρτυρόταν διακριτικά η Ίουλιέττα του.

—Ο Ρωμύος ξεροκατάπινε: —Πώς σ' άρεσει;

—Πώς, πώς!... Έκανε η Ίουλιέττα του, μοι άρσσει αλλά... ξεθεωθήκαμε!

—Α, έγω δεν το κατάλαβα, χρυσή μου. Είναι τόσο εύχρηστος ο περίπατος μαζί σου. Έες άλλου κάνει καλό. Ένας μεγάλος Σουηδός γάλλος είπε για την πεζοπορία ότι...

—Ότι δεν θα γίνουμε και μαρθανοδρόμοι, συμπλήρωσε η διαλεκτική της καρδιάς του. Νά ένα καρενάδακι. Έλα να κάσουμε!...

Το πώς καθόταν ο κ. Γιαννάκης —για την διαδικασία που ακολουθούσε και τις μονοθέριες που έκανε— τα είπαμε. Δεν είπαμε, όμως, πώς έφερε σε πέρας τις μονοθέριες αυτές σε τέλει ώρες, που ήταν υποχρεωμένος να χαμουδέψει όλες αυτές τις κινήσεις κάτω από το φάρδι όλων αυτών τις κινήσεις χαμόγελο που τραγικό έκεινο κι' αγωνιώδες χαμόγελο που προπαθούσε να δώσει στο πρόσωπό αν ή...

—Όσο το όλο αυτό δεν θα ήταν τίποτα αν η δνίς φρόσω —ή κόρη των ονείρων του— δεν ανόγγελε εσφινικά, ακριβώς την δραματική αυτή περίοδο, το ευχάριστο νέο: —Γιαννάκη, αύριο σε περιμένει ο μπαμπάς, στο σπίτι!...

—Ο δυστυχισμένος κ. Γιαννάκης χλώμισσε: —Το είπες στον μπαμπά σου;

—Το είπα. Κι' έλας μονάχα να το κάνεις καλή έντύπωση!...

—Υψιστε Θεέ! Αυτές τις άσχημες μέρες διαφ...

Σ' Αγαπώ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ Δ. ΨΑΘΑ

Το σπυρί και η... ψυχολογία

λεξε η φρόσω για ν' αναγγείλει στον δυσκόλο μπαμπά το συνταρακτικό ειδήλλιο τους; Πικράθηκε για την άτυχία του, ξεροκατάπιε, βίασε τον εαυτό του να χαμογελάσει και κάνοντας την ανάγκη φιλοτιμία, εξέφρασε τον ενθουσιασμό που: —Πόσο χαίρομαι, φροσούλα μου! Πόσο πολύ χαίρομαι, να ήξερες!



Ο Γιαννάκης ήταν υποχρεωμένος να χαμουφάρει όλες τις κινήσεις του κάτω από το τραγικό εκείνο χαμόγελο...

Το δυστύχημα ήταν ότι ο μπαμπάς, καθηγητής της ψυχολογίας, έδινε μεγάλη σημασία στην εξωτερική εμφάνιση και κομμάτι του ψυχολογικού τους ανθρώπου με το πρώτο βλέμμα απ' την φυσιογνωμία. Με το γάτο, λοιπόν, που είχε η φυσιογνωμία του κ. Γιαννάκη αυτές τις μέρες δεν ήταν καθόλου άπιαστο να κάνει κακή έντύπωση στον δυσκόλο και στρυφνό εκείνο καθηγητή της ψυχολογίας και να τη το «όχι» απ' το «ναι». Και μόνο στην ιδέα αυτή ανατρίχιαζε ο κ. Γιαννάκης.

Τέλος πάντων, τι να γίνει; Την ώριστη μέ- ρα και ώρα νασου και εμφανίζεται ο κ. Γιαν- νάκης, ευρισμένος, κοστούμαρισμένος και δυ- στυχής μπροστά στον φοβερό καθηγητή.

—Καλημέρα σας κ. Γλυκοδένει!... είπε και υποκλίθηκε ταπεινά.

—Καλημέρα σας, είπε ο μπαμπάς. Είσαι ο νέος;

—Μάλιστα.

—Κάθισε!... Κάθισε ήταν μία κουβέντα. Πώς να κάθεται ο κ. Γιαννάκης; Προσπάθησε να χαμογελάσει με όλη τη σεμνότητα που επέβαλλε η περίπτωση και ψιθύρισε:

—Ω, δεν πειράζει! Παρακαλώ.

—Κάθισε, κάθισε, επανέλαβε ο καθηγητής της ψυχολογίας με περισσότερη οικειότητα και του έδειξε, αλλοίμονο, την... πολυθρόνα!

Την είχε μπανίσει την πολυθρόνα ο υποψή- φιος γαμπρός κι' ήθελε να την αποφύγει με κάθε θυσία.

—Ω, σάς παρακαλώ! Έκανε. Προτιμώ να στέκωμαι όρθιος...

Αυτό ήταν ένα δείγμα σεβασμού προς τον ψυχολόγο πεθερό και του έκανε άριστη έντύ- πωση.

—Κάθισε, παιδί μου, κάθισε, του είπε με θερμότερο τόνο, δεικνυντάς του και πάλι την καταραμένη πολυθρόνα.

Τι να κάνει ο Γιαννάκης; Έκατσε. Άλλα παρά την μονοθέρια, παρά την περιφερειακή του δια- κρατήση του ένα τέταρτο της περιφέρειας του έ- ζω απ' την πολυθρόνα, το πρόσωπό του πήρε τέτοια σπαρτακτική έκφραση πόνου, που ο ψυ- χολόγος πεθερός κατασπυγκινήθηκε κι' ένθου- σιάστηκε.

—Μα έσύ είσαι έτοιμος να κλάψεις! παρατήρησε χαρούμενος. Τόσο πολύ την αγαπάς τη φροσούλα;

—Τόσο πολύ!...

—Έσύ υποφέρει;

—Υποφέρω!...

—Μα τότε να σοι τη δώσουμε! Νά σοι τη δώσουμε!... είπε εύθυμα και η συγκρατημένη δόθηκε, χωρίς άλλη συνάντηση, γιατί ο κ. κα- θηγητής καθιόταν ότι με μία ματιά είσχω- ρούσε στα βάθη της ανθρώπινης ψυχής.

—Ετσι το σπυρί έκανε το θαύμα του. Κι' ο Γιαννάκης ελάνθωνε την τύχη, που του το έ- στείλε εκεί ακριβώς, όπου έφερε το μεγαλύτερο αποτέλεσμα στις ψυχολογικές παρατηρήσεις του σοφού καθηγητή και πεθερού του!...

Δ. ΨΑΘΑ



ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Λίλιαν, για να προκαλέσει τη μεγάλη ρήξη του Παύλου με την Καίτη, της έστειλε ένα ανώνυμο γράμμα, αναφέροντας τις σχέσεις του με τη Δώρα Μεσαρά. Η Καίτη τότε παραφύλαξε και την ώρα που έβγαίνει ο άντρας της από το σπίτι της Δώρας, τους έκανε μια φοβερή σκηνή. Επειτα φανέρωσε στον Μεσαρά τις σχέσεις του Παύλου με τη Δώρα. Το σκάνδαλο ξέσπασε με παταγω κ' ο Παύλος δέχτηκε το σχέδιο της Λίλιαν να πάρει διαζύγιο. Η Καίτη δεν έφερε αντίρρηση, αλλά δεν δέχονταν καμιά απόζημιωση. Ο Παύλος τότε μίλησε γι' αυτό το ζήτημα στο Ντίνο κ' εκείνος δέχτηκε να γίνει μια οικογενειακή συγκέντρωση για να ορίσουν τα οικονομικά ανταλλάγματα.

Το πρωτότυπο αυτό οικογενειακό συμβούλιο γίνθηκε βράδυ στο σπίτι της πεθεράς του Παύλου. Μάταια είχε αγωνιστεί να το μεταβιβάσει η Καίτη, φωνάζοντας, ότι αυτή, αφού ο Παύλος ήθελε να φύγει από κοντά της, δεν είχε να του ζητήσει απολύτως τίποτα, ότι θα τάβαζε πέρα μόνη της παλ- ληκαρία. Καί ο Ντίνος και η μητέρα της επέμεναν ότι αυτό δεν ήταν σωστό· ότι αφού αυτός προσφέρονταν να δώσει, όπως ήταν δίκαιο, μια σοβαρή απόζημιωση, έπρεπε να συζητήσουν μαζί του.

Η Καίτη είχε πάει μ' ένα μαύρο βελου- δένιο φουστάνι, πουδείχνε το πρόσωπό της όσο χλωμό δεν ήταν ποτέ. Και στην έκ- φρασή της ήταν διάχυτη η απόφαση να μη φέρει κανένα εμπόδιο στον Παύλο, ν' απο- τραβηχθεί, αν ήθελε, όπως αυτός το έννοου- σε. Ο πόνος της ήταν μεγάλος. Αλλά και η απόφασή της, να μην αφήσει να φανή πόσο βαθεία πονούσε, ήταν ακλόνητη. Ο- λα τα φανταζότανε, για την επιμονή του Παύλου, ν' αποτραβηχθεί από κοντά της, έξω από το ρόλο της Λίλιαν... Τά είχε αυτή καταφέρει τόσο καλά να περάσει στο δεύ- τερο επίπεδο με την περιπέτεια της Δώρας Μεσαρά!... Μ' όλο, που γύρισε στον αν- τρα της, αυτήν πίστευε η Καίτη τώρα για κύρια αίτια της βίας του Παύλου να διά- ζεται να τραβηχθεί.

Στο συμβούλιο είχε πάει και ο μπάρμπα Βασίλης, συνεισφέροντας, βαρύς κι έχον- τας γνώμη πολύ διαφορετική από την Καί- τη κ' από το Ντίνο και από την αδελφή του.

— Τ' αντράγωνα δε χωρίζουν έτσι... Ό- σα λεφτά και να δώσει, το κακό που θα γίνει δεν πλερώνεται...

Αυτά είχε πη, όταν τούκαναν γνωστό το θέμα του οικογενειακού συμβουλίου. Και είχε προσθέσει στον Ντίνο, που είχε πάει να τον καλέσει:

— Αυτός βγήκε μουντάρης... το ξέρω... και η Καίτη έχει πεισματωθεί, από τα τε- λευταία, και θέλει να τον διώξει... Άν το μετανοίωσα όμως αργότερα... Και θα το μετανοίωσα σίγουρα... Γιατί τον αγαπάει... Τότες τι θα γίνει; Θα τρέχουμε πίσω του να τον κυνηγούμε;...

Ο Παύλος έφτασε τελευταίος στο συμ- βούλιο μ' ένα καινούργιο κοστούμι έγγλε-

ζικό, ραμμένο στον πρώτο ράφτη της Ά- θηνας, κομψό, αλλά μ' εκζητήσει και μια χτυπητή γραβάτα. Φαίνονταν πως μόλις είχε βγεί απ' το κουρείο, γιατί γέμισε την κάμαρη μυρουδιά. Χαϊρέτησε όλους μ' έ- ναν αέρα υπεροχής, σαν ένας μεγάλος ξι- πασμένος κύριος παρακατιανούς ανθρώ- πος. Ο Ντίνος τον κύταζε, σκουντου- φλός, με σφιγμένα χείλια. Η Καίτη είχε σκυμμένο το κεφάλι με τα χέρια δεμένα πάνω στο γόνατό της. Κανένας δε μιλούσε, μια σιωπή στενόχωρη βασιίλες:

— Θάβελαι ν' ακούσω — είπε, κάποια στιγμή, ο Παύλος, κδόντας τη βαρεία σιω- πη—τη γνώμη του μπάρμπα Βασίλη...

Καί, για να τον κερδίσει, πρόσθεσε:

— Ξέρεις πόσο σ' αγαπώ, πόσο σε συμ- παθώ και σ' εκτιμώ, μπάρμπα... Είμαι σί- γουρος πως θαχης μια γνώμη σωστή και δίκαιη...

Ο μπάρμπα Βασίλης αναστέναξε:

— Τί γνώμη θες νάχω, παιδί μου; Λέω ν' αφήσετε τα πείσματα... Ότι έγινε-έγινε, να συχωρεθίτε... να φιληθήτε... και να... καθήστε εκεί που κάθεστε!...

Η Καίτη τινάχτηκε, σαν να της διωχέ- τευσαν ηλεκτρικό ρεύμα:

— Μην προχωρής, θείε μου!... Αυτά δεν γίνονται... Ο καινούργιος κόσμος που μπή- κε, και το χρήμα τον γάλασαν τον άντρα μου... Δεν είναι πια ο Παύλος που ήξερε και ήξερα... Έμεις δεν του κάνουμε πιά... Και σε παρακαλώ, θείε... Σας παρακαλώ, όλους σας... να τον αφήσετε να φύγει... χωρίς καμιά συζήτηση και καμιά, μα καμιά απόλυτος απαίτησι...

— Αυτά—είπε ο μπάρμπα Βασίλης— δεν είναι φρόνιμα λόγια παιδί μου... Ο γάμος δεν είναι παιγνίδι... να το χαλάμε όποτε θέλουμε... Είναι μυστήριο... και τα μυστήρια δεν μπορούμε να τα ποδοπατά- με... Ύστερα έχεις ένα παιδί... και σε λίγο θαχης δύο... Αυτά τα παιδιά θέλουν πα- τέρα...

Ενδοτακτική

Το κάλπικο

Ο νεαρός Ανάργυρος βρίσκεται πάλι χωρίς δουλειά. Τι να κάνει; Α- ναγκάζεται να ζητήσει δανεικά από τον πλούσιο θείο του.

Εκείνος του δίνει ένα πενηντάρι. Ο Ανάργυρος τον ευχαριστεί και φεύγει, να την άλλη μέρα βρούμεται πάλι χωρίς δανεικά. Αναγκάζεται λοιπόν να ξαναπιάσει στον... ευεργέτη του.

Θείε μου, του λέει, το πενην- τάρι που μου έδωσες χτες ήταν κάλ- πικο...

Καλά, του λέει εκείνος, χαμο- γελώντας πονηρά. Πάρε ένα άλλο... Μα να μου δώσεις πίσω, σε παρακα-λώ, το κάλπικο.

Τί έκανε λέει! φωνάζει ο πιο πονηρός άνθρωπος. Μου το ζητάς πί- σω, θείε μου, ύστερ' από τόσο κόπο που έκανα για να το χαλάσω;...

Κόκκαλο ο θείος του.

Ο ΦΑΚΟΣ

— Για ό,τι χρειασθί — μπήκε στη μέση ο Παύλος — είμαι υπόλογος!...

— Ούτε δραχμή γι' αυτά! — φώναξε η Καίτη.—Είμαι ικανή να τ' αναθρέψω μόνη μου!...

— Δεν μπορώ ν' ακούω χαζομάρες — είπε ο μπάρμπα Βασίλης.— Άλλο τ'α λε- φτά και άλλο ο ίσκιος του πατέρα... Και τα παιδιά θέλουν αυτόν τον ίσκιο για ν' α- ναστηθούν!...

— Τότε πιάστε τον καί... δέστε τον... και κρατήστε τον με τη βία αχμάλωτο στο σπίτι του, πατέρα με το σταυό!...—φώνα- ξε η Καίτη, με το πρόσωπο κατακόκκινο από το αίμα, που της είχε ανέβει στο κε- φάλι.—Γιατί αυτός δε θέλει πια να μείνει πλάι μου... Δύο φορές μου είπε ότι είμαι άξια για καλύτερη τύχη και ότι θέλει να με... προικίσει για να βρω άλλον να παν- τρευτώ... Και σεις μαζεθήκατε απόψε έ- δω... να συζητήσετε πόσα θα είναι καλά να μου δώση... Και δεν ντροπέσατε!...

— Αυτό λέω κι' εγώ! — φώναξε ο μπάρ- μπα Βασίλης — πως δεν έχουμε καμιά δουλειά εδώ... Μα όχι όπως το λες εσύ... Έσύ θέλεις να τον αφήσεις να φύγει... Γιατί σουφταίε...

— Άν είχε θέλησι, ν' αντισταθί στα του πειρασμούς... θα τον συχώραγα... Όσο τον συχώραγα ακόμη κι' αν δεν είχε... μα δεν πρόκειται γι' αυτό, θείε μου... Θέλει να φύγει... Και δεν είναι σωστό να παζαρεύε- τε όλοι έσείς... Λατρά για να του δώσετε την άδεια!... Αυτό δε θα το δεχτώ ποτέ!... Κι' αδικίες χάνετε την ώρα σας...

Ο Ντίνος, που σάπαινε ως εκείνη τη στιγμή, σηκώθηκε κατακόκκινος από θυμό.

— Εσύ σώπα!... — φώναξε στην Καίτη — έσένα δε σου πέφτει λόγος... Έδώ πρό- κείται για τις ευθύνες του... Ότι αναγνω- ρίζει τα σφάλματά του... ότι δεχεται μόνος του πως είναι αδιόρθωτος και θέλει να λύση το γάμο μαζί σου... για να μπορέσης να κάμης τη ζωή σου...

Η Καίτη όμως δεν τον άφησε να τελειώ- σι. Σηκώθηκε απότομα:

— Τέτοια συζήτηση εγώ δεν την δέχο- μαι!...

Τράβηξε στην πόρτα να βγί από την κάμαρη. Κοντοστάθηκε, γύρισε τους κύ- ταξες όλους και πρόσθεσε:

— Άν την εξακολουθήσετε, πρέπει να ξέρετε από μέσα πως ό,τι και ν' αποφασί- στε είναι δουλειά χαμένη... Δεν πρόκει- ται να πάρω από τον Παύλο ούτε μια δε- κάρα!... Περιμένω να λευτερωθώ από το πλάσμα που έχω στα σπλάχνα μου για ν' α- γιώσω άμέσως στη δουλειά μου!... Ώστε μη χάνετε άδικα τα λόγια σας!...

Και βγήκε από το δωμάτιο στο δρόμο, φώναζε ένα ταξί που περνούσε και τράβη- ξε στο σπίτι της.

— Αυτή είναι η κατάσταση — έκαμε ο Παύλος, με ψεύτικη θλίψη — δε μπορεί να μιλήσει πια κανένας μαζί της λογικά...

— Εσύ τη δημιούργησες αυτή την κατά- στασι... Όσο για τη συνενόηση μη σε μέλη... Με μένα θα μιλήσης... Και ξέρω να της επιβληθώ — έκαμ' ο Ντίνος.

Πρίν πάη σ' αυτό το περίεργο οικογε- νειακό συμβούλιο είχε μιλήσει ο Παύλος με τη Λίλιαν, για να ξέρη ως πού θ' ανοιχθή στο οικονομικό μέρος. Μπορούσε, λοιπόν, τώρα να μιλήσει με κάθε ασφάλεια:

— Είναι δυο ζητήματα χωριστά: Είναι η ζωή της ίδιας και είναι η ζωή των παι-

διών... Για την ίδια δε θα έννοουσα με κα- νέναν τρόπο να γυρίσι στη δουλειά της... Καί νομίζω, ότι ένα ποσό από πέντε χι- λιάδες το μήνα θα ήταν αρκετό... Μ' όλη μου την καρδιά θα τόδινα το ποσό αυτό, κάθε μήνα... επί πέντε χρόνια... γιατί φαν- τάζομαι ότι μέσα σε πέντε χρόνια θα μπο- ρούσε να βρή έναν άνθρωπο ν' αποκατα- σταθί... Άν δεν ήθελε να τ' πάρει, αυτά τα λεπτά, κάθε μήνα, θα μπορούσε να τ' πάρη μαζεμένα... Τρακόσες χιλιάδες την ή- μέρα που θάβγαίνει το διαζύγιο... Της είπα και το ξαναλέω σε όλους, ότι δέχομαι να βγί με υπαιτιότητα δική μου...

— Καί για τα παιδιά; — ρώτησε ο Ντί- νος...

— Για τα παιδιά — είπε ο Παύλος — είναι άλλος λογαριασμός... Γι' αυτά νομι- ζώ πως θα ήταν αρκετό να δοθούν άλλες δυο χιλιάδες δραχμές το μήνα... ή, αν τα προτιμάτε μαζεμένα, άλλες εκατόν είκοσι χιλιάδες για τα πέντε χρόνια που είπαμε...

Θα της μετρούσα, δηλαδή, την ημέρα του διαζυγίου τετρακόσες είκοσι χιλιάδες... Ε- π'ί πλέον θα έπαιρνε αυτές τις δυο χιλιάδες δραχμές το μήνα και άλλα πέντε χρόνια έξω από τη εργασία όπως πρίν... Άλλά μετά το γάμο της στην περίπτωση που θα παντρευότανε μ' άντρα που δεν θα είχε οι- κονομική ευχέρεια... Αυτά τα λεπτά θα τ' ά- δαζα σε μια τράπεζα στ' όνομά της...

— Μ' άλλα λόγια—του φώναξε ο μπάρ- μπα Βασίλης — εσύ επλούτισες... Και σκορπάς τώρα λεπτά... και θέλεις, ως φαί- νεται, άλλους γάμους... Σε λυπάμαι... Δε θα κάνης χαίρι ποτέ σου!...

— Δεν πλούτισα, μπάρμπα!... Όμως κάτι βγάει η παλιοδουλειά...

Καί, γυρίζοντας σ' όλους, ρώτησε:

— Είσαστε, συμφωνοί με τους όρους μου;...

Ο μπάρμπα Βασίλης τούρριξε μια πο- νηρή ματιά:

— Μα εσύ... έτσι όπως τα λες... είναι σαν να μη θέλεις να παντρευτεί πρίν περά- σουν πέντε χρόνια...

— Γιατί; ρώτησε μ' έκπληξι ο Παύλος.

— Γιατί θα φοβάται μη χάσι τις πέντε χιλιάδες!... Κι' είναι πολύ φρόνιμη που δε δεχεται τίποτα!...

Ο Ντίνος του είπε:

— Θα τ'α σκεφθώ αυτά όλα... Καί θα τ'α ξαναπούμε...

Όλοι σηκώθηκαν. Το συμβούλιο είχε τε- λειώσει χωρίς να βγάλι απόφασι. Η μάνα της Καίτης σιγοκλαίει με το πρόσωπο μέ- σα στα χέρια... Ο μπάρμπα Βασίλης φεύγοντας είπε στον Παύλο:

«Όπου καλά καθούμενα καλλίτερα γυ- (ρεύει)...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Η'.

Ηρωική μητρώτης

Η Καίτη έπαιξε με τ' αγοράκι της, σαν να μην είχε γίνει απολύτως τίποτα. Είχε σφίξει την καρδιά της και είχε πάρει τη μεγάλη απόφασι να ζήσει για τα παιδιά της. Έπειτα ντύθηκε για έξω και τράβηξε ολόγισα στα παλά της λημέρια.

Στα γραφεία της εταιρείας δούλευαν ά- κόμη... Στάθηκε για μια στιγμή στην πόρ- τα με συγκίνηση. Πράγμα περίεργο: Ένώ σ' αυτά τα γραφεία είχε περάσει ώρες κλεισούρας και σκληρής δουλειάς, δεν τ'α μπορούσε καθόλου. Το αντίστροφο, τ' αγα- πούσε. Δεν τ'αβλεπε σαν τόπο σκληδιάς, που είχε φυλακισμένα τα νεύατά της. Η

που είχε φυλακισμένα την είχε κάμει να νοιώση ότι η εργασία όχι μόνο δεν είναι δουλειά, παρά, το αντίθετο, το μοναδικό μέσο για να έχη, ο άνθρωπος, κάποια έλευ- θερία. «Νά, τώρα — έλεγε μέσα της — αν θες, να είσαι τούτη τη δουλειά, να μπορώ να ζήσω μονάχη μου κι' εγώ και τα παιδιά μου... θα ήμωνα, τούτη τη στιγμή, σκλά- να του Παύλου, υποχρεωμένη να δεχθώ τα λεπτά που μου πετάει σαν ελεημοσύνη, για να τον αφήσω να φύγ... και ποιος ξέρει ποίους ακόμη εξευτελισμούς»...

Προχώρησε στην πόρτα και ρώτησε το θυμωρό:

— Είναι άπάνω ο κ. διευθυντής;... έκαμε — Άπάνω θα είναι, δεσποινίς — έκαμε πορτιέρης, που δεν ήξερε, ότι η Καίτη

είχε παντρευτεί—δεν τον είδα να κατεβί.

Η Καίτη ανέδρασε και χτύπησε την πόρ- τα με κάποιο καρδιοχτύπι.

— Εμπρός! — ακούστηκε η βαρεία φωνή του διευθυντή.

Αντίκρουσε την Καίτη με κάποια έκ- πληξι: — Ομολογώ, ότι δεν σ'ας περίμενα — της είπε.

— Καί πολύ περισσότερο, άμα θ' α- κούσετε το λόγο που με φέρνει... Έρχομαι να σ'ας παρακαλέσω να με, ξαναπροσλα- βετε...

— Αυτό μ' εκπλήσσει λιγώτερο... Ου- μ'αστε τί σ'ας είπα την τελευταία φορά, που σ'ας είδα... Ότι ή θέσι σας πάντοτε σ'ας περιμένει στην εταιρεία ό,τιδήποτε κι' αν συμβή... Κάτι ήξερα που σ'ας τ'αλε- γα... Είναι, πολύ νέος, βλέπετε... και δεν έχει ξάστερη αντίληψι των υποχρεώσεων του σιζύγου...

— Για να θέλω να ξαναγυρίσω στην ερ- γασία — είπε η Καίτη, μ' ένα δάκρυ που- τρεμε και λαμπύριζε, ανάμεσα στα βλέφα- ρά της — θα πη πως χωρίζουμε... Αυτός θέλει να με απόζημιώση... και να μείνω έξω από την εργασία όπως πρίν... Άλλά εγώ δεν το δέχομαι!...

Το μάτι του κ. διευθυντού έλαμψε στα τελευταία λόγια της Καίτης.

— Κάνετε πολύ καλά — της είπε — να κρατήσετε την αξιοπρέπεια σας...

Είχε αφήσει την εργασία του και την είχε πλησιάσει:

— Με μεγάλη χαρά — πρόσθεσε, σε τόνο συγκινημένο, βάζοντας το χέρι του, προστατευτικά, στον ώμο της — σ'ας ξα- ναβλέπουμε στην υπηρεσία...

Στάθηκε μια στιγμή και σαν να κόμπια- σε, κυττάζοντας την Καίτη από πάνω ως κάτω:

— Μα είμαι υποχρεωμένος, άμέσως τώ- ρα, μετά την πρόσληψι σας να σ'ας δώσω άδεια... Η κατάστασι σας δεν σ'ας επι- τρέπει να εργασθίτε...

— Εύχαριστώ!... έκαμε η Καίτη με τα μάτια κάτω.

— Δεν κάνω τίποτα το ιδιαίτερο, παιδί μου... — της είπε, σφίγγοντας απαλά με το χέρι του τον ώμο της — και θα σ'ας παρακαλέσω να περάσετε αύριο, που έχω να σ'ας δώσω κάτι σχετικό...

Θα μπορούσε, ο κ. διευθυντής, να της έδινε ό,τι ήθελε αυτή τη στιγμή. Αλλά ή- θελε τόσο πολύ να την έβλεπε και αύριο!... Η Καίτη έμεινε λίγο άκόμη, με την έλπί- να να μάθαινε γιατί ήταν βέβαιος ο διευ- θυντής, ότι μια μέρα θα ξαναγυρίζε στην εργασία. Τούκαμε σχετικές ερωτήσεις. Δεν

δυσκολεύτηκε διόλου να της εξηγήσει:

— Είχανε ψιθυρισθί πολλά για τον αν- τρα σας — της είπε — στους κοσμικούς κύκλους... Λέγανε ότι τ'α είχε με την κυρία Βέρτη, μια γνωστή φιλανθρωπί...

— Την έχω γνωρίσει — είπε η Καίτη με θλιβερό χαμόγελο — και μάλιστα από πολύ κοντά!...

— Μπ; Πώς αυτό;...

— Καμιά μέρα θα σ'ας διηγηθώ... Άλ- λά δεν είναι πια αυτή η αίτια του διαζυ- γίου... Τώρα φαίνεται ότι είναι άλλη... Η κυρία Μεσαρά...

— Είσαστε βέβαιη;... Αυτό το σκάνδα- λο ακούστηκε... Ο Μεσαράς όμως τη συγ- γώρησε... και νομίζω πως η αιτία αυτή εκλείπει... Ίσως να είναι τώρα κάτι άλλο... Θα τ'α πούμε αύριο!...

Κράτησε για λίγο το χέρι της μέσα στο δικό του. Αχτινοδούλασε από χαρά. Όλες οι προοπτικές του μέλλοντος τον έκαναν να έλπιζι... Η Καίτη έφυγε από το γραφείο του ένδοσιασμένη. Ήξερε, βέβαια, από τον διευθυντή ότι σταθερή εύνοική διάθεσι του διευθυντού απέναντί της, μ' όλο, που δεν είχε πάρει απ' αυτήν το παραμικρό, και μ' όλο, που ήξερε, ότι η καρδιά της ήταν όλη δοσμένη στον Παύλο με τη μεγαλειώ- δη έλπίση, ότι θα την έβλεπε και αύριο!...

— Τάδεχνη από το συρτάρι του ένα φάκελλο, την πλησίασε και της τον πρότεινε:

— Αυτό — της είπε — είναι για σ'ας... Τί είναι;—ρώτησε περίεργη η Καίτη.

— Θα σ'ας χρειαστούν κάποια έξοδα... για την κλινική... για τη συντήρησι σας... Χρήματα;... Είσαστε πολύ καλός... Άδύνατον να τ'α δεχθώ... Καί νομίζω πως καταλαβαίνετε πολύ καλά το γιατί...

Ο διευθυντής κατακόκκινε:

— Ένωια σας — έκαμε, αδιάφορα τά- χα, διορθώνοντας τη γκάφα του — καί δεν σ'ας τ'α δίνω εγώ... είναι μια προσφορά της εταιρείας...

Ήταν ψέματά... Ήθελε όμως να της άφαιρέσει κάθε πρόφασι ν' απορρίψη τη βοήθειά του.

— Τά δέχομαι τότε — είπε η Καίτη— αλλά μονάχα σαν δάνειο και θέλω να υπο- γράψω άμέσως απόδειξι...

— Θυμάστε τί σ'ας είπα; — Ότι ή θέσι σας πάντοτε σ'ας περιμένει στην εταιρεία... είπα στην Καίτη ο διευθυντής.

— Θυμάστε τί σ'ας είπα; — Ότι ή θέσι σας πάντοτε σ'ας περιμένει στην εταιρεία... είπα στην Καίτη ο διευθυντής.

— Θυμάστε τί σ'ας είπα; — Ότι ή θέσι σας πάντοτε σ'ας περιμένει στην εταιρεία... είπα στην Καίτη ο διευθυντής.

— Θυμάστε τί σ'ας είπα; — Ότι ή θέσι σας πάντοτε σ'ας περιμένει στην εταιρεία... είπα στην Καίτη ο διευθυντής.

— Θυμάστε τί σ'ας είπα; — Ότι ή θέσι σας πάντοτε σ'ας περιμένει στην εταιρεία... είπα στην Καίτη ο διευθυντής.

— Θυμάστε τί σ'ας είπα; — Ότι ή θέσι σας πάντοτε σ'ας περιμένει στην εταιρεία... είπα στην Καίτη ο διευθυντής.

— Θυμάστε τί σ'ας είπα; — Ότι ή θέσι σας πάντοτε σ'ας περιμένει στην εταιρεία... είπα στην Καίτη ο διευθυντής.

— Θυμάστε τί σ'ας είπα; — Ότι ή θέσι σας πάντοτε σ'ας περιμένει στην εταιρεία... είπα στην Καίτη ο διευθυντής.



Τό κολλίε πρέπει να βράκεται στη βάση του λαιμού, όταν αυτός είναι πολύ λεπτός.

Καπέλλα μικρά χωρίς μπόρ, ψηλά ή κονικά στο επάνω μέρος. Μπορείτε να τα σπολίσετε με ολόισια φτερά.

ΑΝ ΕΧΕΤΕ ΚΟΝΤΑ ΠΟΔΙΑ

Ανεβάστε τη μέση κατά 1 ή 2 εκατοστά. Έτσι τα πόδια σας θα φαίνονται πιο μεγάλα από τον κορμό σας.

ΑΝ ΕΙΣΑΣΤΕ ΠΟΛΥ ΓΕΡΟΔΕΜΕΝΗ

Θα προτιμήσετε τα σκούρα χρώματα, τα υφάσματα στον τύπο του ταφτά, τις γούνες με πολύ μικρό τρίχωμα. Για το καλοκαίρι δοκιμάστε το απλό κίτρινο χρώμα, που στρώνει πάντα στο σώμα χωρίς να το παχαίνει. Τα φορέματά σας πρέπει να είναι απλά, με μικρές διαγώνιες πιέτες που θα στενεύουν στη μέση. Μιτερά ντεκολτέ. Άξεσουάρ απλά και μονόχρωμα.

Θα αποφύγετε τα πολύ ψηλά τακούνια όταν δεν είσατε μόνον σωματοπάθος αλλά και κοντή. Είναι προτιμώτερο να παραμείνετε κοντή και χαριτωμένη, παρά να φαινόσαστε σαν ξεγοφισμένη.

ΑΝ ΕΧΕΤΕ ΣΤΗΘΟΣ ΠΟΛΥ ΙΣΧΝΟ

Θα προτιμήσετε τους ψηλούς γιακάδες, τα φορέματα με γαρνιρισμένα μανίκια, τα ντραπέ, τις μεγάλες σάρπες, τα κολλίε με πολλές σειρές.

ΑΝ ΕΧΕΤΕ ΠΛΟΥΣΙΟ ΣΤΗΘΟΣ

Σκούρα κορσάζ και ανοιχτόχρωμες φούστες (το μάτι πηγαίνει στα ανοιχτά χρώματα, ενώ αποφεύγει τα σκούρα). Μπλούζες φλου (ποτέ εφαρμοστές) χωρίς κουμπιά στη μιση, ντεκολτέ σε σχήμα Υ. Μερικές πιέτες στους ώμους θα κρύψουν το πλούσιο στήθος σας. Μπορείτε επίσης να βάλετε μερικές πιέτες από τη μέση ως τα μισά του θώρακος. Έτσι θα εξασθενήσετε την προκλητική καμπύλη.

ΑΝ ΕΙΣΑΣΤΕ ΠΟΛΥ ΑΔΥΝΑΤΗ

Θα προτιμήσετε τα ανοιχτά χρώματα, υφάσματα με ρίγες

Πως δά είδατε ΠΑΝΤΟΤΕ ΚΟΜΨΗ!

Οι συμβουλές της ράφτρας και του τσαγκάρη σας

Το ελάττωμα των περισσότερων γυναικών είναι ότι αντί να προσπαθήσουν να προσαρμόσουν τη μόδα στα δικά τους μέτρα, αποδέχονται τυφλά τις επιταγές της και κάποτε τις παρέρμηνουν, γιατί δεν είναι σε θέση να τις αντιληφθούν. Άλλ' ή μόδα, παρατηρεί η Γαλλίς αισθητική Ζοζέτ Λυόν, λανσάρει μοντέλα που είναι φτιαγμένα για το μέσο τύπο της γυναίκας ή για ώριμους τύπους γυναικών π. χ. ψηλές, ψηλόλιγνες κλπ. Καθένα απ' αυτά, λοιπόν, δεν ταιριάζει σ' όλες τις γυναίκες, αλλά σε ωρισμένες μόνον.

Πώς, όμως, πρέπει να ντύνεσθε ανάλογα με τον τύπο σας; Τί πρέπει να προτιμάτε ή να αποφεύγετε; Πώς ακόμη θα ταιριάζετε τα παπούτσια με τη σιλουέτα σας; Όλα αυτά μπορούν να σας τα πούν μόνον η ράφτρα και ο τσαγκάρης σας. Ας τους ακούσουμε, λοιπόν:

ΑΝ ΕΙΣΑΣΤΕ ΠΟΛΥ ΨΗΛΗ

Κόψετε τη γραμμή του σώματός σας με πιέτες, με βολάν, με πλατειές ζώνες, με μεγάλες τσέπες, με ψηλούς λαιμούς, με φανταχτερά άξεσουάρ (χρωματιστές τσάντες, γάντια και μανσέτες με ζωηρά χρώματα, ιδιότροπα κοσμήματα ή μπρελοκ κλπ.). Προτιμήστε μπλουζές και φούστες που προκαλούν αντίθεση. Μπορείτε επίσης να σπάσετε τη μονοτονία διαλέγοντας για τα φορέματά σας σκαλωστικά υφάσματα ή με όριζόντιες ραβδώσεις ή ακόμα με μεγάλα καρδιά και φανταχτερά εμπριμέ (με μεγάλα κλαδιά, άνθη κλπ.).

Για να «μικρύνετε» το ανάστημά σας, θα προτιμήσετε καπέλλα με μεγάλο μπόρ και εντελώς ίσιο το επάνω μέρος. Για το πρωί απλά μιτερέ ριχτά από το ένα μέρος.

Μην κρατάτε στα χέρια σας τίποτε που να σας κάνει πιο ψηλή, π. χ. μιά όμπρέλλα.

ΑΝ ΕΙΣΑΣΤΕ ΠΟΛΥ ΚΟΝΤΗ

Θα προτιμήσετε μονοκόμματα φορέματα ή ντε-πιές που τα χρώματά τους να εναρμονίζονται μεταξύ τους. Το φτιάξιμό τους πρέπει να είναι απλό και οι γραμμές τους ίσιες. Γαρνίσιμα κάθετο (π. χ. μιά σειρά κουμπιά). Βέστες κοντές ή μπλερό με κάθετες γραμμές.

Αν έχετε στήθος πολύ ισχνό, να προτιμάτε τον ψηλό γιακά.



ή καρώ. Μπάσκες στα πλάγια. Βέστες τετράγωνες, πολύ κοντές. Θα διαλέξετε υφάσματα βαρέα και χονδρά. Ψηλοί γιακάδες. Κορσάζ με πολλά γαρνιρίσματα. Μανίκια τρουά-κάρ.

ΑΝ ΕΧΕΤΕ ΕΥΡΕΙΑ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ

Για ν' αποκαταστήσετε την ισορροπία, θα προσδώσετε μεγαλύτερο όγκο στο επάνω μέρος του κορμιού: μανίκια πλατεία στο επάνω μέρος, πιέτες στο στήθος, μεγάλοι γιακάδες, καπέλλα με πλατεία μπόρ. Προκαλέστε την προσοχή στο στήθος σας με κορσάζ ανοιχτόχρωμα και γαρνιρισμένα. Όμοι γεμισμένοι από μέσα. Φούστες σκούρου χρώματος, πλατειές και άπλετες.

ΑΝ ΕΧΕΤΕ ΣΤΕΝΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ

Φούστες στενές από χονδρό υφασμα. με ντραπέ ή πιέτες διαγώνιως.

ΑΝ Ο ΚΟΡΜΟΣ ΣΑΣ ΕΙΝΑΙ ΨΗΛΟΣ

Θα κάμπετε μιά πιέτα ή θα βάλετε ένα γαρνιρίσμα κατά πλάτος. Πλατειές ζώνες που χτυπούν στο μάτι. Έφαρμοστά φορέματα.

ΑΝ Ο ΚΟΡΜΟΣ ΣΑΣ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ ΠΑΧΥΣ

Θα αποφεύγετε τις εφαρμοστές φούστες. Ντραπέ ή πιέτες στην περιφέρεια, αν συντρέχει λόγος, για να φέρετε κάποια ισορροπία μεταξύ του επάνω και του κάτω μέρους του κορμιού σας.

ΑΝ Ο ΛΑΙΜΟΣ ΣΑΣ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ ΛΕΠΤΟΣ

Γιακάδες ραγκλάν. Μπλουζές με γιακά εσμιζιέ. Κολλίε στη βάση του λαιμού.

ΑΝ Ο ΛΑΙΜΟΣ ΣΑΣ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΟΣ

Απλά κολλίε με βαρύ φερμουάρ προς το μέρος του ώμου.

Και τώρα να οι συμβουλές του παπουτσιού σας:

ΑΝ ΕΧΕΤΕ ΠΟΔΙΑ ΛΕΠΤΑ ΚΑΙ ΚΟΝΤΑ

Ψηλά τακούνια. Σόλες χονδρές. Σκαρπίνια σε σχήμα Υ. Ούτε λουριά, ούτε πολυπλοκά γαρνιρίσματα.

ΑΝ ΕΧΕΤΕ ΧΟΝΔΡΑ ΠΟΔΙΑ

Θα ταιριάζετε τα παπούτσια σας με το χρώμα των ρούχων σας. Σε καμμία περίπτωση, πάντως, τα παπούτσια σας δεν επιτρέπεται να είναι πιο ανοιχτόχρωμα από τα ρούχα σας. Προσπαθήστε να λεπταίνετε τη γραμμή των ποδιών σας με γόδες ή σκαρπίνια ανοιχτά στα πλάγια. Θα αποφύγετε τα μοκασέν και τα βαρέα παπούτσια του σπόρ.

ΑΝ ΕΧΕΤΕ ΨΗΛΑ ΠΟΔΙΑ

Παπούτσια απλά, με ωραία καμπύλη. Αν σας αρέσουν τα λουριά, θα φροντίσετε να είναι πολύ λεπτά. Θα αποφύγετε τα τετράγωνα «ντεκολτέ», τις τετράγυνες φόρμες και γενικά τα χονδρά παπούτσια.

Ανοίξιμα μινύματα



Τελείωσε, φαντάζομαι, η φούρια του χειμῶνος, που φέτος μᾶς έτάρωσε στα χιόνια επιμόνος, που με τα ξεροβόρια του αγέριως τουρτουρίσαμε! κι' ωστόσο δούμε Μάρτιον, οι πλείστοι... μαρτυρήσαμε! 'Ο 'Απρίλης, ήδη, έφτασε κι' η άνοιξις σημαίνει, η μυροβόλος εποχή κι' η τρισευλογημένη, που δίνει ευθύς το... φύσημα στα κρύα και τα ρίγη κι' όμοι με τα μπουμπουνία της και τις καρδιές (... άνοιγει!)

Επηρε τα... βρεμένα του και πάλι ο χειμῶν κι' η εποχή μᾶς έφτασε των μύρων, των... χυμών κι' ο κόσμος, που χαρούμενη τη φύσι αντικρύζει, θερμῶς την υποδέχεται και την καλωσορίζει. «Καλῶς μᾶς ήθελες, Άνοιξι, — της λέει αυτές τις ὥρες, να διώξης τις φουρτούνες μας και τις πολλές μας μπόρες, τα... περῶτα τ' αμέτοπα να ξεναλωγαρώσης και το δικό μας ήθικόν να μᾶς... αναπτερώσης!»

Καλῶς μᾶς ήθελες άνοιξι, καλῶς ήθελες και πάλι, της λένε και τα νειάτα μᾶς, με μιά καρδιά που πάλλει, γιατί τα ξευγαράκια μᾶς, αυτά κι' αυτά κυρίως, απ' τον... καιρό των άθλιο επιλήγησαν... καιρίως, Τὴν εποχή των λουλουδιῶν ὕμνον, λοιπόν, με ζέσι, γιατί δεν είχαν πρό τινος, ούτε στον ήλιο θέσι και τώρα στους... άνθοπαρτους λειμῶνες θα μπορούν κι' αυτά της ηλικίας των το... άνθος να χαρούν!

Ήθε και πάλι η άνοιξι, που βγάξει η γῆ χορτάρι κι' από την αναλλίσιον ο Βέρθερος σαλταρεί, γιατί δεν θα σκοτίζεται για στέγη και στρωσίδι και ραντεβού θα χάιρεται στ' όλοπαχο γρασίδι! Τὴν άδειαν την τσέπη του ποτέ δεν θα κνττή και με την καρδερίνα του σαν φλώρος θα πετάη στα πάγκα, στα δασύλλια και σ' όποιο άλλο μέρος φωληάζει άνερόχλητος δ... φτερωτός ο έρως.

Πάει ο χειμῶνας, έφυγε, μᾶς άφησε όγεια κι' όμολογούν την Άνοιξι χωρίς πολυλογία κι' αυτοί που τα βραδύκια τους τα πέρασαν με πάργυ και κοσμικές διπέστησαν... κενάδες ως τον Μάρτη! «Αμάν!» — φωνάζουν όλοι τους — αμάν μωρέ παιδιά, άρχισανε το λάλημα τ' άηδόνια στα κλαδιά και θα γλυτώσουμε κι' έμεις οι κοσμικοί θαμῶνες, από τις... καρακάδες μᾶς και τις... καρακαϊδόνες!

Το θλιβερόν χειμῶνος μᾶς τελείωσαν τα πείσματα και πανταχού άκούονται Άνοιξες σαλπίσματα κι' έκτός απ' την νεότητα, την πάντα ρωμαλέα... «έν εγρηγόρει» βροίκεται κι' η κράσι η γρηλαία... Τὸν λήθαργό τους — δηλαδή — κι' οι γέροι παρατάνε, αυτοί που όνομάζονται, κοινῶς, γεροκουρκούνια, στην μπάντα και το τίλιον τους το άνθος το πετάνε και σχέσεις πᾶν ν' άνοίξουν με ζωντανά... μπουμπουνία!

Καλῶς μᾶς ήλθε, Άνοιξι, φωνάζει έν καταλειδί, κι' αυτός που φέρει στέφανον και γάμον δαχτυλίδι, για να μωρέση ο άμοιρος να φύγη απ' την κλεισούρα κι' από την χειμωνιάτικη την κρεβατομουρούρα! «Έλα — κρανιάζει — Άνοιξι, με τ' άνθη τα πολλά σου, για να χαρώ τα εἶδμά τα ροδοπέταλά σου! να στρέψω την απόλαυσή στα λουλουδά σου ὄλα, στο γίασέμι, στο γιοῦλι σου, στον κρίνο σου, στη βιόλα και να χαρώ τη λήση μου, που άδόξως έμαράνη, γιατι περιωρίστηκα σ' εἶς... λεμονιάς τα άνθη!»

Επιστολὴ γραμμένη
στὴν Τατάρια
ἡ Εὐφροσύνη



ΟΚΤΩ ΦΙΛΟΙ

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Ο "Ερρολ Φλύνν Ξαναγυρίζει στο Χόλλυγουντ πληρώνοντας 900.000 δολ.

ΜΟΛΙΣ τα τετρακινητόρια της γραμμής Νέας Υόρκης - Χόλλυγουντ προσγειώθηκε και οι υπάλληλοι πρόδεσαν τη σκάλα καθόδου, ο πρώτος επιβάτης που φάνηκε στη πόρτα του αεροπλάνου ήταν ο γνωστός από τσάες (ήρωικές) ταινίες του "Ερρολ Φλύνν".

Ύστερα από απουσία τεσσάρων και πλέον ετών στην Ευρώπη, όπου έζησε μία ζωή (δωτή), Ξαναγύρισε τώρα στο Χόλλυγουντ και στην αγκαλιά της τρίτης γυναίκας του Πάτρικ Γουάιμπερ.

Ήπιος, παχύς λίγο, με (γκρίζους κροτάφους) αλλά πάντα κομψός παρά τα 48 χρόνια του, σε λίγο πατούσε στη γη και φιλούσε τρυφερά τη γυναίκα του και τα τρία παιδιά του από... τρεις γυναίκες, ενώ λίγο μακρύτερα λίγοι φίλοι του χειροκροτούσαν την επιστροφή του (ασώτου), στον οποίο της (πιστής Πηνελόπης), όπως έλεγαν, ενώωντας την Πάτρικ Γουάιμπερ.

Η (πιστή Πηνελόπη)!

Πράγματι, καλύτερος χαρακτηρισμός για την ανεξικτικότητα, την ανεξικτικότητα της Πάτρικ Γουάιμπερ για τη (ρέμπελ) ζωή του άντρα της στην Ευρώπη, δεν μπορούσε να βρεθεί.

Γεννημένος καρδιοκατακτητής, ο έλθο το διάστημα της απουσίας του από το Χόλλυγουντ είχε του κόσμου τις έρωτικές περιπέτειες με γυναίκες κάθε είδους, οι περισσότερες εκ των οποίων ήταν γνωστές στην Πάτρικ.

Κι' όμως εκείνη από καιρό περίμενε με λαχρά την επιστροφή του κοντά της, μένοντας πιστή σ' έναν άνθρωπο, ο οποίος προκειμένου να φτάσει στο σκοπό του δεν συλλαγίζονταν



Ο "Ερρολ και η τρίτη γυναίκα του Πάτρικ Γουάιμπερ την εποχή των γάμων τους...

από παραγωγούς, τις συζητεί αλλά δεν βιάζεται να πάρει απόφαση. Είναι φανερό ότι κάτι έχει στο μυαλό του. Όπως λένε Ευρώπη, ο οποίος θα τον χρηματοδοτήσει για να ιδρύσουν καινούργια κινηματογραφικά στούντιο στο Χόλλυγουντ.

Και να σκεφθεί κανείς ότι την περίοδο 1946-1951 είχε συγκεντρώσει τόση περιουσία από τις ταινίες και διάφορες άλλες επιχειρήσεις που έκανε, ώστε ήταν από τους πλουσιώτερους στάρ του Χόλλυγουντ. Σήμερα δεν έχει τίποτα και προσπαθεί όλη η περιουσία του με τις (διατροφές) στις πρώην γυναίκες του, τις άτυχες επιχειρήσεις του στην Ευρώπη και την (ασώτη) ζωή του.

A ΚΛΑΡΚ

Και δεν θα του επέτρεπαν να εγκαταλείψει την Νέα Υόρκη αν δεν εφοφλούσε προηγουμένως τουλάχιστον ένα μισό. Τα υπόλοιπα τα πλήρωσε μόλις έφθασε στο αεροδρόμιο του Χόλλυγουντ.

Ετσι, για να μπορέσει να κυκλοφορήσει πάλι ελεύθερος στην Αμερική, έδωσε να πληρώσει εντάλματα συνολικής αξίας πλέον των 500.000 δολαρίων, εκ των οποίων τα περισσότερα κατέβαλε η γυναίκα του Πάτρικ και τα λιγότερα ο ίδιος από κέρδη 3-4 ταινιών που γύρισε στην Ευρώπη.

Αλλά δεν εξώφλησε όλα όσα χρωστούσε. Του μένουν ακόμη χρέη γύρω στις 500.000 δολάρια.

Επειδή όμως δεν είναι άμεσα απαιτητά, με μία καλή συνεννόηση λήζει να τα εοφλήσει (με δόσεις) σε διάστημα δυο-τριών ετών.

Πλησιάζει, λοιπόν, ένας μήνας από τότε που Ξαναγύρισε στο Χόλλυγουντ, αλλά μόλις τώρα άρχισε να γυρίζει μία ταινία που τιτλοφορείται («Ιστοριούλα», με σκοπό να εισπράξει μερικές χιλιάδες δολάρια κι' έτσι να πάρει πίσω τα δυο αυτοκίνητά του, που έχουν κατασχεθεί. Στο μεταξύ δέχεται προσφορές

από παραγωγούς, τις συζητεί αλλά δεν βιάζεται να πάρει απόφαση. Είναι φανερό ότι κάτι έχει στο μυαλό του. Όπως λένε Ευρώπη, ο οποίος θα τον χρηματοδοτήσει για να ιδρύσουν καινούργια κινηματογραφικά στούντιο στο Χόλλυγουντ.

Και να σκεφθεί κανείς ότι την περίοδο 1946-1951 είχε συγκεντρώσει τόση περιουσία από τις ταινίες και διάφορες άλλες επιχειρήσεις που έκανε, ώστε ήταν από τους πλουσιώτερους στάρ του Χόλλυγουντ. Σήμερα δεν έχει τίποτα και προσπαθεί όλη η περιουσία του με τις (διατροφές) στις πρώην γυναίκες του, τις άτυχες επιχειρήσεις του στην Ευρώπη και την (ασώτη) ζωή του.



Ο Γκάρι Κούπερ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδήσεις

★ Ακόμα και μερικοί φανατικοί θαυμαστές της σφύριξαν την Τζέιν Φονταίν, όταν την είδαν στο φιλμ «Σερενάτα». "Ας μην ανησυχούσαν όμως οι εδω θαυμαστές της στάρ. Το σφύριγμα δεν οφειλόταν σε κακή έμφανιση του ρόλου της, αλλά στο γεγονός ότι υποδύεται μία ήρωίδα με άπαιστο χαρακτήρα!...

★ Παρά τις απερίληπτες διαφενείσεις τους, ο Ζάν-Πιέρ Ωμόν και η Μαρίζα Παβάν παντρεύτηκαν την περασμένη εβδομάδα στο Χόλλυγουντ. Ήταν τότε μόλις 21 ετών η Μαρίζα, η σύζυγος των δυο ρομαντικών ερωτευμένων ώστε είχαν εσχάσει να φέρουν μαζί τους την αδελφή γάμου!

★ Ο Ρίτσαρντ Ήγκαν και η Ντόροθι Μαλόου αποτελούν το νέο ερωτικό ζευγάρι της κινηματογραφουπόλευας. Και οι δύο πριν από μερικές εβδομάδες δλο πιστεύαν πως η Ντόροθι θα παντρευόταν τον Σκωτ Μπρέιντνι που ήταν για μακρό χρόνο ο ακχώριτος σύντροφός της.

★ Η Λουκία, μία μικρή Ιταλίδα εγκατεστημένη στο Παρίσι, από την ημέρα που είδε το φιλμ «Μαρσαλίν», πάν ο βίον» έδωσε κάθε βράδυ στ' όνειρό της τον συνομιλικό της πρωταγωνιστή του έργου Παμπλίτο Κάλβιο. "Ενα βράδυ όμως είδε στον ύπνο της πως το είδαλό της πέθανε. Από τότε άρχισε μία γενική κατάπτωσης της μικρούλας που κανένας γιατρός δεν μπορούσε να εξηγήσει το φαινόμενο. Οι γονείς της Λουκίας, που ήξεραν τη λατρεία της κόρης τους για τον μικρό Παμπλίτο, μόλις έμαθαν πως ο νεαρός Ισπανός καλλιτέχνης θα περνούσε από το Παρίσι, αποφάσισαν να οδηγήσουν την κόρη τους στο αεροδρόμιο. Η Λουκία, μ' ένα μικρό τριαντάφυλλο στην αγκαλιά περίμενε και μόλις το αεροπλάνο προσγειώθηκε πλησίασε τον Παμπλίτο και του προσέφερε τα λουλούδια. Έκεινος εις αντάλλαγμα της έδωσε ένα κινηματογραφικό φιλμ, που έδωσε τέλος στην παράδοση άρρωστια της νεαρής θαυμαστριάς η οποία ξαναβρήκε από τη στιγμή εκείνη το χαμόγελό της και είναι τώρα θαυμάσια στην υγεία της.

★ Αδελφών μου ποτέ μέχρι σήμερα στο Μονακό, έλεγε πρό ημερών ο Μπόμπ Χόπ, φαντάζομαι όμως πως θα είναι μία πολύ μικρή χώρα έφ' όσον η Ρίτα Χαίλινγκμπόρ και η Τζά-Τζά Γκαμπόρ πέρασαν από κοντά χωρίς ν' αντιληφθούν πως υπήρχε εκεί ένας άνθρωπος πρίγκιπας.

★ Η "Ινγκριντ Μπέγκμαν φεύγει για την Αμερική, γα παίξει για δέκα μέρες σ' ένα θέατρο του Μεξικού - Σίτυ το έρ-

★ Ακολουθώντας το παράδειγμα του Μπίνγκ Κρόσμπι, ο Μπόμπ Χόπ αναζητεί κι' αυτός ένα θέμα που θα του επιτρέψει να γυρίσει ένα δραματικό φιλμ χωρίς κανένα τραγούδι.

★ Ο Χάμφρεϊ Μπόγκαρτ βγήκε απ' το νοσοκομείο όπου υπέστη μία σοβαρά έγχυση στον ισσάφρο που τον κράτησε πέντε ώρες πάνω στο χειρουργικό τραπέζι. Για να βρίσκεται συνεχώς κοντά του, η Λωρήν Μπακάλ είχε εγκατασταθεί κι' αυτή στο νοσοκομείο, στο διπλανό δωμάτιο του Χάμφρεϊ, χωρίς αυτός να το ξέρει. Κατά την ανάρρωσή οι γιατροί συνέστησαν στον Χάμφρεϊ να μιλά όσο το δυνατόν πιο λίγο.

★ Η στάρ του εξωφύλλου μας ΕΛΙΖΑΜΠΕΤ ΤΑΙΗΛΟΡ

γο «Η Ιωάννα επί της πυράς». Δεν πρόκειται να πατήσει το πόδι της στις "Ην. Πολιτείες. Έλπιζει όμως πως η κόρη της Πία θα δεχθεί επί τέλους να πάει στο Μεξικό για να την δει και να μείνει λίγες μέρες κοντά της.

★ Η «Μέτρο» παρέδωσε στην Τζά-Τζά Γκαμπόρ ένα ερωτηματολόγιο προς συμπλήρωση. Δίπλα στη λέξη «ήλικια» αντί να σημειώσει έναν αριθμό η Τζά-Τζά έγραψε: «Όταν πρόκειται για αριθμούς η μνήμη μου δεν με βοηθεί καθόλου!».

★ Η Κορίν Κάλβι χάρισε στον άντρα της Τζέφ Στόν Έναν εξαιρετικά καλοπαιγμένο γιού.

★ Η Βάντα Χέντριντ, η όπια εγκατέλειψε τον κινηματογράφο από την ημέρα που παντρεύτηκε τον Τζέιμς Στάκ ανήγειρε στο σύζυγό της ότι θα γίνει σύντομα πατέρας.

★ Η Ντενίς Νταρσέλ είναι η ήρωας ενός νέου ειδικού. Ύστερα από τον Ούλλιαμ Σόου και τον Πίτερ Κρόσμπι, βρήκε τον ιδανικό άνδρα στο πρόσωπο του Νεοδωρικού μεγαλοεπιχειρηάτου Τζωρτζ Σκρίμσοου.

★ Η Τζην Πίτερς έχει 18 μήνες να εμφανισθεί στο στούντιο της «Φόξ». Από τότε κατά πόυ παντρεύτηκε απορρίπτει συστηματικά κάθε πρόταση που της κάνουν οι διευθυντές της χωρίς να δίνει καμιά εξήγηση στις παραβέσεις ενέργειάς της.

★ Ίσο χρονικό διάστημα περίπου απουσιάζει και η "Αθ Γκάρντνερ από τα στούντιο της «Μέτρο». Έχει εγκατασταθεί στην Ισπανία και απορρίπτει τον ένα μετά τον άλλο τους ρόλους που της προτείνουν. Οι αρνήσεις της έχουν κάνει την τύχη πολλών αντιπάλων της και ιδιαίτερως της Σύντ Τσαρρίς.

★ Η Λουτσιό Μπόζο ή οποία πρόκειται τις ημέρες αυτές να γίνη μητέρα, έφυγε αεροπορικώς για την Αμερική προκειμένου να συναντήσει τον σύζυγό της Λούις Μίγκουελ Ντομινγκίν ο οποίος μετέθε στην Πόλη του Μεξικού για μία σειρά ταυρομαχιών. Ο Ντομινγκίν βρίσκεται τώρα υπό κράτησιν επειδή κάτι δηλώσεις που έκανε στην τηλεόραση έθιξαν τους κυβερνήτες της χώρας.

★ Ο Λώρενς Ολίβιε και η Βίβιαν Λή θα γυρίσουν μαζί το φιλμ «Μάκβεθ». Το έργο αυτό θα είναι το τέταρτο σαιπηρικό φιλμ του Λώρενς, τον οποίο είδαμε ήδη στον κινηματογράφο ως «Ριχάρδο III», «Ερρίκο VIII» και «Αμλετ».

★ Η κόρη της Μάγδας Σνάιντερ, Ράμμι Σνάιντερ, γνωστή μας από το φιλμ «Ω, μάιν παπιά» και ο Κούρτ Γιορδ-γκενς, που είδαμε στο έργο «Οι ήρωες κούρσθηκαν» ανακηρύχθηκαν στην Γερμανία οι δημοφιλέστεροι ήθοιοι της χρονιάς. Η Ράμμι αρραβωνιάστηκε πρό λίγους με τον αθλητή Τόνι Σάιλερ που διακρίθηκε στους Ολυμπιακούς της Κορτίνα ντ' Αμπέτο.

★ Μόλις τελείωσε το γύρισμα του φιλμ «Φιλική υπόδειξη», ο Γκάρι Κούπερ θα φύγη την Κούβα. Εκεί θα συναντηθεί με τον γνωστό συγγραφέα Έρνεστ Χέμινγκγουϊν με τον οποίο θα φύγη για ψάρεμα στ' ανοιχτά, σπόρ που αποτελεί σ'ι για τους δυο άνδρες την πιο ευχάριστη διασκέδαση.

★ Ακολουθώντας το παράδειγμα του Μπίνγκ Κρόσμπι, ο Μπόμπ Χόπ αναζητεί κι' αυτός ένα θέμα που θα του επιτρέψει να γυρίσει ένα δραματικό φιλμ χωρίς κανένα τραγούδι.

★ Ο Χάμφρεϊ Μπόγκαρτ βγήκε απ' το νοσοκομείο όπου υπέστη μία σοβαρά έγχυση στον ισσάφρο που τον κράτησε πέντε ώρες πάνω στο χειρουργικό τραπέζι. Για να βρίσκεται συνεχώς κοντά του, η Λωρήν Μπακάλ είχε εγκατασταθεί κι' αυτή στο νοσοκομείο, στο διπλανό δωμάτιο του Χάμφρεϊ, χωρίς αυτός να το ξέρει. Κατά την ανάρρωσή οι γιατροί συνέστησαν στον Χάμφρεϊ να μιλά όσο το δυνατόν πιο λίγο.



ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ «ΝΑΙ» της μαργαρίτας

(Εκείνος κι' Εκείνη έχουνε χαθεί μέσ' στην απεραντωνσύνη της εξοχής, μέσ' στα πρώτα δειλά χρώματα της ανοιξιάς, μέσ' στις ανθισμένες αμυγδαλιές και στις δειλές άνεμους).

ΕΚΕΙΝΟΣ (την έχει άγκαλιάσει από τη μέση και τη σφίγγει απάνω του): Δεν μιλάς;

ΕΚΕΙΝΗ: Τί να πώ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έγώ θα σου πω τί να πής: Στο θέατρο της ζωής οι υποβολείς είναι πολλοί. Νά, σήμερα σου ψιθυρίζουν ένα σωρό πράγματα οι καταπράσινες πλαγιές των βουνών, τα πορτοκαλλιά σιννεφας, τ' άρώματα της μαρτιάτικης ανανυόης, πουχει περάσει πάνω από τα τελευταία γιόνια της Πεντέλης απ' βορριάδακι, για να ξεψυχήση δίπλα μας σά ζέουσ...

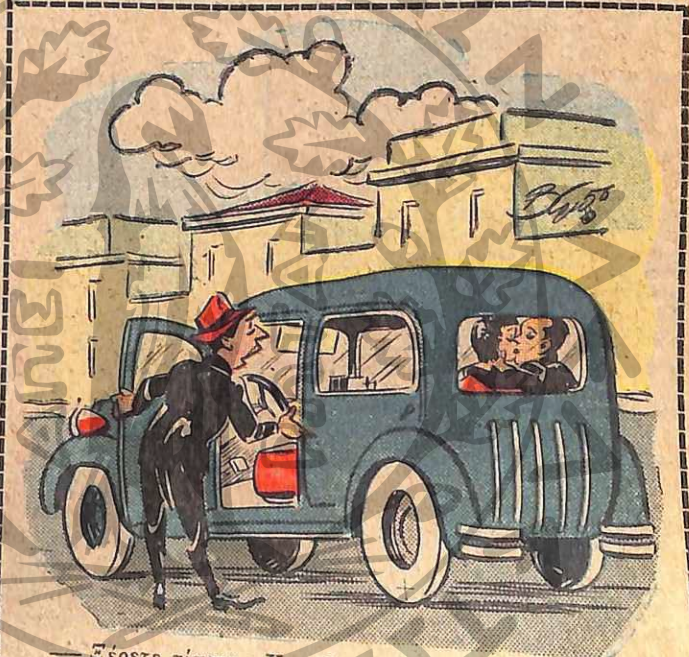
ΕΚΕΙΝΗ: Δεν έγω να πώ τίποτ' άλλο, παρά ότι νιώθω απεραντή χαρά...

ΕΚΕΙΝΟΣ (προσπαθεί να δάη στ' στόμα της τα λόγια που διψάει τόσο ν' ακούση): Είσαι χαρούμενη που βρίσκεσαι κοντά μου;...

ΕΚΕΙΝΗ: Δεν ξέρω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν ξέρεις; Τί περιερνη που είσαι!... Ποιός σου δίνει τη χαρά;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Το ξέρω... Τά



—Σέρετε τίποτα; Κατεβήτε να συνεχίσετε με τα πόδια, γιατί έχω το νού μου στο καθρεφτάκι και θα ρίξω τ' άμάξι πουνενά!...

(Του Β Χριστοδούλου)

Η ΕΠΙΘΡΟΦΗ ΕΝΟΣ "ΑΣΩΤΟΥ"

καθόλου πως ήταν παντρεμένος.

Και σαν να μην έφθανε αυτό, η ίδια η γυναίκα του, λένε οι κακές γλώσσες, δέχθηκε να τον χρηματοδοτήσει για να πληρώσει τα χρέη του και να μπορέσει έτσι να γυρίσει κοντά της!

Αδιόρθωτος, όμως, όπως πάντα ο "Ερρολ, από την επομένη της αφίσχης του άρχισε τις κοσμικές εμφανίσεις του σά κέντρα του Χόλλυγουντ για να (θυμηθεί παλιές φίλες και φίλους και να ντυρίσει καινούργιους...), όπως έλεγε ο ίδιος χαρακτηριστικά.

Στο πολυτέλες νυκτερινό κέντρο (Κόκονατ Γκρόουβ), μάλιστα, κατέθηκε στην πίστα και με το μικρόφωνο ευχαρίστησε τους θαμώνες για την έγκάρδια υποδοχή που του επέφύλαξαν στο αεροδρόμιο, ενώ στην πραγματικότητα κανένας απ' αυτούς δεν είχε σκοτισθεί για την άφισή του!

Αμέσως μετά πήγε και κάθισε στο τραπέζι της γνωστής πολυθρόνης Ούγγαρεζας Τζά-Τζά Γκαμπόρ, ενώ η γυναίκα του είχε (γύριμα) στα στούντιο!

Είμαι ευτυχής που Ξαναγύρισα στο Χόλλυγουντ και έτοιμος για καινούργιες δόξες στην θόνη, είπε λίγο αργότερα στους δημοσιογράφους που έτρεξαν να τον συναντήσουν.

Και συνέχισε:

—Πόσων χρονών είμαι δεν ξέρω ακριβώς. Είμαι δυο φαινόμενα, δηλαδή πολύ νέος στην εμφάνιση και στην καρδιά. Γι' αυτό και δεν σκοπεύω να παραιτηθώ από την ένεργό κινηματογραφική δράση. Έχω πολλά σχέδια για το μέλλον και πολλές επιθυμίες να εκπληρώσω.

»Μία απ' αυτές είναι να γνωρίσω από κοντά και την συνάδελφό μου Μαίριλιν Μονρόε, την οποίαν ξέρω μόνο από φωτογραφίες της και μιιά-δυο ταινίες που είδα στην Ευρώπη. Το δυστύχημα είναι ότι τώρα που γύρισα εγώ στο Χόλλυγουντ αυτή απεφάσισε να γίνη πραγματική ήθοιοις και βρίσκεται στη Νέα Υόρκη!...

»Αλλά γιατί ο "Ερρολ Φλύνν είχε άφσει τη γυναίκα του Πάτρικ και έμενε τόσα χρόνια στην Ευρώπη;

Για τον απλούστατο λόγο ότι, όσο βρισκόταν στο Χόλλυγουντ και εργαζόταν, τον είχαν πνίξει τα χρέη από καθυστερούμενες (διατροφές) στις δυο πρώην γυναίκες του, τη Λιλί Νταμιτά και την Νόρα Έντλινγκτον, και από φόρους εισοδημάτων.

Ετσι προτίμησε να φύγη με τη βεβαιότητα ότι σύντομα θα τον ακολουθούσε και η γυναίκα του, ενώ οι διάφοροι πιστωτάι του θα τον ξεχνούσαν στο τέλος.

Αλλά τα πράγματα δεν ήρθαν όπως τα περίμενε. Η Πάτρικ πήγε δυο φορές στην Ευρώπη, έμεινε μαζί του αρκετές ημέρες αλλά εκείνος δεν κατώρθωσε να την πείσει να μείνη για πάντα κοντά του.

Όσο για τους πιστωτές του, αυτοί κατέθεσαν κάθε μήνα από μιιά καινούργια άγωγή έναντίον του!

Ετσι ο "Ερρολ Φλύνν αναγκάστηκε τελικά να γυρίσει πάλι στο Χόλλυγουντ (για να αντιμετωπίσει σαν τζέντλεμαν όλους τους εκδρούς του), όπως είπε ο ίδιος.

Αλλά μόλις πάτισε το πόδι του στο αεροδρόμιο της Νέας Υόρκης, οι πρώτοι που έσπευσαν να τον καλωσορίσουν ήταν οι... εκτελεστές των 20 και πλέον εντάλματων προσωπικής κροτάσεως, που είχαν εκδοθεί για χρέη κατά την απουσία του!

Ο "Ερρολ Φλύνν και η "Ανν Νήγκλ σε μιιά σκηνή του φιλμ «Βασιλική Ραφωδία», που γύρισε στην Ευρώπη.



δέχεται όμως δλ' αυτά που σου Σί-
νω χωρίς να μου δίνεις κι' εσύ τίπο-
τα σαν ανταλλάγμα.

ΕΚΕΙΝΗ: Να σου πω, με κακό-
μαθε να δέχομαι. Κι' όχι να δίνω.
ΕΚΕΙΝΟΣ (με πίκρα): Έχεις
δίκιο· εγώ φταίω... Καλλιέργησα
μία πλευρά του χαρακτήρα σου που
ήταν ελαττωματική... Δέχεται χωρίς
να δίνεις... Είσαι μόνο δέκτης και
καθόλου πομπός... Ναι, με δε συλ-
λογίστηκες ποτέ πως εγώ κι' εγώ
τις απαιτήσεις μου...

ΕΚΕΙΝΗ (με ωμή ειλικρίνεια):
Ποτέ...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είσαι ένα χαριτώμε-
νο ήμιτελές πλάσμα... Έχεις μόνο
τις παθητικές ικανότητες της ψυχής·
καμιά ενεργητική... Κι' αυτό να
ζήρεις, δε δημιουργεί μόνο τη δική
ουδυστή· δημιουργεί και τη δι-
κή σου... Πίστρεψε, με: Εύτυχια δεν
είναι μόνο να παίζουμε—είναι και
να δίνουμε... Η χαρά, όταν κατα-
φέρνουμε να την προσφέρουμε, είναι
και δική μας χαρά... Το χαμόγελο
της ευτυχίας που θα κάνουμε ν' αν-
θίσσει στα γείλια ενός πλάσματος
που αγαπάμε, καθρεφτίζεται και
μέσ' στη δική μας την ψυχή και μας
δίνει, έντονο κι' ολοζώντανο, τον αν-
τίκτυπο της χαράς... Έσύ δλ' αυτά
τα στερείσαι...

ΕΚΕΙΝΗ: Ίσως νάχες δίκιο...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Έχω ασφαλώς... Ό-
λα τα ψυχικά αρτιμελή πλάσματα
που παίρνουμε κι' ανταποδίδουν, έ-
χουμε να δεχτούμε τη διπλή χαρά της
ζωής... Έσύ κοιτάζεις!

ΕΚΕΙΝΗ (κατάπληκτη): Κου-
τάσινα;!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ψυχικά έννοια... Δέ-
χεσαι κάθε τι από μένα— από την
τρελή λατρεία ως τη θερμή στορ-
γή—με την αδιάφορη ξενοεισία της
μεγαλειότητας που όλα της χω-
στούνται· αλλά και με την έκδηλη
ανάπνοια της ψυχής που δεν ζέρει
παρά να δέχεται...

ΕΚΕΙΝΗ: Μου φαίνεται πως πρό-
πει ν' ανοίγω να θυμώσω...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μελαγχολικά): Ουτ'
αυτό είσαι ικανή να κάνεις... Ο θυ-
μός είναι κάτι που βγαίνει από την
ψυχή· και η ψυχή η δική σου δεν ά-
φνει να βγει από μέσα της τίποτα...

ΕΚΕΙΝΗ (με ικανοποιημένη τη
γυναικεία της μεταίτιδοξια): Τα
λόγια σου με πείθουν ότι μ' αγαπάς.
Αν δε μ' αγαπούσες, δε θα μου μι-
λάγες έτσι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έμένα τότε, τί θα
με πείσει ότι μ' αγαπάς, αφού δεν
μου δίνεις ούτε έρωτα, ούτε αγαπά-
κτηση, αφού δεν ακούω από το στό-
μα σου ούτε ερωτολογία, ούτε βρι-
σιές...

ΕΚΕΙΝΗ (που αρχίζει σοβαρά να
διασκεδάζει): Θα σ' άρεσαν, αλή-
θεια, και οι βρισιές...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Από το τίποτα...

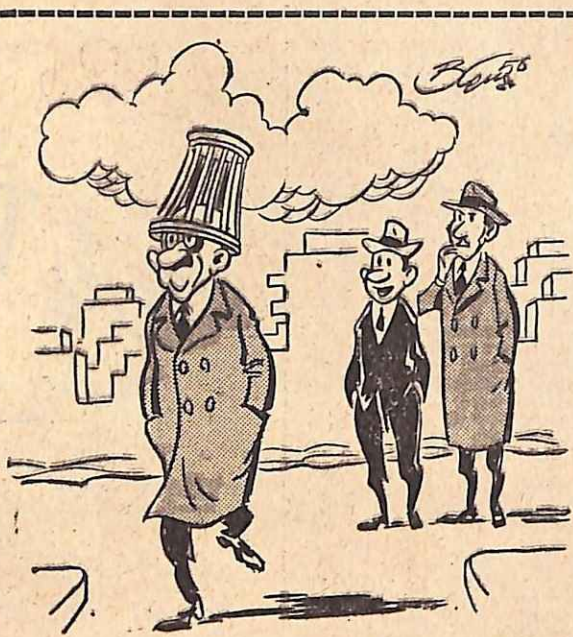
ΕΚΕΙΝΗ (πιο σιγά): Άκουσε...
Με ρώτησες πριν τι θα σε πείσει ότι
σ' αγαπώ... (Σκύβει και κόβει μία
μαργαρίτα του αγρού). Αυτή θα σε
πείσει!... Ρώτησέ την και θα δής...
(Εκείνος μαδάει τη μαργαρίτα, που,
ύστερα από πολλούς διαταγμούς κι'
αμφιβολίες, του λέει τελικά «ναι»...)

ΕΚΕΙΝΟΣ (ευθυσιασμένος τη
φιλάει στα μαλλιά): Σ' ευχαριστώ...
(Πιο χαμηλόφωνα). Αν και μάλλον
θαπρεπε να φιλήσω τη μαργαρίτα!
Κι' αυτή ακόμα υούθωσε περισσό-
τερα από σένα!

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

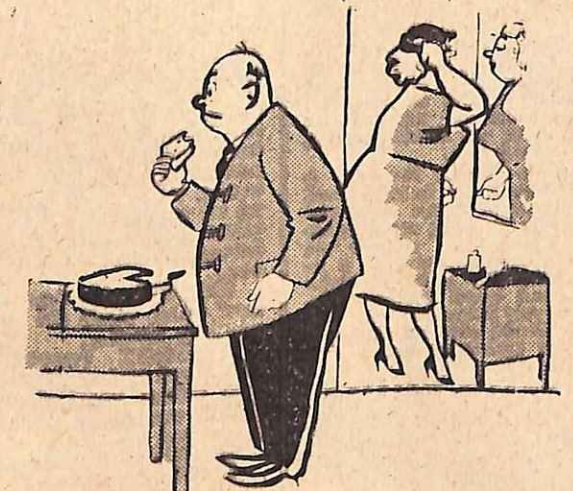
Καινούργια δίστυα

Τα νέα δίστυα από «περλόν» που
δοκιμάστηκαν με επιτυχία στην Ούγ-
γάρια, πρόκειται τώρα να βαθύν
δοκιμαστικά με διάφορα υφάσματα,
για να μη τα βλέπουν τα ψάρια. Τα
δίστυα αυτά είναι στερεότερα από
τα συνηθισμένα, κρατάνε περισσότερο
καιρό και στεγνώνουν γρηγορό-
τερα.



—'Απ' τον καιρό που κανε την κουταμάρα και
παντρεύτηκε, βάζει το κεφάλι του μέσα στον κά-
λαθο των... άχρηστων!...

(Του Β. Χριστοδούλου)



—Πρόσεχε, Κώστα, μη φάνε τα παιδιά την
τούρτα. Θέλω να τη στείλω δώρο....



—Πιστεύω με, κύριε γενιμέ, είστε πράγμα-
τι ο πρώτος, που μου κάνει αυτή την ερώτηση!...

ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ ΤΗΣ ΜΑΔΑΓΑΣΚΑΡΗΣ

Ο Ιθαγενής που τάζει τον
κροκόδειλο

Θέλετε να πάθετε κακό κάποιος
έχθρος σας που ταξιδεύει στη θά-
λασσα; Δεν έχετε παρά να πάρετε
μία γάτα και να πάτε με μία βάρκα
να την πετάξετε στο πέλαγος, με-
ρικά μίλια μακριά απ' την ακτή!
Θα ξεσπάσει τότε μία φοβερή τρικυ-
μία κι' ο έχθρος σας θα κινδυνεύει
να πνιγί!

Πρόκειται για μία «συνταγή» των
Σακαλάβα, μιας φυλής της δυτικής
Μαδαγασκάρης. Την όβριζουμε δε σ'
ένα εξερευνητή, που έπείσθηκε τε-
λευταίως από ένα ταξίδι του σ' αυ-
τή την περιοχή.

Έχουν όμως κι' άλλα παράξενα
έθιμα, προλήψεις και δεισιδαιμονίες
οι Σακαλάβα. Μόλις γεννηθεί ένα
παιδί, δένουν γύρω στον καρπό του
χεριού του ένα κομμάτι από τον «ου-
φάλειο λωρό». Όταν ξεραθεί δε και
γίνει ευραυστο αυτό το «βασιγιόλι»,
βάζουν το παιδί σε μία βάρκα ή το
πηγαίνουν σε μια γέφυρα ενός πο-
ταμιού και προσπαθούν να το κάνουν
να κουνήσει ζωηρά το χέρι του, ώστε
να περουν στο νερό τα ξερά αυτά υ-
πολείμματα.

Αν δεν το επιτύχουν, επαναλαμ-
βάνουν την προσπάθεια σε μια-δυό
μέρες. Γιατί τα υπολείμματα αυτά
πρέπει όπωςδήποτε να πέσουν μέσα
στο νερό. Άλλωστε, το παιδί θεω-
ρείται «γρουζούλικο».

Επίσης πιστεύεται πως φέρνουν
κακοτυχία στους γονείς τους τα παι-
διά που γεννήθηκαν Τρίτη ή Πέμπτη,
καθώς και τα διδύμα.

Το πρώτο κούρεμα ενός παιδιού
γίνεται ανάμεσα στο πρώτο και το
δεύτερο έτος της ηλικίας του, όχι με
ψαλίδι, αλλά... μ' ένα καλοσκοτισμέ-
νο μαχαίρι, με το οποίο ξύνουν το
κεφάλι του παιδιού, όπως καθορί-
ζουν οι νοικοκυρές τις φρέσκες πα-
τάτες!

Συνήθως, τα παιδιά των Σακαλά-
βα παίρνουν το πραγματικό τους ό-
νομα, όταν γίνουν 8 ή 9 χρονών.
Ός τότε, έχουν ένα όνομα κοινό σ'
όλα τα παιδιά της φυλής, αγόρια
και κορίτσια. Αυτό γίνεται για να
μη μάθουν τα κακά πνεύματα πως
οι γονείς έχουν ένα μικρό παιδί, και
ζητήσουν να το πάρουν.

Οι Σακαλάβα πιστεύουν πως τα
πνεύματα των προγόνων τους κατοί-
κουν μέσα στα φείδια. Γι' αυτό, α-
ποφεύγουν να ενοχλήσουν ένα κοιμι-
σμένο φείδι, ακόμη κι' αν τους φρά-
ζει το δρόμο.

Ένας Ιθαγενής της φυλής αυτής
πήγαινε κάθε μέρα σε μία λίμνη,
που απέχει αρκετά χιλιόμετρα απ'
το χωριό του, για να ταισή ένα με-
γάλο κροκόδειλο, που τον σεβότανε
πάντα ή οικογένειά του, έπι πολλές
γενεές, γιατί τον θεωρούσε ενσάρκω-
σι κάποιου προγόνου τους. Όταν έ-
φτανε στην όχθη της λίμνης, έβγαζε
μία περίεργη κραυγή. Ο κροκόδει-
λος την αναγνώριζε πήγαινε αμέ-
σως κοντά κι' άνοιγε το τεράστιο
στόμα του, για να δεχθεί το κρέας
που του έριχνε μέσα ο Ιθαγενής.
Ύστερα στεκότανε και τον κύτταζε
να προσέχεται στον πρόγονό του,
χωρίς ποτέ να τον πειράζει.

Μία μέρα όμως, παρακολούθησε
τον Ιθαγενή κάποιος έχθρος του, που
ήξερε αυτή τη συνήθειά του. Κρύ-
φτηκε πίσω του και, τη στιγμή που
έδινε εκείνος το κρέας στον κροκό-
δειλο, χτύπησε δυνατά ένα τύπα-
νο. Ο κροκόδειλος εξαγιάστηκε τό-
τε, έκλεισε άτατοια τ' άστιά του
κι' έκοψε το χέρι του δυστυχισμένου
που τον τάζει!

ΤΗΝ άγαπη, που μένει πιστή και πέρα
από τον θάνατο, την βλέπουμε πιά μό-
νο στα παλιά μυθιστορήματα, τα κι-
τρινισμένα από την πολυκαιρία, και ξε-
καμένα, τις πιο πολλές φορές, στο πιο ψηλ-
ράφι κάποιας βιβλιοθήκης. Η εποχή μας δεν
ζέρει τέτοιους ρομαντισμούς. Είναι πολύ πιο
βιαστική, πολύ πιο πρακτική από τις προη-
γούμενες. Οι χήρες—προπαντός, όταν είναι
νέες και όμορφες—αναζητούν, άμέσως σχε-
δόν μετά τον «τελευταίο άσπασμό», που θα
αποθέσουν στο μνήμα του μακαρίτη συζύ-
γου τους, τον νέο υποψήφιο, ακόμη και ά-
ναμεσα σ' αυτούς, που ήρθαν για να τις συλ-
ληφθούν! Ο νεκρός είναι μία κλειστή, μια
τελειωμένη υπόθεση. Ο κόσμος ανήκει στους
ζωντανούς...

Όστόσο, ακόμη και στην καρδιά του είκο-
στού αιώνα, δεν έχουν λείψει εκείνες και
εκείνοι, που δεν μπόρεσαν να συμβιβασθούν
με το τόσο βολικό αυτό δόγμα και να αφή-
σουν κάθε ευαισθησία τους να στεγνώσει. Ο
έρωτας—ο μεγάλος έρωτας, έννοείται, α-
υτός, που είναι κάτι πάρα πάνω από την α-
πλή «προσέγγιση δύο επιδερμίδων»—εξακο-
λουθεί να επιζητήσει πάντα, έστω κι' αν γίνεται
όλο πιο σπάνιος.

Στις λιγοστές αυτές εξαιρέσεις, που, όταν
τις συναντούμε, έχουμε ξαφνικά την εντύπω-
ση, ότι γυρίζουμε αιώνας ολόκληρους πίσω, α-
νήκει και μία ωραιότατη Ίνδοκινέζα, ηλικίας
σήμερα 29 ετών, η Μαργκριτ Μπαλιζό.

Εδώ και τρία χρόνια, η Μαργκριτ είχε συν-
δεθεί έρωτικά μ' έναν ξανθό Γερμανό λοχία
της γαλλικής Λεγεώνας των Ξένων, που είχε
έρθει με την μονάδα του στο Χανόι, για να
πολεμήσει έναντι των ανταρτών του Βιέτ
Μιν. Ο ξανθός λοχίας καταγόταν από το μι-
κρό χωριό Έλλινγκερούτε, στα σύνορα της Δυτικής
Βαλτικής Γερμανίας, και όνομαζόταν Έρικ Μπαλιζό.

Η Μαργκριτ διατηρούσε τότε, στην πρωτεύουσα του βορείου
Βιέτ Νάμ, ένα καφενείο, όπου επήγαιναν συχνά οι ξένοι στρα-
τιωτικοί. Άνάμεσα τους, έτυχε, μία μέρα, να είναι και ο νεο-
ρός Έρικ. Από την πρώτη στιγμή, η μελαχροινή αυτή καλλο-



Η Μαργκριτ, ενώ σερβίρει το τσάι στους γονείς του Έρικ, που την αισθάνονται
πιά σαν παιδί τους.

και πού, τελικά, έμελλε να τον οδηγήσει σ' έναν «ήρωικό θά-
νατο».

Έτσι, ο νεαρός Έρικ, που είχε πάει στο Μόναχο για να έρ-
γασθί, βρέθηκε στη Μασσαλία, όπου η Λεγεώ των Ξένων είχε
εγκαταστήσει το κέντρο εκπαίδευσης των αλεξιπτωτιστών της.
Όταν τελείωσε την εκπαίδευσί του, τον έστειλαν στη Βόρειο

Αφρική. Και από εκεί, μαζί με τους πε-
ρισσότερους άλλους λεγεωνάριους, στην
Ίνδοκίνα, όπου το κίνημα της ανεξαρ-
τησίας είχε αρχίσει να παίρνει απειλητι-
κές διαστάσεις.

Ο έρωτας της Μαργκριτ Μπαλιζό με τον
Έρικ Μπαλιζό δεν υπήρξε ευτυχισμένος.
Έρικ Μπαλιζό δεν υπήρξε ευτυχισμένος. Έ-
παρά μονάχα για λίγες εβδομάδες. Έ-
παρά μονάχα για λίγες εβδομάδες, ο νεαρός λεγεωνάριος άρχισε να
πείτα, ό νεαρός λεγεωνάριος άρχισε να
λείπει, όλο και για περισσότερο καιρό,

στις πολεμικές επιχειρήσεις. Στο διάστημα αυτό, η τρυφερή αλ-
ληγογραφία μεταξύ τους διατηρούσε άδυστη την έρωτική τους
φλόγα. Εκείνος της έγραφε νοσταλγικά για την εποχή, που
θα παντρευόντουσαν και θα πήγαιναν να μείνουν μαζί στο μι-
κρό Έλλινγκερόντε, ξεχώνοντας στην γαλήνη των ημερών που
θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το
θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το
θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το

θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το
θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το
θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το

θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το
θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το
θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το

θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το
θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το
θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το

θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το
θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το
θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το

θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το
θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το
θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το

θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το
θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το
θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το

θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το
θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το
θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το

θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το
θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το
θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το

θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το
θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το
θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το

θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το
θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το
θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το

θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το
θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το
θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το

θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το
θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το
θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το

Η ΑΓΑΠΗ ΜΙΑΣ ΙΝΔΟΚΙΝΕΖΑΣ

Πιστή και πέρα από τον τάφο!...

νή, που περιποιόταν, με το χαμόγελο πάντα στα χείλη, τους
πελάτες του καφενείου της, χωρίς να επιτρέπει, όμως, ποτέ σε
κανεναν να ξαναοική σε τολμηρότερες απέναντί της, του γέν-
νησε μία παράξενη έλξη.

Ενώ τα σύννεφα, που προδικάζαν το αιματηρό τέλος του
πολέμου στην Ίνδοκίνα, μαζεύονταν όλο και πιο σκοτεινά, στον
όριζοντα, το είδυλλιο ανάμεσα στους δυο νέους άνησε σαν
ένα λουλούδι στο χείλος ενός γκρεμού. Ήταν ένας αλλόκο-
τος έρωτας, που η αγωνία για το αθέητο αύριο του έδινε την
σφραγίδα του απελπισμένου πάθους.

Σε λίγο, η Μαργκριτ ήξερε όλες τις λεπτομέρειες από την
ζωή του αγαπημένου της, που μία ιδιοτροπία της μοίρας τον
είχε ρίξει από την μακρινή πατρίδα του στη γωνία αυτή της
Νοτιοανατολικής Άσίας.

Το 1949, ο Έρικ Μπαλιζό, που ήταν τότε μόλις 18 ετών,
ξεκίνησε από το χωριό του για το Μόναχο, για να βρει δουλειά.
Από τότε, δεν έμελλε ποτέ πια να ξαναδη τους δικούς του.
Οι Γάλλοι πράκτορες, που είχαν ξεχυθεί σε κάθε πόλη της Δυ-
τικής Γερμανίας, για να φρεψούν νέους για την Λεγεώνα των
Ξένων, τον έβαλαν στο μάτι. Ένα βράδυ, τον πήραν σ' ένα
Κέντρο, και φρόντισαν να τον φέρουν στο νερό της ζωής, που
όραμα μιας πλούσιας σε περιπέτειες και απολαύσεις ζωής, που
θ' άνοιγόταν μπροστά του, φάνταζε να το ήθελε.

Δεν δυσκολεύτηκαν να του εξάψουν την φαντασία και να
τον πείσουν. Και την ίδια νύχτα, χωρίς να υπογράψει ένα χαρ-
τό, να ξανακεφθί το πράγμα, τον έβαλαν να υπογράψει ένα χαρ-
τί, που τον έδενε στο στρατιωτικό σώμα με την πιο αυστηρή,
την πιο σκληρή πειθαρχία από κάθε άλλο στην εποχή μας—

την πιο σκληρή πειθαρχία από κάθε άλλο στην εποχή μας—

την πιο σκληρή πειθαρχία από κάθε άλλο στην εποχή μας—

την πιο σκληρή πειθαρχία από κάθε άλλο στην εποχή μας—

την πιο σκληρή πειθαρχία από κάθε άλλο στην εποχή μας—

την πιο σκληρή πειθαρχία από κάθε άλλο στην εποχή μας—

την πιο σκληρή πειθαρχία από κάθε άλλο στην εποχή μας—

την πιο σκληρή πειθαρχία από κάθε άλλο στην εποχή μας—

την πιο σκληρή πειθαρχία από κάθε άλλο στην εποχή μας—

την πιο σκληρή πειθαρχία από κάθε άλλο στην εποχή μας—

την πιο σκληρή πειθαρχία από κάθε άλλο στην εποχή μας—

στης πολεμικές επιχειρήσεις. Στο διάστημα αυτό, η τρυφερή αλ-
ληγογραφία μεταξύ τους διατηρούσε άδυστη την έρωτική τους
φλόγα. Εκείνος της έγραφε νοσταλγικά για την εποχή, που
θα παντρευόντουσαν και θα πήγαιναν να μείνουν μαζί στο μι-
κρό Έλλινγκερόντε, ξεχώνοντας στην γαλήνη των ημερών που
θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το
θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το
θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το

θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το
θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το
θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το

θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το
θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το
θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το

θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το
θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το
θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το

θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το
θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το
θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το

θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το
θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το
θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το

θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το
θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το
θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το

θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το
θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το
θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το

θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το
θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το
θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το

θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το
θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το
θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το

θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το
θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το
θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το

θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το
θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το
θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το

θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το
θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το
θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το

θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το
θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το
θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το

θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το
θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το
θα ακολουθούσαν, την πολεμική θύελλα. Της περιέγραφε το

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ντολέ, μετά τη σύλληψή του, οδηγείται στη φυλακή της Κονισερέρ. Στο μεταξύ, ο Τριβουλέτος συνεχίζει τις άκαρες προσπάθειές του για να βρή τη Ζιλέτ. Κατορθώνει, τέλος, μ' ένα εξυπνο τέχνασμα, να βγεί από το Λούδρο. Διευθύνεται κατόπιν προς στην Αύλη των Θαυμάτων, 'Αλλ' όταν πλησιάζει εκεί, πέφτει στα χέρια δύο ληστών, που θέλουν να του πάρουν τα χρήματά του. Ο Τριβουλέτος τους φανερώνει τότε ότι ήρθε για να ιδεί τον Μανφρέδο κι' έτσι κατορθώνει να σωθεί από τα χέρια τους. Ο Μανφρέδος τον οδηγεί κατόπιν σ' ένα οπίτι, όπου, εκτός από τον Λαντεναί, βρίσκονται επίσης η σύζυγος και η κόρη του Ντολέ.

16^{ον} Λίγο πιο πέρα, μια γυναίκα, κουβαλισμένη σε μια πολυθρόνα, εκλαίγει σιγά, ενώ μια νέα, όρθια πλάι της, έμοιαζε με ζωντανό αγγαμία της λύπης.

Οι δύο αυτές γυναίκες ήταν η 'Ιουλία Ντολέ και η κόρη της.

Ο Τριβουλέτος έβγαλε το καπέλλο του κι' είπε με βραχνή φωνή:

— Ο βασιλιάς Φραγκίσκος πέρασε, λοιπόν, από δω; Δεν εξηγείται, διαφορετικά, αυτή η κατήφεια κι' η λύπη που βλέπω στα πρόσωπά σας.

— Ο Λαντεναί ανατρίχιασε.

— Όχι, απάντησε. Ο βασιλιάς Φραγκίσκος δεν πέρασε από δω. 'Αλλ' ό,τι έγινε, αυτός το διάταξε.

Ο Τριβουλέτος σήκωσε τα μάτια του προς τον ούρανο. Έπειτα άκολουθησε τον Μανφρέδο στο γειτονικό δωμάτιο.

Ο νέος του έδειξε ένα κάθισμα.

— Θα μου κάμετε την τιμή να μου πείτε ποιος είσαστε; τον ρώτησε.

Ο Τριβουλέτος εξέταξε προσεκτικά τον άνθρωπο που βρισκόταν μπροστά του.

Αυτός ήταν, λοιπόν, εκείνος που αγαπούσε η Ζιλέτ;

Τη στιγμή εκείνη, θάδινε δέκα χρόνια από τη ζωή του για να μπορούσε να διαβάσει μέσα στην ψυχή του Μανφρέδου.

Είχε, ωστόσο, αρκετή πείρα από τους ανθρώπους κι' από ό,τι έβλεπε μπορούσε να συμπεράνει για κείνα που δεν έβλεπε.

Τα μάτια του Μανφρέδου έδειχναν θάρος και αποφασιστικότητα. Το μεγάλο μέτωπό του φάνερωνε ευφύια. Το πλατύ στήθος του μιλούσε για τη δύναμη και την ανδρεία του.

Ο Τριβουλέτος είχε απορροφηθεί τόσο πολύ απ' αυτή την εξέταση, που ο Μανφρέδος έχασε στο τέλος την ύπομνη του.

— Κύριε, είπε, δεν είμαι συνηθισμένος να κάθωμαι με σατυρωμένα τα χέρια, για ν' αφήνω τους άλλους να μ' εξετάζουν, όπως φαίνεται ότι κάνετε αυτή τη στιγμή. Μάθετε, λοιπόν, ότι η περιέργειά σας αρχίζει να με κουράζει. Σας παρακάλεσα να μου πείτε το όνομά σας... 'Εγώ λέγομαι Μανφρέδος... Δεν έχω, δυστυχώς, άλλο όνομα να προσθέσω...

Ο Τριβουλέτος απάντησε τότε άργα.

— 'Εγώ είμαι ο πατέρας της Ζιλέτ.

Ο Μανφρέδος έγινε κατακίτρινος. Το μίσος του — που δεν ήταν τίποτε άλλο παρά μια έκφραση της αγάπης του — ξαναζωντάνεψε μέσα στην ψυχή του. 'Η εικόνα της Ζιλέτ και του βασιλιά ξαναπέρασε μπροστά στα μάτια του.

— Είνε μεγάλη τιμή για μένα το ότι γνώρισα τον πατέρα της εύνοουμένης του... Μην βλαστημάς, δυστυχισμένε! φώναξε ο Τριβουλέτος.

Είχε σπικωθεί από τη θέσι του και το ώχρό πρόσωπό του είχε βαφή κατακόκκινη. — Εύχομαι, είπε, να μην κλάψετε με πύρινα δάκρυα για την τρομερή ύποψία που πέρασε από το μυαλό σας και που απο-



τελεί τη μεγαλύτερη συκοφαντία εναντίον μιας αγνής νέας. Χαίρετε, κύριε... Φαίνεται πως έκαμα λάθος, συγχωρήστε με.

Διευθύνθηκε ταυτόχρονα προς την πόρτα.

— 'Αλλ' ο Μανφρέδος βρέθηκε μ' ένα πήδημα κοντά του. Τον έπιασε από τα χέρια και με φωνή που έτρεμε από την αγωνία του είπε:

— Μήλστε μου!... Τί θέλατε να πείτε;

— 'Ηθελα να πω ότι τα λόγια που βγήκαν από το στόμα σας ήταν μια τρομερή βλαστήμια, απάντησε ο Τριβουλέτος.

— Θέλετε να πείτε ότι η Ζιλέτ δεν είναι έρωμένη του βασιλιά;... 'Ω, σας εξοργίζω, μήλστε μου...

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Αισιοδοξία

Στην πλάσι αυτή την ποταπή, που νύκτα-μέρα... παραπαίει έκαναν μιάν 'Επιτροπή 'Αμερικάνοι κι' Ευρωπαίοι... 'Επιτροπή, που προτίμη απ' τους πολέμους την ειρήνη και που θα... καταπολεμά το φιλοπόλεμο μπουρίνι!

«'Επιτροπή 'Αποφλοιισμού» λέγεται και τιτλοφορείται και μια σανίδα γλυτωμού για τους ανθρώπους θεωρείται... Γιατί τα όπλα γενικά να καταργηθούν θα φροντίσει και πρό παντός τ' ατομικά στους ειδικούς θα τα... βροντήσουν!

Μετά χαράς της συνεπώς, πρέπει να χαιρή η ανθρωπότης κι' όσο ποτέ του χαρωπός πρέπει να είναι ο κρασσοπότης... Γιατ' η μεγάλη αυτή, θαρρώ, 'Επιτροπή θα κατορθώσει απ' το φριχτό και (φθονερό) το «υδρογόνο» να (μάς σώσει)!

Τέλος μπορεί, με (τον καιρό, είτε χωρίς να πολυ- (αργήσω) και της κυράς μας (τον νερό) όπλιση να (καταργήσω)! «Κάτω η παντόφλα» (— να της πη- κι' η σκούπα ή ενι- (σχεμένη) κι' όσοι γυρίζουνε (ατουπί) νάναι με θάρρος... (όπλιση μόνι)! ΜΙΑΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

— 'Η Ζιλέτ είναι αγνή και άμόλυντη όπως και ποί.

Ο Μανφρέδος άνοιξε την πόρτα και φώναξε τον Λαντεναί.

Ο νέος έτρεξε άμέσως.

— Τί τρέχει; ρώτησε, ενώ το βλέμμα του διευθυνόταν άπειλητικό προς το μέρος του Τριβουλέτου.

Ο Μανφρέδος τον έσφιξε στην άγκαλιά του.

— Τί τρέχει; απάντησε. Είμαι ένας άθλιος που ύπαιπτεύθηκα άδικα το πιο άγνό πλάσμα που υπάρχει στον κόσμο... 'Αν ήξερες πόσο είμαι εύτυχισμένος αυτή τη στιγμή!

— Κι' εγώ είμαι εύτυχισμένος μαζί σου, αδελφέ μου, είπε ο Λαντεναί.

Αυτά τα λόγια που βγήκαν από το στόμα του την τραγική εκείνη στιγμή ήταν ύπεροχα.

Μερικά βήματα πιο πέρα, στο διπλανό δωμάτιο, η γυναίκα που ελάτρευε ήταν βυθισμένη στην άπεληψία κι' αυτός δεν μπορούσε να κάμη τίποτε για να την παρηγορήσει.

Ο Μανφρέδος ξαναγύρισε προς το μέρος του Τριβουλέτου.

— Βρίσκεται στο Λούδρο; ρώτησε.

— Δεν βρίσκεται πια εκεί, απάντησε ο Τριβουλέτος. Την άπηγαναν...

— Την άπηγαναν; φώναξε ο Μανφρέδος. Ποίος;... Ποτέ;

— Πριν από τρεις ήμερες. 'Όσον άφορά εκείνον που την άπηγανε, δεν τον ξέρω. 'Υπαιπτεύθηκα στην αρχή το βασιλιά... άλλα βεβαιώθηκα πριν από κάμποσο ώρα ότι δεν έχει καμιά άνάμιξι σ' αυτό το έγκλημα.

— Την άπηγαναν! ξαναείπε ο Μανφρέδος. 'Ω, θα την ξαναβρώ, έστω κι' αν χρειαστή να αίματοκυλώσω το Παρίσι... Και να σκέφτωμαι πως την ύποπτεύθηκα άδικα!... Είμαι, λοιπόν, τόσο άθλιος! Μια σκέψι πέρασε, ξαφνικά, από το μυαλό του.

— 'Αλλά γιατί ήρθατε να μου πείτε όλα αυτά; ρώτησε τον Τριβουλέτο.

— Γιατί μου μίλησε για σας.

— Σας μίλησε για μένα; είπε ο Μανφρέδος.

— Ναι... Μου μίλησε κλαίγοντας...

— 'Ω, λυπηθήτε την άγωνία μου... Τί σας είπε;

— 'Εκλαίγε γιατί την καταφρονείτε... γιατί πίστευε πως δεν την αγαπούσατε.

— Πίστεψε πως δεν την αγαπούσα;... Είνε δυνατόν;... Και η Ζιλέτ μ' αγαπάει;

— Ναι, απάντησε ο Τριβουλέτος.

Ο Μανφρέδος άργισε να γυρίζη μέσα στο δωμάτιο και να ξεφωνίζη σαν τρελλός. 'Η γαρά του τον έπνιγε.

— 'Ηρμηση τέλος και ξαναγύρισε κοντά στον Τριβουλέτο.

— Εκείνη τη στιγμή, ο Λαντεναί θέλησε να φύγη για να πάη στο διπλανό δωμάτιο, όπου βρίσκονταν η σύζυγος και η κόρη του Ντολέ.

— 'Αδελφέ μου, του είπε ο Μανφρέδος, τρέχοντας κοντά του, συχώρεσέ με για την εγωίστικη χαρά μου. Δεν θάπρεπε ίσως να είναι τόσο χαρούμενος... 'Αλλ' ήταν πιο δυνατό από μένα...

— 'Αν δεν χαίρουν για το καλό που σου ήρθε, δεν θα ήσσαν σε θέσι να ένδιαφερθής για τη δική μου δυστυχία, απάντησε ο Λαντεναί.

— Ποιά είναι αυτή η δυστυχία; ρώτησε καλόκαρδα ο Τριβουλέτος.

— Θα σας εξηγήσω, απάντησε ο Μανφρέδος. Ο φίλος μου ο Λαντεναί, ο άδελφός μου, αγαπάει την κόρη του Στεφάνου Ντολέ.

— Του ένδόξου Ντολέ;

— Ναι. Την αγαπάει και τον αγαπάει

κι' αυτή επίσης. Ο γάμος θα τους έωνε σε λίγο. 'Αλλά, ξαφνικά, ο Ντολέ συνελήφθη και τον ώδηγησαν στη φυλακή της Κονισερέρ, έπειτα από μια συκοφαντική καταγγελία ενός 'Ισπανού μοναχού.

— Του Λογιόλα; είπε ο Τριβουλέτος.

— Ναι. Πώς το ξέρετε;

— Μια μέρα βρίσκόντου στο γραφείο του βασιλιά...

— Βρισκόσαστε στο γραφείο του βασιλιά; ρώτησε έκπληκτος ο Λαντεναί.

— Αυτό σας φαίνεται παράξενο; είπε ο Τριβουλέτος. Δεν είμαι, ωστόσο, ούτε ύπατριδης, ούτε ύπαιπτης... Βρίσκομαι πιο κάτω από τους ύπατριδες και πιο πάνω από τους ύπαιπτες. Ο δικός μου ρόλος είναι ξεχωριστός.

— 'Εξηγήθηκε, σας παρακαλώ, είπε ο Μανφρέδος, που του έκαμε έντύπωση η πικρία της φωνής του συνομιλητού του.

— Κύριοι, συνέχισε ο Τριβουλέτος, βρίσκόντου εκείνη την ήμερα στο γραφείο του βασιλιά, γιατί εκεί είναι η θέσις μου... Είμαι ο γελωτοποιός του βασιλιά.

— Ο Τριβουλέτος! είπαν με μια φωνή οι δύο νέοι.

— Ναι, απάντησε ο γελωτοποιός. Είμαι ο Τριβουλέτος. Οι άνθρωποι δεν με εκτιμούν κι' είναι πολλοί εκείνοι που με καταφρονούν και με- μισούν... Μπροστά σας βρίσκεται ο άνθρωπος που με τη φαρμακερή γλώσσα του έδηλητηρήσε άναριθμητες ανθρώπινες ύπαρξεις, μόνο και μόνο για να κάμη το βασιλιά να γελάσει... Ο άνθρωπος αυτός, ωστόσο, έχει καρδιά μέσα στα στήθη του. Πρέπει να ξέρετε πως πόνεσε πολύ ως σήμερα.

— Δεν έχωμε το δικαίωμα να σας κρίνωμε, είπε ο Λαντεναί.

Ο Τριβουλέτος κούνησε περίλυπα το κεφάλι του και γύρισε κατόπιν στο Μανφρέδο.

— Σας είπα πρωτίτερα ότι είμαι ο πατέρας της Ζιλέτ, συνέχισε. 'Ησυχάστε, όμως. Αυτό δεν είναι άλήθεια... 'Εδώσα στη Ζιλέτ όλη την αγάπη και τη στοργή μου, άλλ' η νέα αυτή δεν είναι κόρη μου.

— Κύριε, απάντησε ο Μανφρέδος, που είχε συγκινηθεί από τα λόγια του, όποιος κι' αν είσαστε, θα σας εύλογά σ' όλη μου τη ζωή για τη μεγάλη χαρά που μου δώσατε. Μου είναι αρκετό το ότι αγαπάτε τη Ζιλέτ για να σας αγαπάω κι' εγώ. Τί μ' ένδιαφέρουν το όνομα και οι άσχολίες σας; Είσαστε ένας άνθρωπος με καρδιά... Δεν θέλω να μάθω τίποτε άλλο.

— 'Υπάρχουν, λοιπόν, άνθρωποι στη γή, που το ψέμμα κι' η κακία δεν έχουν δηλητηριάσει την ψυχή τους! φώναξε ο Τριβουλέτος, που έτρεξε άμέσως κι' έσφιξε με συγκίνηση τα χέρια των δύο νέων.

— 'Εφερε κατόπιν το χέρι στο μέτωπό του σαν να προσπαθούσε να συγκεντρώσει τις σκέψεις του.

— Τί σας έλεγα; είπε. 'Α, ναι. θυμήθηκα... Δεν έχωμε καιρό να χάνωμε...

— Λέγατε ότι βρισκόσαστε μια μέρα στο γραφείο του βασιλιά...

— 'Α, ναι... Σε κάποια στιγμή, λοιπόν, άνήγγειλαν τον κύριο ντε Λογιόλα... Ο βασιλιάς μου έγεννε να βγώ. 'Αλλ' εγώ είχα κάθε λόγο να μη χάσω ούτε λέξι από αυτή τη συνομιλία τους... Και θα το καταλάβατε εύκολα όταν σας πώ ότι αυτή η έπίσκεψι έγινε δυο μέρες μετά την έπίδρομή του Φραγκίσκου στο σπίτι μου, στο Τρασουάρ.

Ο Μανφρέδος ανατρίχιασε.

— Πέρασα, λοιπόν, σ' ένα γειτονικό δωμάτιο, από όπου είδα και άκουσα τα πάντα. Ο 'Ισπανός μοναχός ζήτησε το κεφάλι του Ντολέ. Κι' ο βασιλιάς του απάντησε ότι δεν θα έφερνε κανένα πρόσκοιμα αν άποδεικνυόταν η ένοχη του τυπογράφου. Ο Λογιόλα καυχήθηκε ότι του ήταν πολύ εύκολο ν' άποδείξη αυτή την ένοχη.

— Τον άθλιο! βρυχήθηκε ο Λαντεναί.

— Κύριοι, συνέχισε ο Τριβουλέτος, ο Λογιόλα είναι τρομερός άνθρωπος. Δεν είδα ποτέ πρόσωπο τόσο στυγνό, τόσο άπαισιο. Στα χαρακτηριστικά του διαβάει κανείς ένα άδυσώπητο μίσος.

— 'Αλλά, είπε ο Λαντεναί, ο βασιλιάς ξέρει καλά πως ο Ντολέ δεν χρησιμοποίησε σε κακούς σκοπούς το προνόμιο που του παραχωρήθηκε κι' ότι δεν τύπωσε ποτέ στο

τυπογραφείο του άπαγορευμένα βιβλία.

Ο Τριβουλέτος κούνησε το κεφάλι του. — Δεν πρέπει να έχετε περισσότερη έμπιστοσύνη στο βασιλιά από ότι σε μια σανίδα σανίδα που βρίσκεται πάνω από ένα ποτάμι, από όπου θέλετε να περάσετε, άπάντησε. Ο βασιλιάς είναι δειλός... Τον ξέρω καλά... Μόνο στις μάχες δείχνεται ανδρείος. Τρέμει, όμως, όταν βρίσκεται μπροστά σ' έναν άνθρωπο, με μυαλό ανώτερο από το δικό του. Όταν ήταν αιχμάλωτος στη Μαδρίδη, έτρεμε μπροστά στον Κάρολο Κουίντο. Στο Λούδρο, τρέμει μπροστά στο Λογιόλα. Ο Κάρολος Κουίντος και ο Λογιόλα αντιπροσωπεύουν δυο τρομερές δυνάμεις. Ο πρώτος είναι ένας άπαραμίλλος διπλωμάτης, που ξέρει να θάνη από τους πιο άτίθανους δρόμους στο σκοπό που επιδιώκει. Ο δεύτερος είναι ένας όρμητικός μαχητής, που τα μάτια του βλέπουν πέρα από το αύριο και το μεθαύριο. Ο Φραγκίσκος δεν έχει ούτε την εύστοφία και την ύπομνη του πρώτου, ούτε το άλύγιστο θάρρος του δεύτερου. Και γι' αυτό τους τρέμει και τους δύο. Ο βασιλιάς της Γαλλίας είναι ένας άνθρωπος με περιωρισμένο μυαλό, που ξέρει μόνο να καυγαδίζει και να σκορπίζη την άτιμία στα στήθια των ύπαιπτων του.

— Τί πρέπει να κάμωμε; είπε ο Λαντεναί, ένώνοντας μ' άπόγνωση τα χέρια του. 'Αν ο Ντολέ πάθη τίποτε, ο Λογιόλα θα πληρώσει πολύ άκριδα το έγκλημά του.

— 'Ας προσπαθήσωμε να δούμε καθαρά τα πράγματα, συμβούλευσε ο Τριβουλέτος. Θα σκεφθώμε κατόπιν τί πρέπει να κάμωμε.

Είχε κερδίσει κι' όλας την έμπιστοσύνη των συνομιλητών του, που τον άκουγαν μ' ένδιαφέρον και προσοχή.

— Μήλστε, του είπαν κι' οι δυο με μια φωνή.

— 'Εχωμε ν' αντιμτωπίσωμε δυο περιπτώσεις, άρχισε ο Τριβουλέτος. 'Η μια είναι η σύλληψις του Ντολέ κι' η άλλη η άπαγωγή της Ζιλέτ από το Λούδρο.

— Προσθέστε, είπε ο Μανφρέδος, το ότι η Αύλη των Θαυμάτων άπειλείται επίσης. 'Η έπίθεσις εναντίον της μπορεί να γίνη από τη μια στιγμή στην άλλη.

— Τότε πρέπει να φύγωμε το συντομώτερο από δω.

— 'Εγώ, τουλάχιστον, θα μείνω, είπε ο Μανφρέδος. Οι άνθρωποι της Αύλης των Θαυμάτων δεν δίσταναν να καταλάβουν το Λούδρο για να μ' άπελευθερώσουν. 'Αν

ΓΕΥΜΑ ΓΙΑ 22 ΑΤΟΜΑ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ
'Η οικογένεια του κυρίου 'Ελνερ Ντεγκολιέ κατοίκου του Μπρόκτον των 'Ηνωμ. Πολιτειών θεωρείται η πολυμελέστερη της 'Αμερικής, ίσως όμως να είναι και η πολυμελέστερη του κόσμου. 'Ηλικίας 55 χρόνων ο κ. Ντεγκολιέ και η γυναίκα του (48 χρόνων) έχουν άποκτήσει 20 παιδιά, 13 άγόρια και 7 κορίτσια, τα όποια όλα βρίσκονται στη ζωή. 'Ετσι κάθε μεσημέρι και βράδυ, γύρω από το οικογενειακό τραπέζι κάθονται 22 άτομα. 'Η ηλικία των παιδιών κυμαίνεται μεταξύ 28 και 7 χρόνων.

ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΟΙ ΜΕ ΤΑ ΛΙΟΝΤΑΡΙΑ!..

Ο Γερμανός κυνηγός άγρίων θηρίων φόν Χάσσεμπεργκ άφηνείται μιά συγκλονιστική περιπέτεια στην Άθουσυνία

Η Άθουσυνία είναι ή μόνη άφρικανική χώρα, όπου επιτρέπεται ακόμη τόν κυνηγόν τών λιονταριών. Παγτού άλλου οί κυβερνήσεις έχουν λάβει άσπλητρα μέτρα γιά νά σώσουν άπό τήν ολοκληρωτική εξαφάνισή τών υπερίφανα ζώα, πού τόν άπόρθητο, ως τά μέσα τού περασμένου αιώνας, βασιλεία τους, ή ζούγκλα, έχει παραίσιση καί αλληθή άπό τόν άνθρωπο.

Τελευταία, τρεις Εύρωπαίοι, ο Γερμανός κυνηγός άγρίων θηρίων Βέρνερ φόν Χάσσεμπεργκ, ο Γάλλος εξερευνητής Μασουζιέ καί ο συμπατριώτης του όπερατέρ Ρενέ Βενσάν ζήσανε, στή χώρα αυτή, μιά περιπέτεια, πού οί δυο πρώτοι δέν θά τήν ξεχάσουν σέ όλη τούς τήν ζωή. Όσο γιά τόν τρίτο, πού έμεινε στην Άθουσυνία καί μετά τήν επιστροφή τών συντρόφων του, δέν πρόκειται νά ξεαγυρίση ποτέ.

Όπως πολλοί άλλοι όπερατέρ, ύπήρξε κι' αυτός θυμά τής επαγγελματικής ευσυνειδήσιας του καί τού πάθους του νά γυρίση τολμηρά «ντοκουμανταίρ». Στην πρώτη δοκιμασία τών μελών τής άποστολής, εκείνος, πού κινδύνευσε νά κατασπαράχθι άπό τόν βασιλέα τής ζούγκλας, ήταν ο Γερμανός Βέρνερ φόν Χάσσεμπεργκ.

Είχαν φτάσει σέ μιά κατάφυτη έκταση, στίς όχθες τού ποταμού Όκόντο, όπου τά λιοντάρια είναι πιά άφθονα, παρά σέ κάθε άλλη περιοχή τής Άφρικης. Ήταν άπόγευμα, καί τόν θέαμα, πού αντίκρισαν οί τρεις εξερευνητές, θά φαινόταν παράδοξο γιά όσους θ' άγνοούσαν τές συνήθειες τών άγρίων αυτών ζώων. Τά λιοντάρια, άδιάφορα γιά τήν παρουσία τών ανθρώπων, πού προχωρούσαν μέ τόν αυτοκινήτο τους άνάμεσα τους, έπαίξαν μεταξύ τους ή χώνευαν, ξεπλωμένα, τόν πλούσιο γεύμα τους. Οί τρεις Εύρωπαίοι ένοιώσαν πώς κανένας κίνδυνος δέν τούς άπειλούσε. Τό λιοντάρι, όταν έχη φάει καί δέν τόν περπάταει κανείς, είναι, κατά κανόνα, ειρηνικό καί άκακο. Άν, όμως, οί λέοντες δέν είχαν καμιά πρόθεση νά θυσιάσουν τήν ήσυχία τους, γιά νά επιτεθούν στούς άπροσδόκητους επισκέπτες τους, εκείνοι δέν σχεδίαζαν νά τούς άφήσουν άνεόηχλους. Ο ήλιος πλησίαζε νά δύση, όταν άνέβηκαν σ' ένα δέντρο, μέ σκοπό νά παραδοκίουν τόν λιοντάρι, πού θά έκανε τόν λάθος νά περάση άπό τήν ακτίνα βολής τών όπλων τους.

«Τότε — γράφει ο Βέρνερ φόν Χάσσεμπεργκ — είδα ένα ύπεροχο ζώο, έναν άληθινό γίγαντα τού γένους τών λιονταριών, νά τεντώνη τόν κορμί του καί νά στηλώνη τόν βλέμμα στόν ήλιο πού βασιλευσε. Άφησε τόν Βενσάν νά φωτογραφίση μέ τήν ήσυχία του τόν λιοντάρι, πού ή σιλουέττα του σχεδίαζόταν σ' ένα μαγευτικό «κόντρο-λυμέρι», κι' έτοιμάστηκα νά τόν πυροβολήσω, καθώς εκείνο διατηρούσε ακόμη αυτή τήν ωραία, έπιθανάτια πόζα... Σημάδεψα άνάμεσα στά μάτια, αλλά ή σφαίρα μου άστόχησε. Τό λιοντάρι πληγώθηκε μόνο κι' έσυρε έναν τρομερό βρυχηθμό, πού μάς έκανε ν' άνατριχιάσουμε.

«Άλλη έκτοκατηγήκαμε, ξέροντας πώς ή θέσι μας είχε γίνει έξαιρετικά δύσκολη. Ο κίνδυνος δέν προερχόταν μόνο άπό τόν τραυματισμένο λιοντάρι, πού θά έπιχειρούσε μέ κάθε τρόπο νά μάς έκδικηθή. Είχαμε συγχρόνως εξαγριώσει καί τά άλλα ζώα, πού έχουν τήν περιέργη συνήθεια, όταν βλέπουν τόν πτώμα ενός συντρόφου τους, νά τρέπονται σέ φυγή, άν, όταν τραυματίζεται μόνο, νά μένουν κοντά του γιά νά τόν βοηθήσουν νά έκδικηθή τόν τραυματισμό του. Οί άπειλητικοί βρυχηθμοί άπλώθηκαν πέρα ως πέρα καί, σέ λίγο, κυττάζοντας μέ τά κυάλια μου, είδαμε πώς όλα τά θηρία είχαν εξαφανιστή. Δέν γελαστήκαμε, όμως, νά νομίσουμε πώς έπρόκειτο γιά φυγή. Ξέραμε, επειδή αυτό γίνεται πάντα σέ τέτοιες περιπτώσεις, πώς είχαν άποιακρυνθή προσωρινά, μέ τόν σκοπό νά μάς κυκλώσουν, όταν θά έπεφτε ή νύχτα.

«Πραγματικά, μόλις σκοτεινιάσε, άκούσαμε άνάλαφρες περπατήσεις καί σέ λίγο είδαμε δέκα ως δώδεκα ζευγάρια μάτια νά ξεχύνουν, μέσ' στή νύχτα, τήν έχθρική πράσινη λάμψη τους, καθώς μάς κυττάσαν.

«Νά πυροβολήσωμε ήταν άσκοπο, γιάτ' δέν ύπήρχε σχεδόν καμιά έλπίδα νά σημαδέψουμε μέ ακρίβεια, καί θά τά εξαγριώναμε χειρότερα. Μέ τήν μάταιη προσδοκία πώς θά τ' άνάγκαζα, ίσως, έτσι νά φύγουν, έρριξα καταπάνω τους τόν φώς τού ηλεκτρικού φαναριού μου. Άλλά κι' αυτό δέν είχε κανένα αποτέλεσμα. Ένα λιοντάρι, πού τόν φώς τού φαναριού τόν στράβωσε τά μάτια, έκανε ώργισμένο ένα τεράστιο σάλτο, πού λίγο ακόμη καί θά μάς έφτανε! Άποφασίσαμε τότε νά καθήσωμε ήσυχια, περιμένοντας νά ξεμερώση, γιά νά δούμε τί θ' άπογίνει.

«Άλλά ή νύχτα μάς δέν έπρόκειτο νά περάση χωρίς έπεισόδιο. Σέ μιά ώρα περίπου, άκούστηκε θόρυβος άπό καλαπάσιο πολλών ζώων μαζί. Ήταν γκαζέλες, πού έτρεχαν, άνυπόπτες γιά τόν κίνδυνο, στίς όχθες τού Όκόντο γιά νά πιούν νερό.

«Από τίς σπαραχτικές κραυγές, πού άκούστηκαν άπό μακριά, κατάλαβα πώς αρκετές γκαζέλες είχαν πληρώσει μέ τήν ζωή τους τήν δίψα τους. Μιά, ξεφεύγοντας άπό τίς άλλες, πέρασε κάτω άπό τόν δέντρο μας. Μ' ένα γερό χτύπημα μέ τόν ποδι του, ένα λιοντάρι τήν έπάλωσε κάτω καί τήν κατασπαράξανε.

«Κάθως ήταν σκυμμένα πάνω άπό τήν λεία τους, σκεφθήκαμε πώς θάταν πιά καλή εύκαιρία γιά νά σκοτώσωμε

κάποιο άπό αυτά καί νά τρέψουμε τά υπόλοιπα σέ φυγή. Ο Μασουζιέ πυροβόλησε καί μιά λεάνα άναπήδησε ψηλά, μουγκρίζοντας άπό τόν πόνο. Γιά μιά φορά ακόμη, είχαμε άστοχησει. Ένώ ή λεάνα εξακοκαί άγριότερες άπέναντί μας. Η μόνη έλπίδα μας ήταν πιά πώς θά μάς ευνούσε ο παράγων χρόνος. Γιατί τά λιοντάρια δέν κάνουν στραπώς, άν συνεχίζουν τήν πολιορκία τους, θά μάς άνάγκασαν νά σκεφθούν χειρισίμε μιά άπελπισμένη «έξοδο» ή νά πεθάνουμε άπό τήν πείνα.

«Η έλπίδα μας αυτή βγήκε σωστή. Όταν ξημέρωσε όλα τά λιοντάρια είχαν εξαφανιστή. Τότε άποφασίσαμε νά εγκαταλείψουμε τόν κρητάρι, πού είχα πυροβολήσει τόν προηγούμενο βράδυ. Βαρεία πληγώθηκε, κειτόταν στό χώμα μουγκρίζοντας, αλλά, καθώς πλησίασαμε, γύρισε τόν κεφάλι καί μάς κυττάζε μέ μίσος. Σκέφθηκα πώς έπρεπε νά τόν δώσω τήν χαριστική βολή, ήξερα, δέν κατάφερα καί πάλι νά τόν σκοτώσω, τόν λιοντάρι, συμμαζεύοντας όσες δυνάμεις τού άπομέναν, θά χυμούσε καταπάνω μου.

«Οί φόβοι μου επαληθεύσανε. Ο δεύτερος αυτός πυροβολισμός δέν ήταν πιά τυχερός άπό τόν πρώτο καί τόν λιοντάρι τινάχτηκε σάν ελατήριο πρὸς τόν μέρος μου. Τό έστικτό μου μέ γλύτωσε—καί, πληδώντας πλάγια, κατάφερα νά σωθώ, προσωρινά, άπό τά νύχια τού θηρίου.

«Τό λιοντάρι μέ κυττάζε τώρα μέ άράνταστο μίσος κι' έτοιμάζεται νά έπιτεθή. Οπισθοχωρών, τας συνεχώς, έπεσα σ' ένα βάτο. Τήν στιγμή έστικτο τέλος στή μονομαχία μας, ο Μασουζιέ πυροβόλησε. Είδα τότε τόν ζώο νά τινάξη τόν κεφάλι



Οί τρεις φάσεις τής άνισης πάλης τού όπερατέρ Βενσάν μέ τή λεάνα, όπως τις άποθανάτισε μέ τήν φωτογραφική μηχανή του ο Βέρνερ φόν Χάσσεμπεργκ: 1) Ο Βενσάν, ενώ έθριο, τήν στιγμή πού έπιτίθεται εξαφνικά εναντίον τού όπερατέρ. 2) Ενώ δέχεται τόν μοιραίο πυροβολισμό, πού έσωσε, προσωρινά, τήν ζωή τού Ρενέ Βενσάν.

Η «οινοπλαστική» είναι σήμερα ο σπουδαιότερος κλάδος τής αισθητικής χειρουργικής. Μιά ωραία, συμμετρική ως πρὸς τά άλλα χαρακτηριστικά τού προσώπου μύτη, είναι σχεδόν τόν πάν γιά τήν όμορφιά.

Η σημασία, πού άποδίδεται σέ μιά τέλεια μύτη όχι μονάχα άπό τίς γυναίκες, αλλά κι' άπό τούς άντρες, είναι παλιά όσο κι' ο κόσμος.

Ο μασαϊκός Νόμος, άπαγόρευε νά γίνονται ίερείς τών Έβραίων τά άτομα εκείνα, πού δέν διέθεταν καλοκατωμένη μύτη. Ο βασιλιάς τής Περσίας Κύρος ο Μέγας χρωστούσε τήν τύχη του στήν ύπεροχη μύτη του, γιάτ' αυτή έπέισε τόν λαό, ότι τόν πρώην τσομπανόπουλο, πού άνέβηκε στόν θρόνο, ήταν προωρισμένο άπό τούς θεούς νά γίνη βασιλιάς! Τέλος, κατά τούς κριτικούς τής άρχαίας έλληνικής Τέχνης, ή Αφροδίτη τής Μήλου δέν είναι γιά τίποτ' άλλο τόσο θαυμαστό γλυπτικό άριστούργημα, όσο γιά τίς αναλογίες τής μύτης τής μέ τίς υπόλοιπες γραμμές τού προσώπου τής.

Οί αναλογίες αυτές έχουν καθοριστή άπό τόν άρχαίο φιλόσοφο καί μαθηματικό Πυθαγόρα καί τίς έχουν ως χρυσό τους κανόνα οί σημερινοί αισθητικοί χειρουργοί.

Στό Παρίσι, ο γλύπτης Ρενέ Μπερτράν, διαθέτει σήμερα μιά πλούσια συλλογή άπό διάφορα «κεφάλια—πρότυπα» άνδρών καί γυναικών, άνάμεσα στά όποία μπορεί κανείς νά βρη τή μύτη, πού ταιριάζει στή φυσιογνωμία του.

Στό εργαστήριό του παρισινού αυτού γλύπτη, συγνάζει κάθε μέρα έλκεκτός γυναικόκοσμος πρὸς... άνευρέσει τής ιδανικής μύτης. Όταν, μέ τίς ύποδείξεις τού Ρενέ Μπερτράν, ή πελάτισσα άνακαλύψη τή... μύτη τής, παίρνει μαζί τής τόν «κεφάλι», πού είναι κατωμένο άπό πηλό, καί πηλαίνει κατ' ευθείαν στόν αισθητικό χειρουργό τής, στόν όποιον θά τήν... παραγγείλη.

Δέν είναι, άλλωστε, γνωστό στούς πολλούς, ότι αρκετοί άστέρες τού παλαιότερου καί τού σύγχρονου κινηματογράφου, τόσο Εύρωπαίοι όσο κι' Αμερικανοί, έχουν μύτες πού δέν είναι καθόλου αυτές, μέ τίς όποιες γεννήθηκαν, αλλά όφείλονται στό μαγικό χέρι κάποιου αισθητικού χειρουργού.

Ο πιο παλιός άπ' αυτούς τούς ευεργετημένους άστέρες, ήταν ο άδέσπαστος Τζών Τζιλμπερτ, ο παρτεναίος τής Γκρέτα Γκάρμπο, στά φίλμ «Σαός καί Διάβολος» καί «Άννα Καρανίν». Ο Τζών Τζιλμπερτ έδωσε σέ όχι μικρό ύπελά τούς σκηνοθέτες του, έξ αιτίας τών... δυσαναλογιών τής μύτης του. Σέ κάθε ταινία, πού «γύριζε», οί μηχανές λήψως έκαναν σωτρες άκροβασίες, ώστε νά μη φαίνεται ή άσχημη κατατομή τής μύτης του. Λέγεται επίσης, ότι τόν περίφημο μουστάκι τού Τζιλμπερτ δέν είχε άλλο σκοπό παρά νά κολακέυη κάπως τή μύτη του.

Αυτή ή ιστορία, όμως, τού έδωσε τέλος στά νεύρα κι' αναγκάστηκε νά καταταφύνη στή ρινοπλαστική, πού τόν άπάλλαξε μιά καί καλή άπό μιά τέτοια... ντροπή.

Άλλος άπό τούς παλιούς άστέρες τού κινηματογράφου, πού νωστούσε τή νοητεία του σέ μιά θαυμασία μύτη φτιαγμένη άπό αισθητικό χειρουργό, ήταν ο «γόνος» Ροδόλφος Βαλεντίνο!

Ο τέλειος αυτός τύπος τής άνδρικής όμορφιάς είχε μιά μύτη κάπως άνασηκωτή, πού ενώ αυτή καθεαυτή δέν ήταν καθόλου άσχημη,ώστόσο χαλούσε αρκετά τήν άρμονία τών ναοκαριστικών του. Όταν, λοιπόν, ο Βαλεντίνο άπεφασίσε νά παίξη στόν κινηματογράφο, πέρασε πρώτα άπό τήν κλινική τού διασήμου Ιταλού χειρουργού Σανδνέρο - Ροσσέ-λι, πού μέ μιά μικρή επέμβαση τόν έκανε τόν ωραιότερο άνδρα τού κόσμου.

Άπό τίς παλιές Βεντέτες τής όθνης, περίφημες «φτιαγτές» μύτες είχαν ή Νόμα Σήρρ, ή Κλάρα Μπόου κι' ή Λία ντε Πούτι.

Ας έβουμε τώρα στά νεώτερα άστέρια τού άμερικανικού καί τού εύρωπαϊκού κινηματογράφου, άνάμεσα στά ό-

«Α νω: Η Άνναμπέλλα όπως ήταν μέ τή μύτη, πού γεννήθηκε. Κάτω: Η Άνναμπέλλα, μέ τή μύτη, πού τής χάρισε ο αισθητικός χειρουργός.



Η μύτη τής Έλεονώρα Ρότσι Ντράγκο πριν καί μετά τήν αισθητική χειρουργία.



Διάσημοι γιά τήν όμορφιά τους ήθεποι οι κινηματογράφου—όφείλουν τή νοητεία τους στή μύτη, πού τούς έφτιαξε ο αισθητικός χειρουργός!...

Διάσημοι γιά τήν όμορφιά τους ήθεποι οι κινηματογράφου—όφείλουν τή νοητεία τους στή μύτη, πού τούς έφτιαξε ο αισθητικός χειρουργός!...

Διάσημοι γιά τήν όμορφιά τους ήθεποι οι κινηματογράφου—όφείλουν τή νοητεία τους στή μύτη, πού τούς έφτιαξε ο αισθητικός χειρουργός!...

Διάσημοι γιά τήν όμορφιά τους ήθεποι οι κινηματογράφου—όφείλουν τή νοητεία τους στή μύτη, πού τούς έφτιαξε ο αισθητικός χειρουργός!...

Διάσημοι γιά τήν όμορφιά τους ήθεποι οι κινηματογράφου—όφείλουν τή νοητεία τους στή μύτη, πού τούς έφτιαξε ο αισθητικός χειρουργός!...

Διάσημοι γιά τήν όμορφιά τους ήθεποι οι κινηματογράφου—όφείλουν τή νοητεία τους στή μύτη, πού τούς έφτιαξε ο αισθητικός χειρουργός!...

Διάσημοι γιά τήν όμορφιά τους ήθεποι οι κινηματογράφου—όφείλουν τή νοητεία τους στή μύτη, πού τούς έφτιαξε ο αισθητικός χειρουργός!...

Διάσημοι γιά τήν όμορφιά τους ήθεποι οι κινηματογράφου—όφείλουν τή νοητεία τους στή μύτη, πού τούς έφτιαξε ο αισθητικός χειρουργός!...

Διάσημοι γιά τήν όμορφιά τους ήθεποι οι κινηματογράφου—όφείλουν τή νοητεία τους στή μύτη, πού τούς έφτιαξε ο αισθητικός χειρουργός!...

Διάσημοι γιά τήν όμορφιά τους ήθεποι οι κινηματογράφου—όφείλουν τή νοητεία τους στή μύτη, πού τούς έφτιαξε ο αισθητικός χειρουργός!...

Διάσημοι γιά τήν όμορφιά τους ήθεποι οι κινηματογράφου—όφείλουν τή νοητεία τους στή μύτη, πού τούς έφτιαξε ο αισθητικός χειρουργός!...

Διάσημοι γιά τήν όμορφιά τους ήθεποι οι κινηματογράφου—όφείλουν τή νοητεία τους στή μύτη, πού τούς έφτιαξε ο αισθητικός χειρουργός!...

Διάσημοι γιά τήν όμορφιά τους ήθεποι οι κινηματογράφου—όφείλουν τή νοητεία τους στή μύτη, πού τούς έφτιαξε ο αισθητικός χειρουργός!...

Διάσημοι γιά τήν όμορφιά τους ήθεποι οι κινηματογράφου—όφείλουν τή νοητεία τους στή μύτη, πού τούς έφτιαξε ο αισθητικός χειρουργός!...

Διάσημοι γιά τήν όμορφιά τους ήθεποι οι κινηματογράφου—όφείλουν τή νοητεία τους στή μύτη, πού τούς έφτιαξε ο αισθητικός χειρουργός!...

Διάσημοι γιά τήν όμορφιά τους ήθεποι οι κινηματογράφου—όφείλουν τή νοητεία τους στή μύτη, πού τούς έφτιαξε ο αισθητικός χειρουργός!...

Διάσημοι γιά τήν όμορφιά τους ήθεποι οι κινηματογράφου—όφείλουν τή νοητεία τους στή μύτη, πού τούς έφτιαξε ο αισθητικός χειρουργός!...

Διάσημοι γιά τήν όμορφιά τους ήθεποι οι κινηματογράφου—όφείλουν τή νοητεία τους στή μύτη, πού τούς έφτιαξε ο αισθητικός χειρουργός!...

Διάσημοι γιά τήν όμορφιά τους ήθεποι οι κινηματογράφου—όφείλουν τή νοητεία τους στή μύτη, πού τούς έφτιαξε ο αισθητικός χειρουργός!...

Διάσημοι γιά τήν όμορφιά τους ήθεποι οι κινηματογράφου—όφείλουν τή νοητεία τους στή μύτη, πού τούς έφτιαξε ο αισθητικός χειρουργός!...

ποία θά βρούμε όχι λίγες ωραίες μύτες, πού δέν ήταν τέτοιες... έκ γενετής.

Η Γαλλίδα Βεντέττα Άνναμπέλλα είχε μιά άπαίσια, μεγάλη καί γυριστή μύτη, όταν εργαζόταν ως μαννεκέν στού Χαίμ. Όταν ο Όρσον Ουέλλες άνακάλυψε τήν Άνναμπέλλα, πού κατά τά άλλα ήταν ένα σωστό ποίημα γυναικείας όμορφιάς καί χάριτος, τής πρότεινε νά παίξη στόν κινηματογράφο, αλλά άφού πρώτα διόρθωνε τή μύτη τής.

Η Άνναμπέλλα δίστασε γιά λίγο, νομίζοντας ότι θά τήν έσώζε τόν ταλέντο τής, αλλά στό τέλος υπάκουσε στήν ύπόδειξη τού Όρσον Ουάλλες καί πήγε στόν διάσημο αισθητικό χειρουργό Κλαούε, πού σέ δυο βδομάδες τής έφτιαξε μιά ύπεροχη μύτιτσα.

Άλλη περίφημη ευεργετημένη τής ρινοπλαστικής είναι σήμερα ή γνωστή ήθοποιος τού ιταλικού κινηματογράφου Έλεονώρα Ρότσι Ντράγκο. Όταν ή Βεντέττα αυτή έλαβε μέρος στό διαγωνισμό καλλονής γιά τήν άνάδειξη τής «Μίς Ιταλία» τού 1947, όπου μετέγαν μαζί τής ή Λουσία Μποζέ, ή Τζίνα Λοκουμπρίτζινα κι' ή Άννα Μαρία Κανούλα, έχασε τήν πρώτη θέση έξ αιτίας τής μύτης τής, πού ήταν αρκετά όμορφη, αλλά λίγο πλακουτσά.

Παρά τήν άποτυχία τής, ώστόσο, ή Έλεονώρα Ρότσι Ντράγκο βοήθε τόν δρόμο τής στόν κινηματογράφο. Άλλά μετά τίς πρώτες τής επιτυχίες, κατάλαβε πώς ήταν καιρός νά άποκτήση μιά τέλεια μύτη, καταφεύγοντας στή ρινοπλαστική.

Καί πραγματικά, όταν ή Έλεονώρα Ρότσι Ντράγκο, βήκε άπό τή χειρουργική κλινική, ήταν δυο φορές πιο όμορφη άπό πρίν, κι' αυτό χάρις στήν έλαφρά επιδιόρθωση τής μύτης τής.

Νά τώρα, χωρίς τόν ιστορικό τής κάθε μίας, κι' οί υπόλοιπες «φτιαγτές» μύτες τού σημερινού κινηματογράφου. Άπό τούς άνδρες: Κάρο Γκράντ, Ρόμπερτ Ράιν, Τζάιμς Στιούαρτ καί Βιτόριο ντε Σίκα. Κι' άπό τίς γυναίκες: Λορέττα Γιάνγκ, Τζήν Πήτερς, Ντεντόρα Κέο, Βίβιαν Λή καί Κάθριν Χέμπουργκ.

Τό βραδύτερο άεροπλάνο

Μιά άμερικανική άεροπορική εταιρεία άποφασίσε ένα νέο τύπο έλαφρού άεροπλάνου, πού μπορεί νά πετάει μέ ταχύτητα μόλις 17-18 χιλιομέτρων τήν ώρα! Τό άεροπλάνο αυτό συνδυάζει τήν οικονομία καυσίμου ύλης μέ τήν έξαιρετική εύκινησία. Μπορεί νά άπογειωθεί άφού διατρέξη στό έδαφος λιγώτερα άπό 60 μέτρα καί νά άνυψώ κατά 1.000 μέτρα στό λεπτό!



Οι δξείς ρευματισμοί σκοτώνουν τὰ παιδιά!

Χρειάζονται πενικιλίνη σ' ὅλη τους τὴ ζωὴ

Ἐνῶ ἄλλοτε οἱ δξείς ρευματισμοὶ ἀποδεκτίζαν τὰ παιδιά, σημεῖρα ἔχουν υποχωρήσει, χάρις στὰ νεώτερα φάρμακα. Δὲν ἔχουν ὅμως λείψει τελείως—ὅπως δὲν ἔχει λείψει ἄλλωστε καμμιά ἀσθένεια. Ἐνῶς εἰδικὸς Ἀμερικανὸς παιδίατρος, ὁ δόκτωρ Μίλτον Σέν, καθηγητὴς τῆς παιδιατρικῆς στὸ Πανεπιστήμιό τοῦ Γέιλ, δίνει παρακάτω διαφορὲς πολὺτιμες συμβουλὲς σχετικά μ' αὐτὴ τὴν ἀρρώστεια, μὲ τὸ σύστημα τῶν ἐρωταποκρίσεων. Εἶναι ἕνα θέμα ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον γιὰ ὅσους ἔχουν μικρὰ παιδιά.

1) Εἶναι σοβαρὴ ἀσθένεια οἱ δξείς ρευματισμοί;

—Σοβαρώτατη, καὶ ἡ πιὸ ἐπικίνδυνη χρόνια ἀρρώστια τῆς παιδικῆς ηλικίας. Παρ' ὅλο τὸν ἀποτελεσματικὸ ἀγῶνα ἐναντίον τῆς, προκαλεῖ ἀκόμη τοὺς περισσότερους θανάτους παιδιῶν ηλικίας 5—19 ἐτῶν, πολὺ περισσότερους ἀπὸ τὴ φυματίωση, τὴν πνευμονία ἢ τὴν πολιομυελίτιδα.

2) Προσβάλλουν καὶ τοὺς ἐνηλικιωμένους;

—Δὲν ἀποκλείεται. Σπάνια ὅμως συμβαίνει νὰ πάθῃ κανεὶς γιὰ πρώτη φορὰ αὐτὴ τὴν ἀσθένεια μετὰ τὰ 20 χρόνια του. Συνήθως σταματοῦν ὡστόσο οἱ ἐνηλικιωμένοι παρυσισαζοῦν ὑποτροπὲς τῶν δξέων ρευματισμῶν ποὺ εἶχαν πάθει ὅταν ἦσαν παιδιά.

3) Ποιὰ εἶναι τὰ πρῶτα συμπτώματά τους;

—Πονόλαιμος, δυνατός πυρετός, πόνοι στὶς ἀρθρώσεις. Κάποτε ἐξάνθημα, πόνοι στὴν κοιλία καὶ συχνὸ «ἀνοιγμά» τῆς μύτης. Ἡ ἀσθένεια αὕτη προκαλεῖται ἀπὸ ὠριμὸν τύπο στρεπτοκόκκου, ποὺ εἰσχωρεῖ στὸ σῶμα ἀπὸ τὴ μύτη καὶ τὸ λαίμα. Ὁριμμένα σπώματα φαίνεται πὼς ἔχουν ἰδιαίτερα εὐαισθησία σ' αὐτὴ τὴ μόλυνση. Τὸ μικρόβιο καὶ οἱ τοξίνες τοῦ κυκλοφοροῦν μέσα στὸ αἷμα κι' ἐπιτέλους προσβάλλουν τὴν καρδιά καὶ τὴς προκαλοῦν ἀνεπανόρθωτες βλάβες.

4) Πῶς μπορεῖ νὰ προστατευθοῦν τὰ παιδιά ἀπ' τοὺς δξείς ρευματισμούς;

—Ἀν τὸ παιδί σας ἔχῃ πονόλαιμο καὶ πυρετὸ 38 καὶ πάνω, μὴν ἀμελεῖτε νὰ καλέσετε τὸ γιατρό. Αὐτὸς θὰ κρίνῃ κατὰ πόσον μπορεῖ νὰ πρόκειται γιὰ στρεπτοκοκκικὴ μόλυνση, καὶ τότε θὰ διατάξῃ πενικιλίνη ἢ σουλφαμίδες. Ἡ θεραπεία αὕτη εἶναι πολὺ ἀποτελεσματικὴ, ἀν ἐφαρμοσθῇ ἐγκαιρῶς.

5) Τί πρέπει νὰ κάνουν τὰ παιδιά ποὺ ἔχουν πάθει ἄλλοτε δξείς ρευματισμούς;

—Νὰ παίρνουν συνεχῶς πενικιλίνη ἢ σουλφαμίδες καὶ νὰ υποβάλλωνται κάθε τόσο σὲ ἐξέταση τῆς καρδιάς τους κι' ἀν ἀκόμη ξεφυγε ἀπὸ τὴν προσβολὴ τοῦ μικροβίου. Αὐτὸ πρέπει νὰ συνεχισθῇ κανονικὰ, καὶ σ' ὅλη τους τὴ ζωὴ, ἀν θέλουν ν' ἀποφύγουν μιὰ ὑποτροπὴ, χειρότερη καὶ ἰσως θανατηφόρα. Ἡ πενικιλίνη ἢ οἱ σουλφαμίδες εἶναι ἀπαραίτητες καὶ γι' αὐτὰς, ὅπως ἡ ἰνσουλίνη γιὰ τοὺς διαβητικούς. Μπορεῖ νὰ γίνει ὀχληρὴ καὶ δαπανηρὴ ἡ συνεχὴς αὕτη θεραπεία, ἀλλὰ ἐξασφαλίζει κατὰ 85% ἀπὸ τὴς ὑποτροπές.

6) Πῶς πρέπει νὰ χορηγῆται ἡ πενικιλίνη;

—Υπάρχουν δύο μέθοδοι: Τὸ παιδί μπορεῖ νὰ παίρνῃ ἕνα δισκίο πενικιλίνης κάθε μέρα, ἢ νὰ τοῦ γίνεταί μια ἑστία κάθε μῆνα. Κι' οἱ δύο τρόποι εἶναι ἐξ ἰσῶν ἀποτελεσματικοί. Ἀλλ' ὁ πρῶτος παρουσιάζει ὠριμμένα μειονεκτήματα, στὴν πράξι: Μπορεῖ π. χ. τὸ ἐπιδοτὸ νὰ ξεχάσῃ μιὰ μέρα ἢ νὰ

βαρεθῇ νὰ πάρῃ τὸ δισκίο του καὶ νὰ πῇ ψέματα στοὺς γονεῖς του πὼς τὸ πήρε. Ὑποτέρω, χρειάζεται τὰκτ καὶ ὑπομονὴ ἐκ μέρους τῶν γονέων, ὥστε νὰ καταλάβῃ καλὰ τὸ παιδί πὼς πρέπει ἀπαραίτητως νὰ παίρνῃ τὴν καθημερινὴ δόσι του, χωρὶς ὅμως νὰ τοῦ γεννηθῇ ἕνας ἔμμονος φόβος πὼς κινδυνεύει ἡ ζωὴ του. Αὐτὸ εἶναι δύσκολο ἰδίως μετὰ τὸν ἐφηβισμό, ποὺ ἐννοῶν καὶ κανονίζουν τὴ ζωὴ τους ὅπως τοὺς ἀρέσει. Μὲ τὴν μεθοδὸ λοιπὸν τῆς ἐνέσεως κάθε μῆνα, λείπουν αὐτομάτως ὅλες αὐτὲς οἱ δυσκολίες.

7) Μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ καμμιά ἐνδοκρινὰ ἢ συνεχὴς χρῆσις τῆς πενικιλίνης;

—Ὀχι, ὅταν χορηγῆται ἀπὸ γινάτρην, ποὺ ἔξερε νὰ κανονισθῇ τὴ δόσι καὶ νὰ διακρίνῃ ἐγκαιρῶς τὰ πρῶτα σημεῖα εὐαισθησίας τοῦ ὁρμονισμοῦ στὸ φάρμακο. Οἱ παρενέργειες τῆς πενικιλίνης παρουσιάζονται σπάνια, ὅταν τὸ φάρμακο χορηγῆται ἀπ' τὸ στόμα. Πολὺ συχνότερες εἶναι οἱ παρενέργειες ἀπὸ τὴς σουλφαμίδες: ἐξάνθημα, καταστορὴ τῶν λευκῶν αἰμοσφαρίων, βλάβες τῶν νεφρῶν, κλπ. Γι' αὐτὸ, ὅσοι παίρνουν συνεχῶς σουλφαμίδες πρέπει νὰ υποβάλλωνται κάθε τόσο σὲ ἐξέταση οὐρῶν καὶ μέτρηση τῶν αἰμοσφαρίων.

8) Ἡ ἀσπιδίνη ὠφελεῖ καθόλου στοὺς δξείς ρευματισμούς;

—Φέρνει ἀνακούφιση ἀπὸ τὰ συμπτώματα, περιστορεύει ἀπὸ κάθε ἄλλο φάρμακο. Δὲν ἔχει ὅμως θεραπευτικὴ ἐνέργεια.

9) Ἡ ἀρρώστια αὕτη εἶναι κληρονομικὴ;

—Ὀχι. Φαίνεται ὅμως πὼς εἶναι κληρονομικὴ μιὰ προδιάθεσις σ' αὐτήν. Στὶς οἰκογένειες λοιπὸν, ποὺ εἶχαν πάθει ὠριμμένα μέλη τοὺς δξείς ρευματισμούς, πρέπει νὰ δίδεται ἰδιαίτερα προσοχὴ σὲ κάθε ὑποπτο σύμπτωμα.

10) Εἶναι μεταδοτικὴ;

—Ναί, ἐφόσον προέρχεται ἀπὸ ἕνα μικρόβιο ποὺ φωνάζει μέσα στὴ μύτη ἢ στὸ λαίμα. Ἀν λοιπὸν ξέρετε πὼς τὸ παιδί σας ἦρθε σ' ἐπαφὴ μ' ἕνα ἄλλο παιδί, ποὺ ἔπαθε ἀμέσως κατόπιν δξέως ρευματισμοῦ, συμβουλευθῆτε τὸν γιατρό, στὸ πρῶτο σημεῖο συναγχοῦ ἢ ἄλλου ὑποπτοῦ συμπτώματος. Δὲν χρειάζεται ὅμως νὰ τοῦ δώσετε πενικιλίνη ἢ σουλφαμίδες, πρὶν ἐξακριβωθῇ ὅτι μόλυνθηκε ἀπ' τὸ στρεπτοκόκκο.

11) Ἐπιτρέπεται νὰ κόδωνται τὰ «κρεατάκια» τῆς μύτης, στὰ παιδιά ποὺ ἔχουν πάθει ἄλλοτε δξείς ρευματισμούς;

—Ναί, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸ ξέρῃ ὁ γιατρός, γιατί μπορεῖ νὰ συστήσῃ αὐξήσει τῶν δόσεων τῆς πενικιλίνης πρὶν ἀπ' τὴν ἐγχείρησι. Τὸ ἴδιο ἰσχύει γιὰ κάθε χειρουργικὴ ἐπέμβασι στὴ μύτη, τὸ λαίμα καὶ τὸ στόμα, ἀκόμα καὶ γιὰ τὴς ἐξαγωγὰς τῶν δοντιῶν.

Τὸ φάρμακο τῆς φυματιώσεως

Βρέθηκε ἀπὸ Αυστραλοῦς ἐπιστήμονες ἕνα νέο φάρμακο, τὸ «Βεραζίν», ποὺ ἐλπίζεται πὼς θὰ θεραπεύῃ τελείως τὴ φυματίωση.

Ὡς τὰ τελευταία προπολεμικὰ χρόνια, ἡ ἀσθένεια αὕτη θανάτωνε περισσότερους ἀνθρώπους ἀπὸ κάθε ἄλλη. Σήμερα ὅμως, ἡ θνησιμότης τῆς ἔχει περιορισθῇ στὸ ἕλκιστο, πιθανώτατα δὲ θὰ λείψῃ ἐντελῶς, μὲ τὸ νέο φάρμακο. Στὶς δοκιμὲς τοῦ σὲ πειραματόζωα, τὸ «Βεραζίν», ἀποδείχθηκε 100% ἀ-

ποτελεσματικὸ, προκεῖται δὲ τώρα νὰ δοκιμασθῇ καὶ σὲ ἀνθρώπους. Ὁφείλεται στὸν καθηγητὴ τῆς μικροβιολογίας Σ. Ρούμπο, τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Μελβούρνης, καὶ στὸ χημικὸ τοῦ Σίδνεϋ δόκτορα Τσόμερμαν-Κρέιτς. Ἀν ἐπιτύχουν τελικὰ τὰ πειράματα, θὰ χορηγῶνται σὲ δισκία, σὲ ὑποπτες περιπτώσεις φυματίωσης.

Πάτωμα μικροβιοκτόνο

Ἐνα νέο ὑλικό, ποὺ δοκιμασθῇκε γιὰ τὴν ἐπιστροφή τῶν πατωμάτων σ' ἕνα νοσοκομεῖο τῆς Βελβούρνης, ἔχει ἰδιότητες μικροβιοκτόνες. Εἶναι ἀδιάβροχο καὶ συγχρόνως σκοτώνει τὰ μικρόβια ποὺ ἔρχονται σ' ἐπαφὴ μ' αὐτό. Θὰ προσφέρῃ δὲ πιθανώτατα μιὰ πολὺτιμη βοήθεια στὸν ἀγῶνα κατὰ τῶν μικροβίων ἐκείνων ποὺ ἀντέχουν στὴν πενικιλίνη. Τὰ σχετικὰ πειράματα ἔγιναν στὸ Βασιλικὸ Νοσοκομεῖο τῆς Μελβούρνης, μὲ διαφόρους μικροοργανισμούς ποὺ προκαλοῦν ἀποστήματα, δερματικές παθήσεις, πνευμονία καὶ ὠριμμένους τύπους πυρετοῦ. Ὅλα αὐτὰ λοιπὸν ἐξοντώθηκαν. Οἱ ἐπιστήμονες ζητοῦν τώρα νὰ ἐξακριβώσουν ἀν ἡ ἰδιότης αὕτη τοῦ νέου ὑλικοῦ εἶναι προσωρινὴ ἢ μακρὰς διάρκειας.

Ἐπικίνδυνα καλλυντικά

Τὰ διάφορα προϊόντα, ποὺ χρησιμοποιοῦν στὶς πλάσι οἱ ὠριμὲς γυναῖκες γιὰ νὰ μαυρίσουν ἀπ' τὸν ἥλιο χωρὶς κίνδυνο, μπορεῖ νὰ προκαλέσουν σοβαρὰ συνέπειες στὸν ὁρμονισμό. Πράγματι, ἀποδείχθηκε ὅτι ἀπορροφῶν ἕνα μεγάλο μέρος τῶν ὑπεριωδῶν ἁκτίνων, ποὺ εἶναι χρήσιμες γιὰ τὴν συντελοῦν στὴν παραγωγή βιταμίνης D μέσα στὸ σῶμα.

Μεταφυτεύονται τὰ δόντια

Γρήγορα θὰ μποροῦν οἱ ὁδοντίατροι νὰ μεταφυτεύουν ἕνα δόντι ἀπ' τὸ βάθος τοῦ στόματος στὸ ἐμπρὸ μέρος τοῦ, γιὰ ν' ἀντικαταστήσουν ἕνα κοπτήρα ἢ ἕνα κυνόδοντα ποὺ ἔχει καταστραφῇ. Πράγματι, οἱ Ἀμερικανοὶ δόκτορες

Τσέστερ Φονγκ καὶ ἰκόντον Ἄνου δοκίμασαν μὲ πολλὴ ἐπιτυχία μιὰ τέτοια μεταφύτευσι σὲ μιὰ κοπέλα 16 χρόνων. Τῆς ἐξέγαλαν δηλαδὴ ἕνα ἀχρηστὸ φρονιμῆτι καὶ τὸν ἐφαρμόσανε στὸ κενὸ ποὺ ὑπῆρχε στὴ θέσι τοῦ πρώτου τραπέζι τῆς. Στερεώθηκε λοιπὸν περίφημα στὴν καλὴ οὐρία αὕτη θέσι του, κι' ἐξακολούθη σήμερα νὰ κἀν ἄριστα τὴ δουλειά του, ἔπειτα ἀπὸ 5 ὁλόκληρα χρόνια.

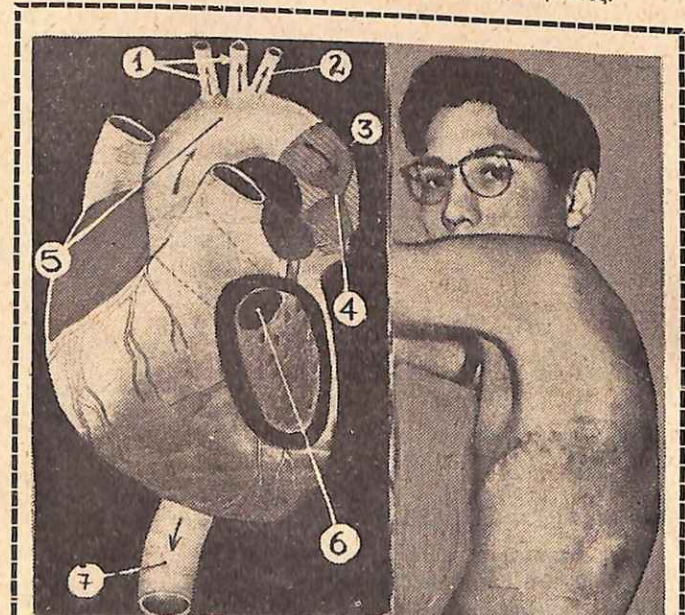
Ὁ μόνος περιορισμὸς εἶναι ὅτι τὰ δόντια ποὺ μεταφυτεύονται, πρέπει νὰ βρίσκονται στὸ στάδιο τῆς ἀναπτύξεως. Δὲν μπορεῖ λοιπὸν νὰ ἐφαρμοσθῇ αὕτη ἡ μέθοδος στὰ δόντια τῶν ἐνηλίκων.

Ἄλατα γιὰ τὰ πούλερικά

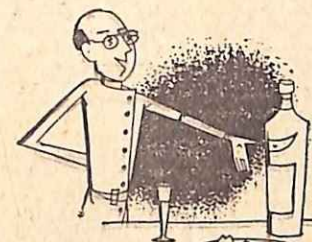
Τὰ πειράματα ποὺ ἔκανε ὁ Ἀμερικανὸς καθηγητὴς Ράσελ Κούτς, ἀπέδειξαν ὅτι τὰ πούλερικά μεγαλώνουν κατὰ 30% γρηγορώτερα, ἀν προστεθοῦν στὴν τροφὴ τοῦ ὀριμμένου μεταλλικὰ ἄλατα. Φαίνεται ὅτι τὰ ἄλατα αὐτὰ συντελοῦν στὴν αὐξήσι τῶν ἰσθμῶν, πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὰ βιταμίνες. Ἰσως λοιπὸν οἱ παρατηρήσεις τοῦ καθηγητοῦ Κούτς θὰ βροῦν σπουδαίες ἐφαρμογὰς στὴ διατροφικὴ τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ θεραπεία τοῦ γλωσσοδέτη

Μιὰ ομάδα Ἀγγλῶν γιατρῶν ἔκαμε μιὰ ἐκπληκτικὴ ἀνακάλυψι, ποὺ θὰ προσφέρῃ πιθανώτατα πολὺτιμη βοήθεια σ' ὅσους πάσχουν ἀπὸ «γλωσσοδέτη». Οἱ γιατροὶ διάλεξαν 25 τέτοια άτομα καὶ τοὺς φέρεσαν ἀκουστικά, μὲ τὰ ὁποῖα ἀκούγαν ἕνα συνεχὴ ἦχο, τόσο ἱσχυρὸ, ὥστε δὲν μπορούσαν ν' ἀκούσουν καθόλου τὴ φωνή τους. Ἐπειτα τοὺς ἐδῶσαν νὰ διαβάσουν δυνατὰ διάφορα βιβλία. Οἱ 24 λοιπὸν ἀπ' αὐτοὺς παρουσίασαν σημαντικὴ βελτίωσι στὴν προφορὰ τῶν λέξεων, τώρα ποὺ δὲν ἀκούγαν τὴ φωνή τους. Ὁ μόνος, στὸν ὁποῖο δὲν ἐπέτυχε ἡ μέθοδος, ἦταν κάποιος ποὺ ἐργαζόταν καθημερινῶς σ' ἕνα ὑπερβολικὰ θορυβώδες περιβάλλον, κι' ἔτσι εἶχε συνηθίσει πια στοὺς δυνατοὺς θορύβους.



ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΣΙ ΜΕΡΟΥΣ ΤΗΣ ΑΟΡΤΗΣ ΜΕ «ΥΒΑΛΟΝ»
Γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Εὐρώπῃ ἕνας χειρουργὸς ἔκανε μιὰ ἐπέμβασι κοντὰ στὴν καρδιά καὶ ἀντικατέστησε ἕνα μέρος τῆς αορτῆς μὲ ἕνα σωληνίσκο ἀπὸ πλαστικὴ ὑλῃ. Ἡ τολήμνη ἐπέμβασις ἐγίνε ἀπὸ τὸν καθηγητὴ Ματέο τοῦ παρισίου νοσοκομείου «Τεὶν» ἐπὶ τοῦ νεορροῦ Ροζέ Μπ. (δεξιὰ) ηλικίας 19 χρόνων. Ὁ Ροζέ ὑπέφερε ἀπὸ στένωσιν τῆς αορτῆς σὲ τέτοιο βαθμὸ ὥστε κινδύνευε νὰ προκληθῇ τελειὰ ἀπόφραξις τοῦ φυσικοῦ θά πρὸς κολοῦσε τὸν θάνατο. Ὁ χειρουργὸς ἀφῆρεσε ὅλο τὸ ἐλαττωματικὸ κομμάτι (4) καὶ τὸ ἀντικατέστησε μὲ ἕνα σωληνίσκο (3) μήκους 15 ἐκαστοτῶν ἀπὸ «υβάλον». Σήμερα ὁ νεορρὸς Ροζέ εἶναι πολὺ καλά στὴν ὑγεία του καὶ ἡ καρδιά του λειτουργεῖ φυσιολογικὰ. Στὸ σχεδιάγραμμα ἀριστερὰ ἡ καρδιά τοῦ ἐγχειρισμένου: 1) καρωτὶς, 2) ἀριστερὰ ὑποκλειδίου ἀρτηρία, 3) προσθήκη, 4) ἀπόφραξις αορτῆς, 5 καὶ 7) αορτὴ, 6) ἐξόδος αορτῆς στὴν ἀριστερὰ κοιλία. Μιὰ παρομοία ἐπέμβασις ἐγίνε πρὸ καιροῦ καὶ στὶς Ἑνωμένες Πολιτεῖς.



Ἡ διαίτα
οὐδ' αἰριάζει οὐ
κάδε ἀρρώστεια

Ἡ τροφὴ τοῦ γέροντος

Ἐπειτα ἀπὸ τὰ 65 χρόνια, ποὺ κατὰ τὴς τελευταῖες στατιστικές, ἀποτελοῦν τὴ μέση διάρκεια τῆς ζωῆς—οἱ διαφορὲς ἀσθενείες, ποὺ ἐμφανίστηκαν κατὰ τὴν προηγουμένη περίοδο, ἀποκομίζονται ἰδιαίτερα σοβαρότητα, γιὰ τὸ λόγο ὅτι ὁ ὀργανισμὸς βρίσκεται σ' ἕνα στάδιο βαθμιαίου ἐκφυλισμοῦ.

Ἐπικρατεῖ γενικὰ ἡ ἀντίληψι ὅτι ὁ γέρονς πρέπει νὰ τρῶν λιγώ, ἐπειδὴ δὲν κουράζεται. Αὐτὸ, ὅμως, δὲν εἶναι σωστὸ. Ὁ γέρονς πρέπει νὰ τρῶν κανονικὰ, γιὰ ν' ἀναπληρῶν τὴς φθόρες τοῦ ὀργανισμοῦ του καὶ γιὰ νὰ ἀχρημάτιον ἕνα ἀπόθεμα δυνάμεως, ἐφ' ὅσον, βέβαια, αὐτὸ τοῦ εἶναι δυνατόν.

Ὁ ὀργανισμὸς τοῦ γέροντος, ὅμως, δὲν μοιάζει μ' ἐκείνον τοῦ νέου. Καὶ γι' αὐτὸ χρειάζεται ἰδιαίτερη προσοχὴ στὴ διατροφή του.

Οἱ γέροντες δὲν ἔχουν συνήθως ὀρεξί, πράγμα ποὺ ὀφείλεται, τὴς περισσότερες φορές, στὸ ὅτι οἱ ἐκκρίσεις τῶν γαστρικῶν χυμῶν εἶναι ἀνεπαρκεῖς. Ὑποφάρμακα, ἐξ ἄλλου, ἀπὸ δυσκοιλιότητας καὶ ἀλλες ἐντερικές διαταραχές, γιὰ τὸ λόγο ὅτι δὲν μποροῦν νὰ μασηθοῦν τὴς διαφόρες τροφές καὶ τὴς κατεδάξουν ἀμέσως στὸ στομάχι τους.

Ἡ ἀρτηριακὴ ὑπότασις εἶναι ἐπίσης πολὺ συνηθισμένη στοὺς γέροντες. Αἰσθάνονται τότε μιὰ γενικὴ κόπωση σ' ὅλο τοῦς τὸ σῶμα καὶ ζαλιζοῦνται ὅταν θέλουν νὰ σηκωθοῦν ἀπὸ τὸ κρεβάτι τους. Τὰ πόδια τους, ἐξ ἄλλου, εἶναι παγώμενα καὶ δὲν καταφέρνουν νὰ ζεσταθοῦν.

Σ' ἄλλους γέροντες παρατηρεῖται, ἀντίθετα, τὸ φαινόμενον τῆς ὑπερτάσεως. Ἡ πίεσις τοὺς ζεπνώνει τοὺς 18 βαθμούς καὶ παρουσιάζουν ἀκόμη ἀξιόλογον δραστηριότητα. Ἡ ὑψώσις τῆς πίεσεως ἀποτελεῖ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση μιὰ αὐτοματὴ ἀμυνα τοῦ ὀργανισμοῦ, ποὺ ἀγωνίζεται γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν ἐξασθένησι καὶ τὴν κυκλοφορικὴ ἀνεπάρκεια.

Ἡ κυκλοφορικὴ ἀνεπάρκεια εἶναι ἀρχικὰ αἰσθητὴ σ' ὁλόκληρο τὸν ὀργανισμό (γενικὸ αἰσθημα κόπωσης), τελικὰ, ὅμως, ἐπεκτείνεται καὶ στὸν ἐγκέφαλο. Ὁ ἀσθενὴς κάνει τότε τὴ μνήμη του κι' εἶναι ἀντικανὸς γιὰ ὁποιαδήποτε διανοητικὴ προσπάθεια.

Σὲ πλείστες περιπτώσεις, ἡ κυκλοφορικὴ ἀνεπάρκεια τῆς γεροντικῆς ηλικίας ὀφείλεται σὲ διατροφικὰ σφάλματα, ποὺ διεισπράχθησαν κατὰ τὸ παρελθόν. Γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους ἡ διατροφή τοῦ γέροντος εἶναι πολὺ μεγάλου σημασίας.

Ἡ ποσότης τῶν ἐνεργειακῶν τροφῶν (σάκχαρον, λιπαρὰ σωματὰ) θὰ ἐξαρτῆται ἀπὸ τὴ φυσικὴ δραστηριότητα τοῦ ἀτόμου. Ὁ γέρονς ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ ἐργάζεται ἔχει ἀνάγκη νὰ εἶναι ἀπὸ τὴς ἰδίας τροφές ποὺ ἐν-

δεύονται καὶ στοὺς νέους: ψωμί, ζυμαρικά, ρύζι, γλυκίματα κτλ.

Ἐκείνος, ἀντίθετα, ποὺ περιορίζεται σ' ἕναν ἄπλο περιπατοῦ ἢ ποὺ δὲν βγαίνει ἀπὸ τὸ διαμέρισμά του πρέπει νὰ καταναλώσῃ ἐλαχίστους ποσότητες ἀπ' αὐτὲς τὴς τροφές.

Πολλοὶ γέροντες, ὡστόσο, μ' ὅλο ποὺ περνοῦν καθιστικὴ ζωὴ, ἐπιζητοῦν μὲ ἀληθινὴ λαίμαργία τὴς ἀμυλοῦχες καὶ σακχαρούχες τροφές.

Ἡ ἐξήγησις αὐτοῦ τοῦ φαινομένου εἶναι πολὺ ἀπλή. Στὰ ἡλικιωμένα άτομα ἡ μηχανὴ τοῦ ὀργανισμοῦ δὲν λειτουργεῖ κανονικὰ. Ἐνῶ, λοιπὸν, τρέβει ἀφθονὲς ἀμυλοῦχες καὶ σακχαρούχες τροφές, ἡ ἀφομοίωσις τους δὲν γίνεταί κανονικὰ. Ἐπὶ αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκη νὰ φάνε κι' ἄλλα γλυκίσματα, κι' ἄλλα ζυμαρικά, γιὰ τὸ ὀργανισμὸς τοὺς υποφέρει ἀπὸ ἐλλείψι τῶν στοιχείων ποὺ περιέχονται σ' αὐτὲς τὴς τροφές.

Ἀποτελεῖ πλὴν ἐξ ἄλλου, ὁ ἐξοβελισμὸς τοῦ κρεατὸς ἀπὸ τὴν διατροφή τῶν γεροντῶν. Γιὰ τὸ ὀργανισμὸς τοὺς ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἀμινοξέα καὶ πρωτεΐνες, γιὰ ν' ἀναπληρῶν τὴς φθόρες τῶν κυττάρων. Τὸ κρέας, τὰ αὐτὰ καὶ οἱ φακές (φυτικές πρωτεΐνες) δὲν πρέπει, λοιπὸν, νὰ λείπουν ἀπὸ τὴν διατροφή τοῦ γέροντος. Ἀλλὰ σὲ μικρὲς ποσότητες καὶ μόνον τὸ μεσομέρι.

Ἐκεῖ ὁλογοῦσθι ὅτι οἱ ἀζωτοῦχες οὐσίες ποὺ χρειάζεται ὁ ὀργανισμὸς μας ἀντιστοιχοῦν σὲ 1 γραμμῆριο κατὰ κίλο βάρους. Ἐπὶ, γιὰ ἕνα γέρον βάρους 70 κιλῶν, 70 γραμμῆρια κρέας τὴν ἡμέρα εἶναι ἀρκετὰ. Θὰ εἶναι καλότερο, μάλιστα, νὰ κανονισθῇ τὴ διαίτα του μὲ τέτοιον τρόπο ὥστε νὰ τρῶν κρέας 3-4 ἡμέρες τὴν ἐβδομάδα καὶ τὴς ὑπόλοιπες αὐτὰ ὁ φακές.

Τὰ λιπαρὰ σωματὰ ἔχουν μικρότερη σημασία στὴ διατροφή τοῦ γέροντος ἀπὸ ἐκείνην τῶν ἀζωτοῦχων τροφῶν. Ἐξαιρετικὰ ἀποτελοῦν οἱ πολὺ ἱσχυροὶ γέροντες, ποὺ τὸ δέρμα τους εἶναι πολὺ σκληρὸ καὶ παρουσιάζουν τάσι σὲ διάφορες δερματικές παθήσεις (ἐκζεμα, δερματίτιδες κτλ.). Ἐχουν ἀνάγκη τότε ἀπὸ βιταμίνες Α καὶ Β.

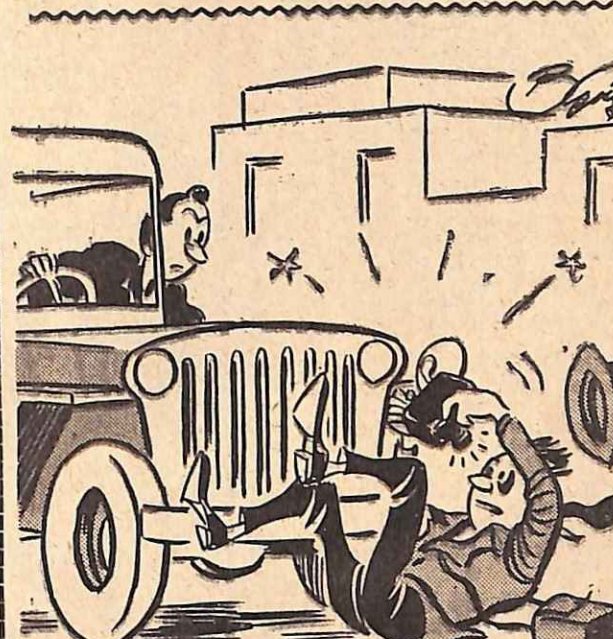
Χρῆσιμα εἶναι ἐπίσης καὶ τὰ μεταλλικὰ ἄλατα. Ἀλλὰ καὶ ἐδῶ χρειάζεται μιὰ μεγάλη προσοχή. Τὸ ἀσθενεῖο π. χ., ὅταν δὲν ἀφομοιώνεταί κανονικὰ, συγκεντρώνεται στὸ αἷμα ὀξεία καὶ εὐνοεῖ τὴν ἀρτηριοσκλήρωσι. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ὅμως, εἶναι ἀπαραίτητο, γιὰ τὴν ἐλλείψις τῶν προκαλεῖ μαλάκυνσι τῶν ὀστέων ἢ τὴν καλὴν ὀστεοπόρωσι (τὰ ὀστά γίνονται παρῶν καὶ εὐθραυστά). Πρέπει, λοιπὸν, τὸ ἀσθενεῖο νὰ χορηγῆται στοὺς ἀσθενεῖς γέροντες μὲ μερὴς ἀφομοίωσιμης. Ἐναποτίθεται τότε στὰ ὀστά καὶ δὲν συγκεντρώνεται στὰ τοιχώματα τῶν αἰμοφόρων ἀγγείων. Τὸ φαρμακευτικὸ ἀσθενεῖο, ἀντίθετα, εὐνοεῖ τὴν ἀρτηριοσκλήρωσι.

Τὰ φυσικὰ ἀσθενεῖα βρίσκονται σὲ γάλα, σὲ φρέσκο τυρὶ, σὲ ἀμυγδαλά, τὰ φουντούκια, τὸν κροκὸ τοῦ αὐγοῦ, τὸ πλιθρὸ ψωμί, τὰ δημητριακά, τὴς φακές, τὰ φρέσκα καρτάρια, τὰ καρόττα, τὸ μαρούλι κτλ.

Οἱ βιταμίνες εἶναι γιὰ τοὺς γέροντες περισσότερο σημαντικὲς ἀπὸ τὰ μεταλλικὰ ἄλατα. Κατὰ τὸν δόκτορα Ντεμολ, οἱ κυκλοφορικὲς, νευρικές, ἡπατικές καὶ ἐντερικές ἀταραχές ποὺ παρατηροῦνται συνήθως στοὺς γέροντες ὀφείλονται κυρίως σὲ ἐλλείψι βιταμινῶν τῆς κατηγορίας Β (μαγιά τῆς μύρας, δημητριακά).

Τὰ μπαχαρικά καὶ γενικὰ τὰ καρυκεύματα εἶναι χρήσιμα στοὺς γέροντες ποὺ δὲν ἔχουν ὀρεξί. Δὲν πρέπει, ὅμως, νὰ γίνεταί κατάχρησις.

ΓΕΛΩΤΟΘΕΡΑΠΕΙΑ



Εὐσυνειδησία φωτορεπόρτερ!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)



Αἰσχος! Θὰ ζητήσω διαζύγιο! Ἐμένα παντρεύτηκες ἢ τὴν... προῖκα μου;...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)



Σοῦ εἶπα νὰ πάω νὰ μ' ἐνοχλή



Το αυτόγραφο

Μια διάσημη γόσσα της όθνης οδηγεί το αυτοκίνητό της μέσα από μια μικρή πόλη με ταχύτητα 100 χιλιομέτρων την ώρα. Ένας αστυνομικός την σταματάει και βγάζει το καρτέ του για να πάρει τα στοιχεία της. Η διάσημη στάρ το αρπάζει από τα χέρια του, βάζει γρήγορα μια υπογραφή και ξεκινάει με μεγαλύτερη ταχύτητα, λέγοντας στον αστυνομικό:

— Δεν αξίζει, μα την αλήθεια, να με σταματήσετε για ένα... αυτόγραφο!...

Κύριος: Γιάννη, απόψε στο χορό όταν θαρθούν οι προσκαλεσμένοι μου θα σε φωνάξω «Ζάν».

Υπηρέτης: Καλά, αφέντη. Κι' εγώ πώς πρέπει να σας λέω;

Κύριος (θυμώνει): Βλάκα!...

Υπηρέτης: Πολύ καλά, κύριε!...

Παπάς: Μα εσύ τον κατασκότωσες τον Παύλο... Τουσπασες τη μύτη... Δεν ντρέπεσαι;

Χωρικός: Τά ίδια μου έκανε κι' αυτός πέρυσι. Η Γραφή δεν λέει «οφθαλμόν αντί οφθαλμού και οδόντα αντί οδόντος».

Παπάς: Ναί, μα όχι καί... μύτην αντί μύτης!...

Μια Όλλανδέζα χωρική πηγαίνει στον πάστορα για να βαφτίσει το μωρό της.

— Μα καλά, χριστιανή μου, της λέει εκείνος. Ο άντρας σου λείπει από εδώ και δυο χρόνια στην Αμερική...

— Και νομίζεις, πάτερ μου, ότι η απόστασις και ο χρόνος μπορούν να σκοτώσουν την αγάπη; Ήταν ή πάντρησι της χωρικής.

Ένας επιβάτης στο τρένι κυττάζει πολλή ώρα επίμονα κάποιον άλλον. Στο τέλος, εκείνος θυμώνει και του λέει:

— Γιατί με κυττάζετε έτσι, κύριε;

— Με συγχωρήτε, απαντά ο πρώτος, αλλά μοιάζετε φοβερά με τη μακαρίτισσα τη γυναίκα μου, εκτός από το μoustάκι...

— Μα εγώ δεν έχω μoustάκι!

— Σείς όχι. Εκείνη όμως είχε!...

Ο σταθμάρχης της χωροφυλακής είναι μικρού χωριού παίρνει το ακόλουθο υπηρεσιακό τηλεγράφημα:

«Αύριον φθάνει εκεί ύπουργός... Παρατάξατε όλους τους άνδρες προς υποδοχήν».

Ο ύπουργός φτάνει πραγματικά και βρίσκει τον σταθμάρχη ολομόναχο να στέκεται κλαρίνο.

— Τι είσατε σείς; τον ρωτά.

— Είμαστε ο σταθμάρχης της χωροφυλακής και οι άνδρες μου!...

Κάποιος παρουσιάζεται στο αστυνομικό τμήμα και ζητάει το διοικητή.

— Μου στέλνουν διαρκώς απειλητικά κρούσματα, λέει.

— Α! Κι' έχετε υπόνοιες;

— Μάλιστα. Ξέρω από πού προέρχονται!...

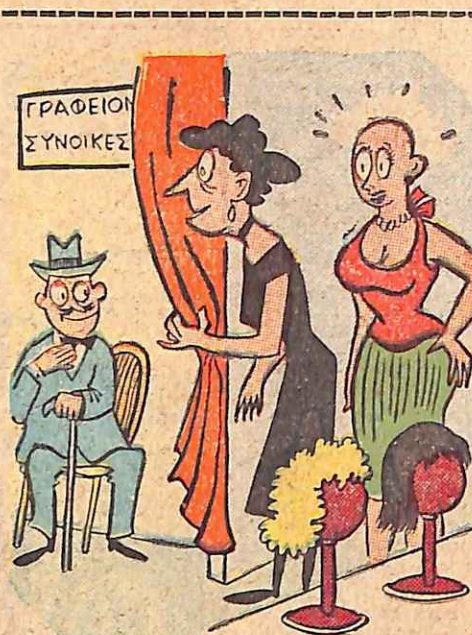
— Από πού;

— Από την Έφορία!

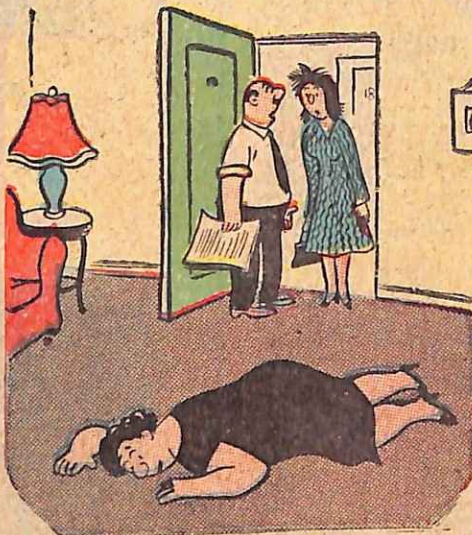
Ένας πλούσιος και ηλικιωμένος άνδρας αποφασίζει να παντρευτεί μια φτωχή κοπέλλα...

— Λες να ελπίζω ότι θ' αποκτήσω παιδί; ρωτάει μ' αγωνία έναν φίλο του.

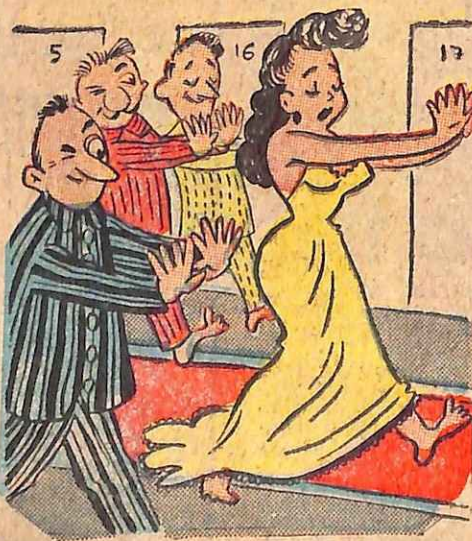
— Νά ελπίζης όχι, αλλά νά... φοβάσαι!



— Πώς την θέλετε, ξανθιά ή μελαχρινή;



— Μην ανησυχείς, δεν είναι τίποτα!... Προσπαθεί ν' ακούση, τι λένε οι από κάτω!...



Όταν η ύπνοβάτης είναι όμορφη!...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Νά η συνταγή μιας «μάσκας καλλονής», πολύ ωφέλιμη για μια γυναίκα που θέλει να φρεσκάσει το κουρασμένο πρόσωπό της, πριν από ένα χορό ή ένα πάρτυ: Άνακατέψτε καλά 30 δράμια κριθαράλευρο, 12 δράμια μέλι κι' ένα άσπράδι αυγού. Αφίνετε να επιδράση το μίγμα στο πρόσωπό σας 20 λεπτά της ώρας. Τα αποτελέσματα θα σας εκπλήξουν.

Αν τυχόν σας λείπουν τα άλλα συστατικά, βάλτε στο πρόσωπό σας μόνο το άσπράδι αυγού, χτυπημένο καλά για ν' ασπρίση. Είναι εξαιρετό φάρμακο του δέρματος, ιδίως κατά των ρυτίδων.

Μερικές επιδερμίδες που έχουν ένα χρώμα σχεδόν γκριζό, καθαρίζουν με το εγής μίγμα: μέλι άνακατεμένο με μία μικρή κουταλιά ζουμί λεμονιού.

Αν έχετε πολύ στεγνό δέρμα και θέλετε να το τονώσετε, βάλτε κομπρέσες με χαμομήλι κρύο, σχεδόν παγωμένο.

Φυτά σε γλάστρες

Για να διατηρηθούν ωραία τα φυτά που έχετε σε γλάστρες, στόλισμα του σπιτιού σας, χρειάζονται ώριμες περιποιήσεις.

Μη σπεύδετε να τους αλλάξετε γλάστρα, μόλις τ' αγοράσετε. Αν όμως πρέπει να γίνει αυτή η αλλαγή, για ένα οποιοδήποτε λόγο, σπάστε την παλιά γλάστρα μ' ένα σφυρί, βάλτε το φυτό μαζί με το χώμα του μέσα στην καινούργια κι' απογεμίστε την με άλλο χώμα, καλής ποιότητας.

Αφίνετε τις γλάστρες πάντα στην ίδια θέση, για να συνηθίσουν τα φυτά. Μεταφέροντάς τα εδώ κι' εκεί, επιταχύνετε το θάνατό τους.

Οι γλάστρες πρέπει να βρίσκονται κοντά στα παράθυρα και νάναι προσφυλαγμένες από κάθε ρεύμα αέρος, ζεστού ή κρύου. Μη τις βάσετε στο μπαλκόνι ή έξω απ' το παράθυρο για ν' αεριστούν το χειμώνα.

Η θερμοκρασία του δωματίου πρέπει να είναι σταθερή κι' όχι μεγάλη. Αποφύγετε να βάλετε τις γλάστρες κοντά σε θερμάστρες, τζάκι ή καλοριφέρ. Ποτίζετε τις σε κανονικές ώρες.

Αν η γλάστρα βρίσκεται μπροστά σ' ένα παράθυρο, γυρίζετε την κάθε τόσο. Αλλιώς, θα μεγαλώσει το φυτό περισσότερο απ' το ένα μέρος — εκείνο που φωτίζεται πιο πολύ — συγχρόνως δε θα παραμορφωθεί, γέρνοντας προς το φως.

Αερίζετε τακτικά το δωμάτιο, όπου βρίσκονται οι γλάστρες. Και πλένετε τα φύλλα των φυτών μ' ένα υγρό πανί, γι' ν' αναπνέουν καλύτερα.

Το νερό του ποτίσματος πρέπει να έχει θερμοκρασία του δωματίου.

Καλοί τρόποι

Η οικοδέσποινα ή ο οικοδεσπότης, μιλώντας στον υπηρέτη για ένα πρόσωπο της οικογενείας, θα του πουν: «Σε ζητάει ο κύριος» ή «Η κυρία θέλει να την ξυπνήσης στις 8». Ονομάζουν επίσης τα παιδιά τους «κύριος» και «δεσποινίς», προσθέτοντας και το όνομά τους αν είναι περισσότερα από ένα. Προκειμένου όμως για μικρά παιδιά, τ' αναφέρουν μόνο με τ' όνομά τους.

Ο υπηρέτης (ή η υπηρέτρια) πρέπει να μάθει να χτυπά την πόρτα, πριν μπει στην κρεβατοκάμαρα, έστω κι' αν τον έχουν φωνάξει. Όταν τον φωνάζουν στην τραπεζαρία ή στο σαλόνι, μπαίνει δίχως να χτυπήσει και μένει αμίλητος, περιμένοντας διαταγές.

Δεν μιλάει ποτέ, αν δεν τον ρωτήσετε. Αν πρέπει να μιλήσει στην οικοδέσποινα, για να τη ρωτήσει κάτι σχετικό με τη δουλειά του, ως διαλέξη μία στιγμή τέτοια, ώστε να μη διακόψει τυχόν τη συνομιλία της, κι' ως αρχίση με τις λέξεις «Με συγχωρήτε» ή «Σας παρακαλώ».

Νά μιλάει πάντα με σιγανή φωνή, να μην κάνει σχόλια και παρατηρήσεις. Εγχείρει μεγαλύτερο σεβασμό είναι να μεταχειρίζεται το τρίτο πρόσωπο: «Τι θέλει η κυρία;» «Με ζήτησε ο κύριος;» κλπ.

Είναι απαραίτητη η τελεία καθαριότης, στον εαυτό του και στα ρούχα του. Συνήθως, το γύψιμο του υπηρετικού προσωπικού γίνεται με έξοδα των κυριών.

Ο υπηρέτης που ανοίγει την πόρτα σ' ένα επισκέπτη, παίρνει απ' τα χέρια του το καπέλλο του, τον βοηθεί να βγάλει το παλτό του, παίρνει την διπρέλα του και τα βάζει όλα στα κατάλληλα μέρη. Ύστερα τον οδηγεί στο σαλόνι, προχωρώντας πριν απ' αυτόν, για να του ανοίξει την πόρτα και να τον άνοιξη με τ' όνομά του, παραμερίζοντας συγχρόνως για να τον αφήσει να περάσει.



Ρόρυ Κάχουν



ΤΟΥ ΧΟΛΜΥΓΟΥΝΤ

“Ετοι, διαδίδεται, ότι τὸ
νυφικὸ φόρεμα τῆς Γκράι-
ης Κέλλυ θὰ πληρωθῇ σπὴν
ἑλάν Ρόουζ οὔτε λίγο οὔ-
τε πολὺ ἐξήταν ὀκτὼ χιλιά-
δες δολλάρια!

απο ένα μωρό.
 Ίκαι άσφαλώς θα είχε πεθάνει, αν δέν έρ-
 χόταν ο θάνατος της μητέρας του το 1952, να
 τον βγάλει από την άπιστευη κατάσταση του.
 Ο γιατρός που πήγε να άπογραφή το ποιοτο-
 ποιητικό του θανάτου της, πρόσεξε τον πενήν-

κεῖνο νὰ βρίσκεται μιά πυκνοκατοικημένη βιο-
μηχανική συνοικία τοῦ Βενάτσκε καὶ τὸ ἀγρι-
μὴ διέσχισε πανικόβλητο τοὺς δρόμους, πρὶν
καταφέρει νὰ βῇ στὴν ἐξοχή καὶ νὰ χαθῇ.





μητέρα του τού την έφερε συχνά, προσπαθώντας να τον ξαναβρούσε με τη ζωή μέσα από κείνο το πλάσμα-τάκι, που ήταν το παιδί του.

— Κύττα, τούλεγε, κύττα πόσο όμορφη είναι!

Κι' εκείνος την κυττούσε, αλλά δεν έβλεπε, δεν έδλεπε καθόλου την κορούλα του. Στα γαλάζια της ματάκια, στα μετάξινα μαλλιάκια της, στο δέρμα του προσώπου της, που έμοιαζε σαν καμωμένο από ανθοπέταλα, έδλεπε την ίδια τη Λάουρα. 'Η μικρούλα της έμοιαζε πολύ, αλλά το γεγονός αυτό δεν παρηγορούσε τον Σάρλ. 'Απεναντίας, τον έκανε να υποφέρει πιο πολύ, ν' αναζητήσει με πιο βαθύ πόνο τη χαμένη, γλυκειά του Λάουρα.

Τί ήταν πια γι' αυτόν η ζωή; Μονάχα ένα περιττό βάρος, που έπρεπε να το πετάξει μακριά. Δεν είχε πια μπροστά του κανένα σκοπό.

'Η μικρούλα δούμενε με τη γιαγιά της, δεν θα της λείπανε ούτε η στοργή ούτε τα υλικά μέσα για το μέλλον της. Θα της άφηνε μια άσκητα μεγάλη περιουσία, ώστε να τάχη όλα.

'Ολος αυτός ο χρόνος, που είχε περάσει από το θάνατο της Λάουρας ως εκείνη τη μέρα, είχε κάνει να καταλάβει ο Σάρλ, πως δεν θα μπορούσε ποτέ να γιαιτρευτεί η πληγή, που τού είχε αφήσει στην ψυχή ο χαμός της αγαπημένης του γυναίκας.

Τράβηξε το συρτάρι του γραφείου του κι' έβγαλε το πιστόλι του. Τα δαχτυλά του έφίξαν τη λαβή του όπλου. 'Ακούσε μια μικρή χειρονομία, που θα την έκανε χωρίς τον παραμικρό δισταγμό. Μια μικρή χειρονομία, που γι' αυτόν ήταν τώρα τόσο εύκολη. Κι' εϋθύς, όλα θα τελειώναν.

'Εκείνη τη στιγμή κούδουνισε το τηλέφωνο. 'Ο Σάρλ ανασήκωσε τους ώμους. Για ποιο σκοπό να σήκωνε το ακουστικό;

'Αλλά το τηλέφωνο εξακολουθούσε να χτυπά, αδιάκοπα, έντονα. Για να σταματήσει το κούδουνισμα, ο Σάρλ σήκωσε το ακουστικό και μηχανικά, χωρίς να σκεφτεί καν, τόφερε στ' αυτό του.

'Ακούσε μια κρυστάλλινη παιδική φωνούλα, δισταχτική:

— 'Εμπρός! 'Εκεί Παράδεισος.

'Ο Σάρλ έμεινε σιωπηλός, απορώντας. 'Η φωνούλα επανέλαβε με μια δόση ανωνίας:

— 'Αλλά! 'Εκεί Παράδεισος;

— Ποιος είσαι; ρώτησε τότε ο Σάρλ.

— Είμαι ο 'Αλμπέρ κι' εδώ κοντά μου έχω τη Λουίζα, αποκρίθηκε η παιδική φωνούλα. Θέλουμε να μιλήσουμε με τη μαμά. Κάντε μου τη χάρη και φωνάχτε τη...

'Ο Σάρλ δεν απάντησε, αλλά χωρίς να το θέλη άκουσε:

— 'Ο μπαμπάς είπε πως η μαμά πήγε στον Παράδεισο, συνήισε ο μικρός. 'Αλλά εμείς στενοχωριόμαστε, που μάς λείπει. Δεν μπορείτε να της πείτε να γυρίσει στο σπίτι μας; 'Η καλύτερα, φωνάχτε τη, να της το πω εγώ...

'Ο Σάρλ δίστασε για μια στιγμή κι' ύστερα αποκρίθηκε:

— Μα δεν μπορεί να μιλάει κανείς με τις μονάδες που είναι στον Παράδεισο, μικρέ μου.

— 'Αχ τί κοίμα! ακούστηκε η φωνούλα του παιδιού, όλο απελπισία. Τί κοίμα! Μα έσείς ποιος είστε;

'Ο Σάρλ δεν απάντησε.

— Ποιος είστε; επανέλαβε ο μικρούλης, μη παίρνοντας απάντηση. Μήπως είστε άγγελος; Πείτε μου, σάς παρακαλώ, είστε άγγελος;

— Ναί, αποκρίθηκε ο Σάρλ, βιάζοντας τη φωνή του να γίνει γλυκειά και κυλόβολη, είμαι άγγελος...

— Τάπε, σάς παρακαλώ, μιλήστε σείς στη μαμά μου. Πείτε της πως εγώ κι' η Λουίζα θέλουμε να γυρίσει άμέσως στο σπίτι. Πέρασε τόσος καιρός που μάς άφησε, εμείς θέλουμε να την έχουμε κοντά...

— 'Ο νους του πέταξε γρήγορα στην κορούλα του, που είχε κι' αυτή τη δική της μαμά στον Παράδεισο και τώρα, μέσα σε λίγες στιγμές, βόχανε και τον πατέρα της.

Τό χέρι του Σάρλ αναζήτησε το πιστόλι, το πήρε και το άφησε να πέσει στ' ανοιχτό συρτάρι του γραφείου.

'Υστερα, ξαφνικά, τα δάκρυα άρχισαν να τρέχουν στο πρόσωπό του, ενώ οι ώμοι του τραντάζονταν από τους λυγμούς.

ΛΟΥΣΙΕΝ ΡΕΝΟΥΑΡ

ΕΝΑ ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑ

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο Σάρλ ήθελε ν' αυτοκτονήσει. Τρελλά ε-ραπευμένος με την όμορφη γυναίκα του, την είχε χάσει ξαφνικά την ώρα που θά-τον έκανε δώδεκα εύτυχισμένο, δίνον-τάς του ένα παιδί. 'Η Λάουρα είχε πεθάνει πάνω στον τοκετό.

Οι γιατροί δεν περίμεναν αυτό το τέλος. 'Ο τοκετός φαινόταν δύσκολος, αλλά πίστευαν, πως δεν θαχε μοιραίες συνέπειες για τη νεαρή γυναί-κα. 'Η κατάσταση της όμως επιδεινώθηκε απόρρο-πα και σε λίγες ώρες ο θάνατος την έκλεινε στην παγετή του άγκαλιά.

— Σάρλ, βοήθησέ με! τού είχε φωνάξει όταν ο άντρας της βρέθηκε πλάι στο κρεβάτι της.

'Αλλ' ο Σάρλ δεν μπορούσε να τη βοηθήσει. Δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για να τη σώσει. Κι' έμεινε με την απελπισία στην καρδιά, γιατί δεν είχε μπορούσει να βοηθήσει την αγαπημένη του Λάουρα, που καμιά δύναμη στον κόσμο δεν ήταν πια ικανή να την κρατήσει στη ζωή.

Κι' η Λάουρα πέθανε, με τα μάτια της καρφωμένα πάνω σ' αυτόν, μάτια γεμάτα έκπληξη και πόνο γι' αυτό το απροσδόκητο γεγονός, που άφαιρούσε συγχρόνως τη δική της ζωή και την εύ-τυχία του άντρας της.

'Η μητέρα του Σάρλ πήρε κοντά της την κορούλα του. 'Εκείνος της έριξε μόλις μια ματιά, γιατί όλη του η σκέπη ήταν στραμμέ-νη σ' αυτή που δεν υπήρχε πια, στη Λάουρα.

Είχε περάσει από τότε ένας χρόνος. 'Ενας χρόνος γεμάτος ά-βάσταχτη, μαύρη θλίψη. 'Ενας χρόνος ανώφελος, όλο πίκρα.

'Η κορούλα του Σάρλ, στο μεταξύ, μεγάλωνε κι' όμορφαине. 'Η

Ο νους του πέταξε στην κορούλα του, που είχε κι' αυτή τη δική της μαμά στον Παράδεισο...

όταν παράδεισο

Το άλλοθι θύρισμα Αεραπνεία

ΣΕ ΛΙΓΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ!

Μιά έγκειρπσι, που μπορεί να γίνη ακόμα και στο σπίτι, γιατί είναι άπλουσάτη κι' έντε-λως ακίνδυνη

ΑΝ το παιδάκι σας αλλοιωθώρη, μην ανησυχήτε καθόλου. Το κακό δεν είναι ανεπανόρθωτο. Το αλλοιωθώρημα, ή, όπως λέ-γεται στην επιστημονική γλώσσα, ο στραβισμός, θεραπεύεται άριστικά με μία έγκειρπσι διαρκείας λίγων λεπτών της ώρας και τελείως ακίνδυνη. 'Η έγκειρπσι αυτή είναι σήμερα τόσο απλή κι' εύκολη, ώστε μπορεί να γίνη ακόμα και στο σπίτι!

Πριν έρθουμε όμως σ' αυτό το ζήτημα, ας δούμε πρώτα τί ακριβώς εί-ναι το αλλοιωθώρημα.

Το μάτι μοιάζει καταπληκτικά με μία φωτογραφική μηχανή. Το κρυστάλλινο υγρό του ματιού παίζει τον ρόλο του φακού κι' ο κερατοειδής χιτών τον ρόλο της φωτογραφικής πλάκας. Στη φυσιολογική όραση, ή εικόνα του αντικειμένου, που βλέπουμε, σχηματίζεται ακριβώς πάνω στον κερατοειδή χιτώνα. Και στα δυο μάτια, ή εικόνα αυτή βρίσκεται ακριβώς στο ίδιο σημείο των κερατοειδών χιτώνων. 'Ο έγκεφαλος χρη-σιμοποιεί συγχρόνως και τις δυο αυτές εικόνες.

Αυτό όμως δεν συμβαίνει σ' όλους τους ανθρώπους. 'Αλλοτε το μάτι είναι πολύ «κοντό» και το κρυστάλλινο υγρό δεν κατορθώνει να σχη-ματίσει την εικόνα του αντικειμένου πάνω στον κερατοειδή χιτώνα, αλλά τη σχηματίζει πίσω του. Αυτή είναι ή περίπτωση της υπερμετρωπίας. 'Αλλοτε, απεναντίας, το κρυστάλλινο υγρό σχηματίζει την εικόνα του αντικειμένου μπροστά από τον κερατοειδή χιτώνα και τότε έχουμε τη μυωπία.

Οι συνέπειες, όμως, είναι οι ίδιες και στις δυο αυτές περιπτώσεις. 'Επειδή οι δυο εικόνες που σχηματίζονται, δεν είναι καθαρές, ο έγκε-φαλος αναγκάζεται να συγκρατήσει ή μια μονάχα απ' αυτές, την καλύτερη. 'Ετσι, το ένα από τα μάτια γίνεται άχρηστο.

'Επειδή, λοιπόν, δεν «βλέπει», μετακινείται στην τύχη, αλλοιωθώρη, και αποχτώντας ή συνήθεια να μη συγκρατεί τις εικόνες των αντικει-μένων, τελει να γίνη δώδεκα τυφλό. Το μάτι που αλλοιωθώρη, είναι εκείνο από τα δυο που έχει περισσότερη μυωπία ή υπερμετρωπία.

Ας δούμε τώρα μια άλλη, πιο σοβαρή περίπτωση παιδικού στρα-βισμού.

'Ενα παιδάκι πέντε μηνών έχει θαυμάσια όραση. 'Η μητέρα του πι-στεύει, ότι αποκλείεται να πάθη αλλοιωθώρημα. Γελιέται όμως, γιατί ένα παιδάκι με φυσιολογική όραση, μπορεί από ή μια μέρα στην άλλη να πάθη στραβισμός.

Για να συμβεί αυτό, αρκεί ένας από τους μύς, που κινούν τα μάτια, ν' αδυνατίσει. Και το αδυνάτισμα αυτό παρουσιάζεται όχι σπάνια ύ-στερα από κάποια άρρωστεια.

Αυτή είναι κι' ή περίπτωση του παιδιού, που αναφέραμε. Σε ηλικία 4 χρόνων, το παιδάκι αυτό παθαίνει κοκκύτη. Χάνει βάρος, γίνεται ώ-χρο, δεν έχει πια όρεξη.

'Ενα πρωί, καθώς ή περίοδος της ά-ναρρώσεως πλησιάζει στο τέλος της, ή μητέρα του, άνοιγοντας το παράθυρο του δωματίου του, αντιλαμβάνεται με τρόμο ότι το ένα από τα μάτια του γυρίζει προς; το άλλο.

'Υστερα από λίγο, ο γιατρός της οι-κογένειας, βρίσκει εκεί. 'Ο νους του πάει σε κάτι πολύ κακό.

Σε περίπτωση φυσιολογικού μηνιγι-τισμού, ή παράλυσι των μυών του ματιού είναι συνήθως ο πρώτος πρόάγγελος αύ-της της φοβερής άρρωστειας.

Από την εξέταση όμως, που κάνει στο παιδάκι αυτό, αποκλείει μ' άνακούφιση την τρομερή εκείνη πιθανότητα.

— Πρόκειται για άπλο στραβισμό, λέει τότε ο γιατρός στη μητέρα του, μι-κρού, και σάς υποσχόμαι πως σε τρεις μήνες το παιδί σας θάναί. έντελως καλά.

Την άλλη μέρα, μητέρα και γιούς έ-πισκέπτονται τον οφθαλμίατρο. 'Η εξέ-ταση αποδειχνει, ότι ο μικρός πάσχει από υπερμετρωπία κυρίως στο δεξιό μά-τι, από ακριβώς που αλλοιωθώρη. Το μάτι αυτό, μη μπορώντας να χρησιμο-ποιηθί από τον έγκεφαλο, κατάντησε ά-νώφελο κι' έχασε πια τον προσανατολι-σμό του.

'Ο οφθαλμίατρος έφτιαξε μια συνταγή για γυαλιά, που θα βοηθούσαν το δεξιό μάτι να ξαναγίνη χρήσιμο στον έγκε-φαλο, αλλά ο μικρός, επειδή τον κο-ροϊβούσαν τα άλλα παιδάκια της ήλι-

Επ'άνω: Πριν από την έγκειρπσι. Χωρίς την επέμβαση του χειρουργού, το άριστο μάτι θα γινόταν δώδεκα τυφλό και δεν θα έπαυε να βλέπει ποτέ στη φυσιολογική του θέσι. Κά-τω: Μετά την έγκειρπσι. Το άριστε-ρό μάτι συγχρονίζεται τώρα στις κι-νήσεις του με το δεξιό. Το αλλοιωθώ-ρημα διορθώθηκε, αλλά ο μικρός θά-φορη για λίγο καιρό ακόμα τα γυα-λιά, για να γίνη καλά κι' από την υπερμετρωπία, από την οποία προήλ-θε το αλλοιωθώρημα.

Επ'άνω: Πριν από την έγκειρπσι. Χωρίς την επέμβαση του χειρουργού, το άριστο μάτι θα γινόταν δώδεκα τυφλό και δεν θα έπαυε να βλέπει ποτέ στη φυσιολογική του θέσι. Κά-τω: Μετά την έγκειρπσι. Το άριστε-ρό μάτι συγχρονίζεται τώρα στις κι-νήσεις του με το δεξιό. Το αλλοιωθώ-ρημα διορθώθηκε, αλλά ο μικρός θά-φορη για λίγο καιρό ακόμα τα γυα-λιά, για να γίνη καλά κι' από την υπερμετρωπία, από την οποία προήλ-θε το αλλοιωθώρημα.

Επ'άνω: Πριν από την έγκειρπσι. Χωρίς την επέμβαση του χειρουργού, το άριστο μάτι θα γινόταν δώδεκα τυφλό και δεν θα έπαυε να βλέπει ποτέ στη φυσιολογική του θέσι. Κά-τω: Μετά την έγκειρπσι. Το άριστε-ρό μάτι συγχρονίζεται τώρα στις κι-νήσεις του με το δεξιό. Το αλλοιωθώ-ρημα διορθώθηκε, αλλά ο μικρός θά-φορη για λίγο καιρό ακόμα τα γυα-λιά, για να γίνη καλά κι' από την υπερμετρωπία, από την οποία προήλ-θε το αλλοιωθώρημα.

Επ'άνω: Πριν από την έγκειρπσι. Χωρίς την επέμβαση του χειρουργού, το άριστο μάτι θα γινόταν δώδεκα τυφλό και δεν θα έπαυε να βλέπει ποτέ στη φυσιολογική του θέσι. Κά-τω: Μετά την έγκειρπσι. Το άριστε-ρό μάτι συγχρονίζεται τώρα στις κι-νήσεις του με το δεξιό. Το αλλοιωθώ-ρημα διορθώθηκε, αλλά ο μικρός θά-φορη για λίγο καιρό ακόμα τα γυα-λιά, για να γίνη καλά κι' από την υπερμετρωπία, από την οποία προήλ-θε το αλλοιωθώρημα.

Επ'άνω: Πριν από την έγκειρπσι. Χωρίς την επέμβαση του χειρουργού, το άριστο μάτι θα γινόταν δώδεκα τυφλό και δεν θα έπαυε να βλέπει ποτέ στη φυσιολογική του θέσι. Κά-τω: Μετά την έγκειρπσι. Το άριστε-ρό μάτι συγχρονίζεται τώρα στις κι-νήσεις του με το δεξιό. Το αλλοιωθώ-ρημα διορθώθηκε, αλλά ο μικρός θά-φορη για λίγο καιρό ακόμα τα γυα-λιά, για να γίνη καλά κι' από την υπερμετρωπία, από την οποία προήλ-θε το αλλοιωθώρημα.

Επ'άνω: Πριν από την έγκειρπσι. Χωρίς την επέμβαση του χειρουργού, το άριστο μάτι θα γινόταν δώδεκα τυφλό και δεν θα έπαυε να βλέπει ποτέ στη φυσιολογική του θέσι. Κά-τω: Μετά την έγκειρπσι. Το άριστε-ρό μάτι συγχρονίζεται τώρα στις κι-νήσεις του με το δεξιό. Το αλλοιωθώ-ρημα διορθώθηκε, αλλά ο μικρός θά-φορη για λίγο καιρό ακόμα τα γυα-λιά, για να γίνη καλά κι' από την υπερμετρωπία, από την οποία προήλ-θε το αλλοιωθώρημα.

Επ'άνω: Πριν από την έγκειρπσι. Χωρίς την επέμβαση του χειρουργού, το άριστο μάτι θα γινόταν δώδεκα τυφλό και δεν θα έπαυε να βλέπει ποτέ στη φυσιολογική του θέσι. Κά-τω: Μετά την έγκειρπσι. Το άριστε-ρό μάτι συγχρονίζεται τώρα στις κι-νήσεις του με το δεξιό. Το αλλοιωθώ-ρημα διορθώθηκε, αλλά ο μικρός θά-φορη για λίγο καιρό ακόμα τα γυα-λιά, για να γίνη καλά κι' από την υπερμετρωπία, από την οποία προήλ-θε το αλλοιωθώρημα.

Επ'άνω: Πριν από την έγκειρπσι. Χωρίς την επέμβαση του χειρουργού, το άριστο μάτι θα γινόταν δώδεκα τυφλό και δεν θα έπαυε να βλέπει ποτέ στη φυσιολογική του θέσι. Κά-τω: Μετά την έγκειρπσι. Το άριστε-ρό μάτι συγχρονίζεται τώρα στις κι-νήσεις του με το δεξιό. Το αλλοιωθώ-ρημα διορθώθηκε, αλλά ο μικρός θά-φορη για λίγο καιρό ακόμα τα γυα-λιά, για να γίνη καλά κι' από την υπερμετρωπία, από την οποία προήλ-θε το αλλοιωθώρημα.

Επ'άνω: Πριν από την έγκειρπσι. Χωρίς την επέμβαση του χειρουργού, το άριστο μάτι θα γινόταν δώδεκα τυφλό και δεν θα έπαυε να βλέπει ποτέ στη φυσιολογική του θέσι. Κά-τω: Μετά την έγκειρπσι. Το άριστε-ρό μάτι συγχρονίζεται τώρα στις κι-νήσεις του με το δεξιό. Το αλλοιωθώ-ρημα διορθώθηκε, αλλά ο μικρός θά-φορη για λίγο καιρό ακόμα τα γυα-λιά, για να γίνη καλά κι' από την υπερμετρωπία, από την οποία προήλ-θε το αλλοιωθώρημα.

Τα οχήματα αυτά παριστάνουν την επαναφορά του ματιού από το αλλοιωθώρημα στη φυσιολογι-κή του θέσι, με μία έγκειρπσι, που διαρκεί ελάχιστα λεπτά της ώρας. 1) Φυσιολογικό μάτι. Οι τέσσερες μύς (με κόκκινο χρώ-μα) το κινούν προς διάφορες κα-τευθύνσεις. 2) 'Ο άριστος μύς έχει εξασθενήσει. 'Ο άλλος τρα-βά το μάτι προς τα δεξιά. Αυτό ακριβώς είναι το αλλοιωθώρημα. 3) 'Ο χειρουργός κάνει ένα «πλι-σέ» στον χαλαρωμένο μύν (άρι-στερό) και τεντώνει τον άπε-ναντι (δεξιά). 'Ετσι, το μάτι παίρνει πάλι την κανονική του θέσι, προς την κατεύθυνση του βέλους.

κίας του, δεν τα φορεί παρά μο-νάχα όταν βρίσκεται μπροστά στους γονείς του.

'Ετσι το μάτι του αλλοιωθώρη-ο-λοένα και πιο πολύ και καταντά σχεδόν δώδεκα τυφλό.

Αυτή ή κατάσταση διαρκεί δυο χρόνια κι' ο οφθαλμίατρος, που τον ξαναεξετάζει, αποφασίζει να τον στείλη σ' ένα «κέντρο ορθοοπτικής», όπου τα αδύνατα μάτια, με κατάλ-ηλες άσκησης των μυών τους, ξα-ναποχτούν την εύκνηση τους γι-α τον προσανατολισμό τους.

Στο ορθοοπτικό κέντρο, οι γι-α-τροι κατορθώνουν να ζυγίσουν τους «κοιμημένους» μύς κι' ο στρα-βισμός του μικρού, με ή συστηματική αυτή θεραπεία κατεβαίνει σιγά-σιγά από τα 45% στα 30%.

Στις πιο πολλές περιπτώσεις, οι άσκήσεις, που γίνονται στα ορθο-οπτικά κέντρα, άρκουν για να επαναφέρουν στη φυσιολογική της κα-τάστασι την όραση.

Στην περίπτωση, όμως, για την οποία μιλάμε, οι άσκήσεις αυτές δεν έφεραν παρά μονάχα μια σχετική βελτίωσι.

Χρειάζονταν, λοιπόν, να γίνη μία έγκειρπσι, για να θεραπευθί όρι-στικά ο μικρός.

'Η έγκειρπσι αυτή, όπως είπαμε στην άρχή, είναι σήμερα παιγνίδι για τους γι-ατρούς.

'Αλλά μέχρι εδώ και λίγο καιρό, ή-ταν από τις πιο δύσκολες και σπάνια την αποτύλμιζαν οι γιατροί.

Για πρώτη φορά την έκανε ο διάση-μος Γερμανός γιατρός Στρομαγέρ κι' από τότε ή έγκειρπσι αυτή γίνεται μο-νάχα στις περιπτώσεις που όλοι οι άλλοι τράπηι θεραπείας του στραβισμού αποτύ-χαιναν.

Σήμερα όμως, χάρι στις προόδους της άνασθησίας, της άνασθησίας και γενικά της χειρουργικής επιστήμης, ή έγκειρπσι αυτή γίνεται τον άρρωστο μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας μονάχα από τον στρα-βισμό.

Οι συγχρόνες μέθοδοι άνασθησίας έ-πετρέπουν την ολοκληρωτική άκνητοποι-ήσι του ματιού κι' έτσι ή έγκειρπσι γί-νεται χωρίς κίνδυνο ακόμα και σε μωρά.

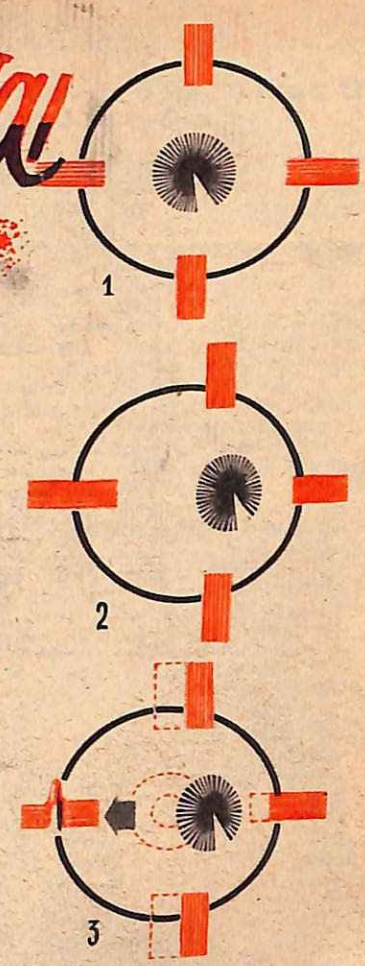
'Η διαδικασία της έγκειρπσεως είναι άρκετά απλή κι' άσπουν να προφτάση ο άρρωστος να... φοβηθί, έχει κιόλας τε-λείώσει.

Αυτή την έγκειρπσι έκανε κι' ο πιτσι-ρίκος, για τον οποίο μιλάμε. Έγινε ύστερα από άπλο του μ' ένα έ-πίθεο πάνω στο έγκειρπσιόματό, που τον έβγαλε ύστερα από σφοδρά όχτώ άρες.

'Ο αδύνατος μύς, που κινούσε αυτό το μάτι, τεντώθηκε, αφού έγινε ένα επί-σπασμα από τον χειρουργό και συνδέ-θηκε με το μάτι, έχοντας τώρα περισ-σότερη δύναμη.

'Ετσι, με λίγες ακόμα ορθοοπτικές ά-σκήσεις και φορώντας για κάμποσο διά-στημα τα γυαλιά της υπερμετρωπίας, το μάτι αυτό που αλλοιωθώρη γίνεται έν-τελως καλά.

Κι' ο στραβισμός μαζί με την υπερμε-τρωπία άποτέλουν πια μονάχα μια δυσό-ρεστη άνώνησι.



Σπάνια οι υπήρες αγαπάνε όλα τα παιδιά τους το ίδιο. Συνήθως προτιμούν ένα απ' όλα κι αδικούνε κάποιο άλλο.

Βέβαια η Τζούλια αγαπούσε και τον Πιέρ. Κι' αν της λέγανε πως του είχε δώσει μόνο το ένα τρίτον της καρδιάς της, θα το άρνιότανε, θα διαμαρτυρότανε ζωηρά.

Ενώ όμως δεν το καταλάβαινε ούτε η ίδια, ενώ πίστευε πως δεν τόδεχνε με κανένα τρόπο, ο Πιέρ τότε μαντέψει από καιρό. Δεν είχε ζηλέψει ωστόσο. Ενωίωθε μονάχα κάπου-κάπου λίγη θλίψη. Γι' αυτό ήταν πάντα τόσο ήρεμος και τόσο καθαρός. Γι' αυτό αγαπούσε την εξοχή, που ταίριαζε με τον όνειροπόλο και μελαγχολικό χαρακτήρα του.

Όσο για το Ραυμόν, αγαπούσε τον Πιέρ μ' όλη του την καρδιά, χωρίς κανένα περιορισμό.

Τώρα είχε άνοιξει να πέφτη ο ήλιος. Γύρισαν όλοι στο σπίτι.

Σε μερικά λεπτά, η Σουζάν κι' ο Λαρόκ αποκαίρεψαν τους Νουαρέιλ κι' έφυγαν με τ' αυτοκίνητό τους.

Δύο αντρικές ματιές το παρακολούθησαν από μακριά, απ' το κατώφλι του σπιτιού, όπου χάθηκε πιά. Δύο αντρικά στήθη φούσκωσαν από ένα στεναγμό, όταν πάσαν να το βλέπουν. Και δυο κεφάλια γείνανε σιγά-σιγά, σαν κουρασμένα, σαν να τα θάραινε η ίδια σκέψη...

Η Τζούλια τους έδλεπε απ' την πολυθρόνα της, και μάντευε τί συνέβαινε στην ψυχή τους...

— Την αγαπήσανε λοιπόν κι' οι δύο;... ψιθύρισε.

Από τότε, κάθε φορά που η Σουζάν έβγαίνει απ' την Άσπρη Βίλλα, πεζή ή με τ' άλογο, ήταν αδύνατο να μη συναντήσει το Ραυμόν.

Θάλεγε κανείς πως ήταν συννενοημένοι οι δυο τους, κι' όχι πως ήσαν τυχαίες αυτές οι συναντήσεις τους...

Ο Ραυμόν γυρίζει ύστερα στη φέρμα, πλημμυρισμένος από ευτυχία.

Ο Έρως είχε κυριεύει αφιόνισιακά τις καρδιές των δυο αδελφών.

Μα δεν είχαν κάμει καμιά έκμυστρήσει ο ένας στον άλλο. Μονάχα το ένστικτο τους είχε ειδοποιήσει πως ήσαν αντίζηλοι.

Δεν βγαίνανε πια μαζί. Απόφευγαν ο ένας τον άλλο. Αναζητούσε καθένας τη μοναξιά, γιατί έλπιζε ν' απαλλαγεί έτσι πιο εύκολα την εικόνα της άγαπμημένης του.

Και, κάθε φορά που η φαντασία τους την ξαναζωντανεύει στα όνειρά τους, την ξαναβλέπανε κοντά στην πηγή, ξαπλωμένη κατά χόρτα, χλωμή σαν πεθαμένη, με τα μαλλιά λυμένα και με μία μεγάλη ματωμένη τούπα στο κεφάλι...

Μα και στη σκέψη της Σουζάν πλανιόταν διαρκώς η εικόνα των δυο αδελφών. Δίχως να το θέλει, είχαν πάρει θέση στη ζωή της.

Πριν τους γνωρίσει, δεν σκεπτότανε τίποτε. Ήξερε καλά πως ήταν όμορφη και ικανή να έμπνευσε έρωτικά πάθη. Μα απόφευγε πάντα, μ' ένα παράξενο φόβο, κάθε ευκαιρία να βγεί στον κόσμο και να συναναστραφεί με νέους.

Κάποτε, της είχε πη ο πατέρας της:

— Δεν σκέπτεσαι, το γάμο, κορούλα μου;

— Όχι, πατέρα.

— Γιατί;... Σε λίγο, θάσαι πια στην κατάλληλη ηλικία. Είσαι όμορφη, θα πάρεις μεγάλη προίκα. Θάσαι μία περίζητη νύφη...

— Δεν σκοπεύω να παντρευτώ...

— Μα έχεις κανένα λόγο;

— Δεν θέλω να φύγω από κοντά σας...

— Αυτό που μου λες, με κάνει πολύ ευτυχισμένο, παιδί μου. Μην αναλαμβάνεις όμως τέτοιες υποχρεώσεις για το μέλλον!

Γιατί, όταν μιλήσει ο έρωτας στην καρδιά σου, θα έκτοπιση από κεί τον πατέρα σου...

και τότε θα μ' άφισες, δίχως τύψεις!

— Φροντίστε λοιπόν, πατέρα μου, να μη μου δοθεί αυτή η ευκαιρία.

— Όχι, έτσι είναι γραφτό. Δεν έχω το δικαίωμα να το έμποδίσω. Ένα πλάσμα τέλει σαν και σένα είναι πλάσμένο απ' το Θεό για να κάνει ευτυχισμένο ένα άλλο πλάσμα, τον άντρα. Δεν έχω δικαίωμα ν' αντίταχθω στην ευτυχία αυτού του άνδρος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.



Οι νεκροζώντανοι τριγυρίζουν μέσα στη νύχτα, αναζητώντας ανθρώπους ζωντανούς για να τους πιουν το αίμα!

ΤΟ ΧΩΡΙΟ τῶν βρυκολάκων

Η άπιστευτη κι' ανατριχιαστική αφήγηση ενός εξερευνητού

Διάφοροι επιστήμονες, δικηγόροι, γιατροί κι' άλλα αξιόπιστα πρόσωπα έχουν βεβαιώσει την ύπαρξη βρυκολάκων σε πολλά μέρη του κόσμου. Κανείς όμως δεν φανταζότανε ποτέ πως μπορεί να υπάρχει κάπου ένα πραγματικό «χωριό» όπου οι νεκροζώντανοι αυτοί ζουν όλοι μαζί, αποτελώντας μία μικρή κοινωνία!

Αυτό είναι το περιεχόμενο μιας άλλοκοτης και τρομακτικής αφήγησης που δημοσίευσε ο επιστήμον εξερευνητής "Εθελμπερτ Φόρμπερτ Σκέρτλεϋ στην "Εφημερίδα της "Ασιατικής "Εταιρείας" της Βενγάζης, με τον τίτλο «Καγκ-καγιάν Σουλού». "Εθιμο, Θρύλοι και Δεισιδαιμονίες τους. Δεν πρόκειται ωστόσο για φανταστικούς θρύλους, αλλά για την περιγραφή μιας ανακαλύψης που έκαμε ο ίδιος ο συγγραφέας, ελαφρώς μετασχηματισμένη από τη ζωή, ως το χωριό των βρυκολάκων! Βεβαιώνει δε πως άκουσε ο ίδιος τους νεκροζώντανους — τους «Μπερμπαλάνγκ», όπως τους λένε οι Ιθαγενείς — να τριγυρίζουν μέσα στη νύχτα, αναζητώντας ανθρώπους ζωντανούς για να τους πιουν το αίμα! Και πως είδε κατόπιν ένα θύμα τους, νεκρό, δίχως αίμα στις φλέβες του!

Το νησάκι Καγκ-καγιάν Σουλού βρίσκεται στις Φιλιππίνες, άμεσα στο Σαραβάκ και το Μιντανάο. Οι λίγοι κάτοικοι των άκτων του ήξεραν από πολύν καιρό ότι κατοικούσαν οι Μπερμπαλάνγκ στο εσωτερικό της ζούγκλας. "Όσο θυμόνταν οι γειτονότεροι Ιθαγενείς, οι νεκροζώντανοι βρίσκονταν εκεί ανέκαθεν...

Τρέφονταν όμως κι' οι άλλοι κάτοικοι του νησιού, ιδίως με ρύζι. Φαινόταν δε πως έξασφάλιζαν μόνοι τους τα πρόβατά τους, γιατί δεν ήργαναν ποτέ να τα προμηθευθούν απ' τα χωριά των Ιθαγενών. Κατοικούσαν σε καλύβες από λάσπη, με άχυρνες σκεπές και δίχως παράθυρα — σαν να βελαν ν' αποφύγουν όσο το δυνατόν το φως μέσα στα σπλάχνα τους.

Περπατούσαν αθόρυβα και ήσαν άντρες και γυναίκες. Δεν υπήρχαν όμως παιδιά ανάμεσά τους. Κανείς δεν τους είδε ποτέ να μιλάνε μεταξύ τους. Κι' όμως ήταν φανερό πως είχαν κάποιο τρόπο να συνεννοούνται. "Άλλοι απ' αυτούς ήσαν γιγαντισμένοι κι' άλλοι κυκλοφορούσαν δολοφύμνοι.

Είχαν όλοι τα μάτια τους βαθεία χαμένα στις κόγχες και το δέρμα τους τεντωμένο πάνω στα κόκκαλά τους, σχεδόν δίχως σάρκες.

Το ιδιαίτερο όμως γνώρισμά τους ήταν οι κόρες των ματιών τους, που δεν είχαν στρογγυλό σχήμα, όπως των συνηθισμένων ανθρώπων, αλλά μακροστενο, σαν τις γάτας!

Κάθε τόσο, χρειάζονταν ανθρώπινο αίμα ή ανθρώπινη σάρκα, για να μπορούσαν να επιζήσουν σαν βρυκολάκων. "Όταν ένοιωθαν την άκατανίκητη αυτή ανάγκη, άνοιγαν τους τάφους κι' έτρωγαν τα έντόσθια των νεκρών.

Επειδή όμως δεν εύρισκαν τάφους στο μικρό νησάκι, κατέφευγαν σ' ένα άλλο μέσον: Κρύβονταν καλά μέσα στα ψηλά χόρτα, συγκαταρούσαν την ανάσα τους κι' έπεφταν σ' ένα είδος καταλήψεως. "Ελευθερώνονταν τότε τα «άστρικά» σώματά τους, πετούσαν μακριά, έμπαιναν σ' ένα σπιτί, έτρωγαν τα σπλάχνα ενός απ' τους ενοίκους του και ρουφούσαν το αίμα του!

Στις μετακινήσεις τους αυτές, έκαναν ένα θόρυβο παράξενο, σαν βογγητό, που άδυνάτιζε όσο πλησίαζαν. "Όταν έφταναν πολύ κοντά, άκουγότανε μόνο το πτερουγισμό τους και φαίνονταν να λάμπουν τα μάτια τους σαν πυρολαμπίδες μέσα στο σκοτάδι.

Οι Ιθαγενείς του Καγκ-καγιάν Σουλού είχαν ανακαλύψει, από πολλά χρόνια, ένα αποτελεσματικό μέσον για να φυλάγωνται απ' τους Μπερμπαλάνγκ: Χρησιμοποιούσαν δηλαδή για φυλαχτό έναντιόν τους, τα «μαργαριτάρια του κοκκοκάρυδου», κάτι πέτρες σαν οβάλλους, που τις εύρισκαν κάποτε μέσα στις καρδιές του κοκκοκάρυδου.

Η πέτρα αυτή φύλαγε μόνον εκείνον που τη βρήκε, έκανε δε τη δύναμή της αν αυτός πεθαινε ή αν την έδινε σε άλλον.

Οι Ιθαγενείς λοιπόν του μικρού νησιού άρχιζαν από παιδιά να ψάχνουν γι' αυτό το πολύτιμο φυλαχτό. "Αλλά τα «μαργαριτάρια του κοκκοκάρυδου» σπάνιζαν, κι' ήσαν λίγοι οι τυχεροί που τα βρίσκανε. Για τους υπόλοιπους, υπήρχε μία άλλη μέθοδος προφυλάξεως, επίσης αποτελεσματική. "Όταν αντιλαμβάνονταν πως πλησίαζαν οι βρυκολάκες, τους χτυπούσαν με ειδικά μαχαίρια, κοφτερά και ραντισμένα με χυμό λεμονιού.

Ήξεραν ακόμη ότι οι πονηροί Μπερμπαλάνγκ θα ζητούσαν να τους εγγελάσουν κι' ότι θα έκαναν την έπιθεσή τους, όχι απ' τη διεύθυνση που ακούγονταν τα πτερουγίσματα και φαίνονταν οι λάμπες τους, αλλά απ' την αντίθετη. "Όταν λοιπόν παρατηρούσαν τα σημάδια αυτά μπροστά τους έστρίβαν απότομα και χτυπούσαν με το μαχαίρι τον αέρα πίσω απ' την πλάτη τους.

Έτσι, απομάκρυναν τους βρυκολάκες.

Αυτά διηγήθηκαν οι Ιθαγενείς του μικρού νησιού στο Σκέρτλεϋ για το φριχτό χωριό των νεκροζώντανων.

Όπως ήταν φυσικό, θέλησε κι' ο ίδιος να βεβαιωθεί, με τα μάτια του, και καθώρθωσε να πείσει ένα Ιθαγενή, το Ματάλ, να τον συνοδεύει ως εκεί.

Όταν έφτασαν κοντά στο χωριό των Μπερμπαλάνγκ, ο οδηγός του τον άφισε να προχωρήσει μόνος του. Τον υποχρέωσε όμως να πάει μαζί του ένα μαχαίρι ραντισμένο με χυμό λεμονιού. Τον προειδοποίησε δε ότι οι νεκροζώντανοι προσφέρουν στους άνοητους ξένους ένα φαγητό που μοιάζει σαν ψάρι, αλλά είναι στην πραγματικότητα ανθρώπινο κρέας, κι' αν εκείνοι γελαστούν και το φάνε, χάνουν την ψυχή τους και γίνονται κι' αυτοί βρυκολάκες!

Ο Σκέρτλεϋ προχώρησε ως το χωριό, που το αποτελούσαν δέκα ή δώδεκα καλύβες. Το βρήκε όμως έντελώς έρημο, άδειαν. Τα μόνα ζωντανά όντα ήσαν λίγες κόττες και μία κατσούκα.

Τα σπίτια ήσαν τακτοποιημένα, και μέσα σ' ένα απ' αυτά υπήρχε ένα δοχείο με ρύζι, γεστό ακόμα.

Ο Σκέρτλεϋ ξαναγύρισε κοντά στον οδηγό του και του είπε πως το χωριό ήταν άδειαν. "Εκείνος χλώμιασε τότε και τον ικέτευε να φύγουνε αμέσως, πριν ξαναγυρίσουν οι Μπερμπαλάνγκ.

Στο δρόμο της επιστροφής, άκουσαν το χαρακτηριστικό «βογγητό» των βρυκολάκων. Ο οδηγός του Σκέρτλεϋ τον ανάγκασε αμέσως να πάει χάρη, ανάμεσα στα ψηλά χόρτα. "Ετσι, οι Μπερμπαλάνγκ πέρασαν κι' έφυγαν, χωρίς να τους αντιληφθούν. "Άλλ' ο Σκέρτλεϋ είδε, στο σκοτάδι, τις κοκκινωπές λάμπες των ματιών τους!

Καθώς συνέχισαν το δρόμο τους ο Σκέρτλεϋ κι' ο οδηγός του, συνάντησαν ένα μοναχικό σπιτί, προς το μέρος απ' όπου είχαν έρθει οι βρυκολάκες. Μήκαν μέσα και βρήκαν έρθει το μοναδικό ένοικο νεκρό, με μία έκφραση φριχτού αγωνίας αποτυπωμένη στο πρόσωπό του! Χτίζει βρυκολάκες που είχαν πη το αίμα!

Ο Σκέρτλεϋ δημοσίευσε την καταληπτική αυτή περιγραφή στο έγκυρο περιοδικό που άναφέραμε. "Ομολογούμε δε ελλεικρινώς κι' έδοκει ότι δεν ήξερε πως να εξήγησε όσα έγιναν. Λίγο καιρό έπειτα απ' αυτή τη δημοσίευση, πήγαν κι' άλλοι εξερευνητές στο μικρό νησί. Βρήκαν το χωριό, με τις λασποκαλύβες. "Αλλά οι φριχτοί κάτοικοι που είχαν χαθεί, κι' οι Ιθαοί φριχτοί άνοιγαν τους εξερευνητές πως είχαν γενείς βεβαιώσει τους εξερευνητές πως είχαν φύγει όλοι οι Μπερμπαλάνγκ, μία νύχτα, και δεν είχαν ξαναγυρίσει πια.

Εφόσον όμως οι βρυκολάκες δεν πεθαίνουν ποτέ, πρέπει να συμπιέζονται κανείς πως είχαν πάει να εγκατασταθούν κάπου άλλο, έπειδή πεί να έγκραστούν από κρησφύγετό τους. "Αστόν ανακαλύφθηκε το κρησφύγετό τους, όταν οι Ιθαγενείς εξακολούθησαν να φερόνται την επιστροφή τους και να παίρνουν τις προφυλάξεις τους.

Η πείρα διδάσκει, ότι τέλειο έγκλημα, στην πραγματικότητα, δεν υπάρχει. Η αλήθεια αυτή ισχύει και για τις πυρκαϊές, που οφείλονται σε έσκεμμένη αιτία.

Έκ πρώτης όψεως, φαίνεται ότι μία έγκληματική πυρκαϊά εξασφαλίζει τον ένοχο από κάθε φόβο μήπως άνακαλύψη ή άστυνομία στοιχεία, από τα οποία θα γίνει αντίληπτό ότι δεν έπρόκειτο για τυχαία, αλλά για προμελετημένη και προετοιμασμένη πυρκαϊά. Οι πυρκαϊές αυτές είναι κανονισμένες τόσο συστηματικά, ώστε να μην αφήνουν ίχνη του τρόπου, με τον οποίον τις προκάλεσε ο έμπρηστής.

Η ιδέα, όμως, αυτή είναι έσφαλμένη. Καμιά έγκληματική πυρκαϊά δεν είναι ικανή να «άψη» και να εξαφανίσει μέσα στις φλόγες της όλα τα ίχνη της προετοιμασίας της.

Οι έμπρηστές επιδιώκουν πάντα να προκαλέσουν φωτιά έξαιρετικά γρήγορα, που δεν θ' άφήση τις προσπάθειες κατασβεσώς της να την αναχαιτίσουν πριν συμπληρώσει το έργο της.

Για να καταστήσουν το ξάπλωμα της φωτιάς γρήγορο, οι έμπρηστές χρησιμοποιούν ρευστές εύλεκτες ύλες, όπως παραδείγματος χάριν πετρέλαιο, οινόπνευμα και πρό παντός βενζίνη, με τα οποία ραντίζουν τα πάντα, έπιπλα, χαλιά, ρούχα, κουρτίνες κλπ.

Συχνά, αυτά τα υγρά χρησιμοποιούνται σε πολύ μεγαλύτερη ποσότητα απ' όση χρειάζονται στην πραγματικότητα, ώστε ναυαι απόλυτα βέβαιο για τον έγκληματία, ότι το πυρ θα μεταδοθή άκαριαία και δεν θ' άφηση τίποτα, που να μη το καταβροχθίσει και να μη το μεταβάλει σε στάχτη.

Δέν υπάρχει

Κι' όμως, αυτή ακριβώς η σπατάλη, που κάνει ο ένοχος, προδίνει κατά την αυτοψία το έγκλημα. Τα εύλεκτα αυτά υγρά, τρέχοντας πάνω στο δάπεδο, μπαίνουν στις χαραμάδες των πατωμάτων ή στις σχισμές, που άνοίγουνται ανάμεσα στα πλακάκια, και διαποτίζουν έτσι το χώμα κάτω από το δάπεδο.

Άρκει, λοιπόν, στους ειδικούς, άφου καθαριστεί ο τόπος από τα απομεινάρια της πυρκαϊάς, να εξαερρώσουν τις σανίδες ή να άσκαψουν το δάπεδο, για να βρεθούν μπροστά στη χαρακτηριστική όσμη του καυμένου υγρού.

Έξ άλλου, το διαποτισμένο με βενζίνη έξυλο, δεν καίεται ακριβώς όπως το στεγνό έξυλο. Η κανονική άπαιθάρκωσή του έξυλου είναι έντοπισμένη και βαθεία, ενώ το έξυλο που καίεται με τη βοήθεια βενζίνης, δείχνει πάνω του πλατεία στρώματα άνθρακοποίησης και συγχρόνως πολύ ρηχά.

Επίσης, στην έπιφάνεια που παρουσιάζουν τα χατοί έξυλου, τα μέρη του που έχουν καρβουνιάσει, παρουσιάζουν, χωρίς κανένα έπιπλο, μια ρακτοριστική ρυακία, με τα οποία «έτρεξαν» οι φλόγες της βενζίνης.

Σε μία έγκληματική πυρκαϊά, πρέπει να αναζητηθεί η άρχική έστία της ή μάλλον οι άρχικές έστιες της, γιατί οι έμπρηστές έτοιμάζουν άκοτες τέτοιες, ώστε να ξεσπάσει η φωτιά σ' όλα τα κύρια σημεία συγχρόνως. Αυτές τις έστιες τις έννουν μετ' αλληλουχία με σείρες από εύλεκτες ύλες, όπως άχυρα, χαρτιά, ροκανίδια.

Αυτοί, που έτοιμάζουν τέτοιες πυρκαϊές, θα σκέφτονταν πολύ την τολμή τους αν ήξεραν την έξή αλήθεια: Τα εύλεκτα υλικά, που χρησιμοποιούνται για τη δημιουργία μιας άρχικής έστίας, άναγνωρίζονται πάντοτε από τους ειδικούς κατά την αυτοψία, άκομη και μετά την ολοσχερή τους καύση!

Πραγματικά, είναι πολύ σπάνια περίπτωση να έχουν μεταβληθεί όλότελα σε στάχτη αυτά τα υλικά. Άκομη κι' ένα μικρό κομματάκι απ' αυτά τα υλικά κι' αν μείνει, έστω κι' όλότελα καρβουνισμένο, μπορεί να άναγνωρισθεί από τον ειδικό με γυμνό μάτι ή με το μικροσκόπιο.

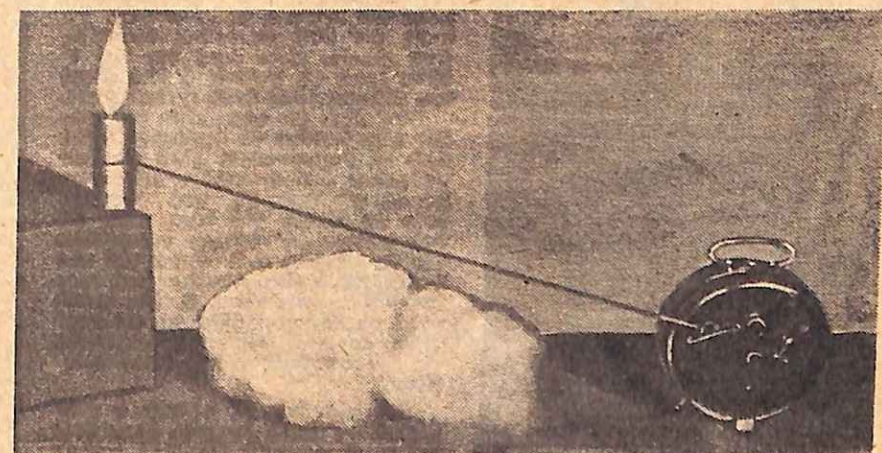
Πολύ συχνά, έξ άλλου, η πτώση ενός κομματιού από τον γυμνό του ταβανιού, μπορεί να σκεπαστεί την άρχική έστία της έσκεμμένης πυρκαϊάς και να βρεθεί έτσι άνεπαφ, άποκαλύπτοντας και τον τρόπο, με τον οποίο πρωτομεταδόθηκε η φωτιά.

Η πιό κλασσική μέθοδος έγκαυτοφλέγους πυρκαϊάς, δηλαδή πυρκαϊάς που ξεσπά άργά, ώστε ο ένοχος να βρискεται πια μακριά και να έχη έξασφαλισμένο το άλλαθί του, είναι η χρησιμοποίηση του κερίου.

Η άρχική έστία έτοιμάζεται μ' ένα άναμμένο σπαρματσέτο, που στη βάση του περιτυλίγεται από εύλεκτες ύλες, όπως παραδείγματος χάριν τσαλακωμένα κομμάτια έφημερίδας.

Η φωτιά ξεσπά τη στιγμή, που η φλόγα του κερίου έρχεται σ' έπαφή μ' αυτές τις ύλες.

Αυτή η μέθοδος άνακαλύπτεται εύκολα από τους ειδικούς. Τριγυρισμένη από



Ένας από τους πιό κλασσικούς τρόπους, για την πρόκληση πυρκαϊάς σε όρισμένο χρονικό διάστημα, κατά το οποίο ο ένοχος θα βρίσκεται πολύ μακριά κι' έτσι θάχη το άλλαθί, είναι αυτός που δείχνει η παρα πάνω εικόνα. Τοποθετείται ένα κερί άναμένο πάνω από εύλεκτη ύλη. Το κερί είναι δεμένο μ' ένα σπάγγο, που η άλλη του άκρη είναι πιασμένη στο κουρδιστήρι ενός έμπρηστριού. "Όταν το έμπρηστρι άρχισι να χτυπά, το κουρδιστήρι γυρίζει γρήγορα, μαζεύει έτσι τον σπάγγο και το κερί πέφτει στην εύλεκτη ύλη.

Δέν υπάρχει

ΤΑ ΕΙΔΩΛΑ ΕΜΠΡΗΣΜΟΣ! Η φωτιά δεν εξαφανίζει ποτέ όλοτελα τα ίχνη του ένοχου, που την προκάλεσε

στανομία, που είχε στο μεταξύ κάνει λεπτομερή αυτοψία κι' έρευνα, τον συνέλαβε και τον έκλεισε στο φρέσκο.

Τι είχε συμβεί; Ένας από τους ειδικούς έπιθεωρητές της πυροσβεστικής υπηρεσίας, είχε διαπιστώσει, ότι η φωτιά είχε μεταδοθή από ένα μικρό δωμάτιο, χωρίς κανένα έπιπλο, που βρίσκονταν δίπλα στο χαλί. Στο δωμάτιο αυτό υπήρχε το τηλέφωνο της Βίλλας.

Ο έπιθεωρητής ύποψιάστηκε τότε τον τρόπο, με τον οποίο είχε προκληθεί η πυρκαϊά από τη... Νέα "Υόρκη. Έπρόκειτο για μία μέθοδο, που δεν παρουσιάζονταν για πρώτη φορά στα άστυνομικά χρονικά αυτό του είδους.

Σύμφωνα με τη μέθοδο αυτή, τοποθετείται ανάμεσα στο σφυράκι της εύλασθητης καμινιάς, ένα έξαιρετικά εύλασθητο καμινιά. Από το καμινιά αυτό παίρνει φωτιά ένα φυτίλι και τη μεταδίνει στα εύλεκτα υλικά, που βρίσκονται σωρευμένα από πριν έκει κοντά.

Η μετέδοσι της φωτιάς, στη Βίλλα που άναφέραμε, από τον έπιθεωρητή να τηλεφώνου, έκανε τον έπιθεωρητή να σκεφθεί άμέσως αυτή τη μέθοδο.

Η απόδειξη βρέθηκε άμέσως. Το καμινιά άνακαλύφθηκε στο δωμάτιο κι' έτσι η άστυνομία βεβαιώθηκε ότι ο ένοχος της Βίλλας της έδωσε φωτιά κάποιον ένα τηλεφώνημά από τη Νέα "Υόρκη!

Δέν υπάρχει

Η μηχανή που συμπιέζει τα σκακιά

Μία νέα μηχανή πρόκειται να έλαττώσει κατά 20% το χώρο άποθηκεύσεως ώρισμένων έμπορευμάτων που συσκευάζονται σε σκακιά, όπως π.χ. το άλευρι. Τα σκακιά περνούν άνάμεσα από ρυθμιζόμενους κυλίνδρους, που καταναλώνουν δμοίωμα όση το περιεχόμενό τους, και συγχρόνως το συμπιέζουν δυνατά, ώστε να λιγοστεύουν τα κενά που υπάρχουν ανάμεσα στους κόκκους του. Έτσι, το περιεχόμενο αυτό γίνεται συμπαγέστερο και μικρότερο σε όγκο και τα σκακιά παίρνουν ένα σχήμα σχεδόν έπίπεδο και πιάζουν λιγότερο χώρο.

Σε περίπτωση πυρκαϊάς, ένας από τους πυροσβεστές, ντυμένος με ειδικό άκαυστο σκαφάνδρο, μπαίνει άνάμεσα στις φλόγες, για να κάνει μία έγκαρη έπαβέωρη και να βρή ύποπτα ίχνη πόν η φωτιά τα εξαφανίσει.

Αυτή η μέθοδος άνακαλύπτεται εύκολα από τους ειδικούς. Τριγυρισμένη από

56

63

65

Οι Δωδεκάδεσ

ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Η Βαλίτσα

Ένα ταξί στάθηκε στο ντουρσέκι φορτωμένο με καλαβία, στρώματα, μπόγους, κόφες, πουλερικά. Και μία χοντρογυναικάρη που σπαράζει και φωνάζει στον σωφέρ: — Στο δρόμο σουπέσε!...

— Κυρά μου, μεθυμένος δεν είμαι... Έγώ Βαλίτσα δεν είδα!

— Καλέ που να σέ δη ή τύφλα, σίγουρα απ' τ' νταντάνια και τ' κούνα-κούνα την σαβούρντισε σε κανένα ντερέ!

— Αμέσως ήρξε ο υλος ο μαχαλάς, και όπισω άρριβάρισε κι' ή Έφταλία κι' άρχισε βροχή τ' έρωτήσεις: — Τί είναι καλέ;...

— Τί ήπαθες, χριστιανή μου;

— Καί τότε ή χοντρογυναικάρη με δάκρυα στα μάτια ρακοντάρει και λέει: — Λίγα τρόφιμα ήφε-ρα απ' την πατρίδα μου, κι' ότi ξεμάρκαρα τὰ φόρτωσα στο ρημάδι του — και δείχνει τὸ ταξί — και σίγουρα όπως τάκα-νε άχταρμά απ' τὸ κου-μερκάκι σ' άμάξι του, νταλντισμένος μέσ' τὸ σκοτάδι και τὸ τα-δατούρι, για έχασε και δὲν τὴν φόρτωσε, για τούπεσε στο δρόμο.

Κι' ή Έφταλία πάντα σεϊρτζού και πε-ρίεργη τὴν ρώτησε: — Κι' είχες πολλά έρζάκια μέσα;

— Καί βέβαια! Είχα τραχανά, καθουρ-μά, μέλι, σαμόλαδο, σουτζούκια, κι' ένα κομμάτι μπαστουρμά, χοντρό σαν τὸ μπού-τι μου...

— Καλέ, νά μὴν τὴν έχασες στο κα-ράδι: — Μά, άκόμη δὲν ξεκούτισα, τάχω τε-τρακόσα! Τώρα όποιος τὴν βρῆκε λωλὸς δὲν θά'νε νά τὴν φανερώση...

— Μὴ τὸ λες αυτό! Ξεάνισε ή Έφτα-λία. Έχει άκόμη τίμιοι άνθρωποι. Άν μά-λιστα έχεις άντρέα, και τὴν σκλιτάδα σου, σίγουρα θά σπὴν φέρουνε ντιρέτα σπιτί σου.

— Ούτε μπιλλιέτα τυπώνω, ούτε άντρέ-σες βάζω. Λοιπὸν μὴ κογιονάρης κυρά μου.

— Χριστιανή μου, γιατί νά σέ κογιονά-ρω; Τουλάχιστον γιατί δὲν πὰς νά τὸ πῆς στο Καρακόλι; Μπορεί νά τὴν βρῆκε κανέ-νας πολιτςμένος.

— Μά ή χοντρογυναικάρη γκιτζισμένη μωρ-μουρίζει: — Τέτοια ώρα, τέτοια λόγια! Τώρα θά πῶ σπιτί μου, νά μὴν άνησυχούν κι' εκεί, κι' αύριο θά τὰ πῶ ούλα σβάρνα. Άγ-καλά δά ποίος ήχασε σήμερα μερού και βρῆκε.

— Νά μὴν προσβάλῃς έτσι, τῆς λέει ή Έφταλία. Γλυκομαλώνοντάς τὴν. Πρέπει νάχης πιότερη έμπιστοσύνη στο μαχαλά μας.

— Και τὴν ξεναρώτησε: — Καί τί κολόρι ήτανε ή Βαλίτσα σου; Για νάχω κι' έγώ τὸ νού μου. Δὲν ξέρεις καμιά φορά.

— Κόκκινη, μ' ένα σκονί γύρω, έπειδὴ ήτανε έξελειδωμένη, είπε ή χοντρογυναικάρη άπελπισμένη και πικραμένη, κι' ήγγε-ψε στο σωφὲρ νά βάλῃ μπρός για τὸ σπιτί.

Τὴν άλλη μέρα στο τιμήμα ό άστυνόμος ήλεγε σπὴν χοντρογυναικάρη: — Μάλιστα. Βρῆκαμε μιὰ Βαλίτσα. Τὸ κακό όμως είναι ότi χῆς άγά ήθε μιὰ καταφερτζού πολυλογού και μάς έδωσε ά-κριβή περιγραφή: Κόκκινη, έξελειδωτή μ' ένα σκονί γύρω και μέσα με τραχανά, κα-θουρμά, μέλι, σαμόλαδο, σουτζούκια, μπα-στουρμά... Και τῆς τὴν παραδώσαμε...

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

— Τῆς είπα, μαμά, πὸς δὲν είσαι στο σπίτι. Τώρα θέλει νά μάθῃ, πότε θά γυρίσης...

— Είδες τί ξευπνο πὸς εί-ναι τὸ σύστημα πὸς σου πρότει-να, Λεάνδρε;

— Πριν από τὴν ταυρομαχία.

— Πριν από τὴν ταυρομαχία.

— Πριν από τὴν ταυρομαχία.

— Πριν από τὴν ταυρομαχία.

— Πριν από τὴν ταυρομαχία.

— Πριν από τὴν ταυρομαχία.

— Πριν από τὴν ταυρομαχία.

— Πριν από τὴν ταυρομαχία.

— Πριν από τὴν ταυρομαχία.

— Πριν από τὴν ταυρομαχία.

— Πριν από τὴν ταυρομαχία.

— Πριν από τὴν ταυρομαχία.

— Πριν από τὴν ταυρομαχία.

— Πριν από τὴν ταυρομαχία.

— Πριν από τὴν ταυρομαχία.

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΣΤΟ ΧΑΡΤΗ

Όταν πίστευαν πὸς ή Γῆ ήταν τετράγωνη

Οί άρχαίοι Έλληνες ήταν από τὸς πρώ-τους πὸς άσχολήθηκαν με τὴ χαρτογράφη-σὴ τὸς τότε γνωστού κόσμου. Μολοντί δὲ δὲν είχαν τὰ τεχνικά μέσα νά εξακριβώσουν τὰ πραγματικό σχῆμα του, τὸν παρίσταναν με μορφή σφαιρική, όπως ήταν αληθινά.

Ο Έλληνοαιγυπτίος άστρονόμος και γεω-γράφος Κλαύδιος Πτολεμαίος κατάρτισε ένα μεγάλο άτλαντα, μοναδικό στο είδος του, τὸ 150 π.Χ... Σ' αὐτὸν φαίνονταν καθαρά, πὸς ή Έλλάς δὲν ήταν τὸ κέντρο του κόσμου — όπως υπέθεταν οί άρχαίοτεροι Έλληνες. Τὰ στοιχεῖα πὸς είχαν συγκεντρώσει κατακτηταί και ταξειδιῶτες έπέτρεψαν στὸν Πτολεμαίῳ νά χαρτογραφήσῃ τὴ βόρειο Εὐρώπη, ὡς τὴ Δανία και τὴ νήσου Σέτλαντ, πρὸς τὸ νὸ-τὸ ένα μεγάλο μέρος τῆς Ἀφρικῆς και πρὸς τὴν άνατολή τῆς άπέραντης Ἰνδίας.

Στὰ σκοτεινά χρόνια τὸ Μεσαίωνα, όταν είχαν ξεχαστῇ πιά οί περισσότερες γνώσεις τὸν κλασσικὸν χρόνον, οί μοναχοί χαρτογρα-φούσαν τὸν κόσμο... χωρὶς νά βγούνε καθόλου απ' τὰ μοναστήρια τους, μ' ένα τρόπο άπλο-ικό και άφελῇ. Στὸ κέντρο τοποθετοῦσαν συ-νήθως τὴν Ἱερουσαλήμ, και σπὴν κορυφή όχι τὸ βορρά, αλλά τὴν άνατολή — γιατί πίστευ-αν πὸς βρισκόταν εκεί ὁ Ἐπίγειος Παρά-δεισος.

Επειδὴ ή Ἁγία Γραφή έκανε λόγο για τὴς τέσσερες γωνίες τῆς γῆς, οί ρασοφό-ροι αὐτοί χαρτογράφοι συμπεραίνουν πὸς ὁ κόσμος ήταν τετράγωνος και τὸν σχεδίαζαν έτσι, διασκομώντας τὸν με τὰ φοβερά τέρα-τα πὸς πίστευαν πὸς φώναζαν στίς γωνίες του!

Αλλά οί άφηγήσεις τὸν προσκυντῶν, οί Σταυροφορίες, τὸ ταξεῖδι του Μάρκο Πόλο στὴν Κίνα κι' οί έξερευνησεις τὸν Πορτογά-λων θαλασσοπόρων πὸς άναζητοῦσαν ένα θα-λάσσιο δρόμο για τὴ Ἰνδία, συμπλήρωσαν και διώρθεσαν τὴς άτελείωτες αυτές γεω-γραφικές γνώσεις. Ο πρώτος χάρτης τὸν νέων ανακαλύψεων στὴ «Δυτική Θάλασσα» έ-γινε τὸ 1500 από ένα πλοίαρχο του Κολόμ-βου, τὸ Χουάν ντε λα Κόζα.

Τὸ 1506, τυπώθηκε ὁ πρώτος χάρτης του Νέου Κόσμου. Τὸ μόνο αντίτυπό του πὸς δια-σώζεται σήμερα, βρίσκεται στο Βρετανικό Μουσείο — πὸς έχει μιὰ από τὴς πλουσιώ-τερες συλλογές χαρτῶν του κόσμου.

Πρέπει νά σημειωθῇ ὅτι, στὰ παλὰ εκεί-να χρόνια, οί χάρτες έθεωροῦντο πολύτιμα μν-στικά. Όποιος τὸς φανέρωνε, έτιμωρεῖτο με βασανιστήρια ή με θάνατο. Αὐτὸ συνέβαινε γιατί ένας χάρτης μπορούσε νά δείχνῃ τὸ δρόμο πρὸς τὰ πλούτη, στὸν έλάχιστο γνω-στό τότε κόσμο. Έτσι, οί ναυτικοί τῆς Τύ-ρου ενδιαφέρονταν νά κρατήσουν κρυφὸς τὸς έμπορικὸς δρόμους τὸς πρὸς τὸν Μεσόγειο, οί Ἀράβες θαλασσινοί τὴς πηγῆς τὸν μπαχαρ-ικῶν, τῆς κάμφρας, τῆς λάκας και τὸς με-ταξιοῦ, οί Ἰσπανοί τὸ Νέο Κόσμο και τὸ χρυσάφι του, οί Ὀλλανδοί τὸ μονοπώλιό τὸς στὰ προϊόντα τὸν Ἀνατολικὸν Ἰνδιάν...

Οί χάρτες τὸν κοσμοϊστορικὸν ταξειδιὸν του Κολόμβου και του Μαγγελάνου φυλάγον-ταν ζηλότυπα στὰ άρχεια τῆς Σεβίλλης. Ὡ-τόσο, εκείνοι πὸς τὸς έποφθαλμιούσαν, κα-τάφεραν νά κλέψουν τὸς πὸς πολλούς, δορο-δοκῶντας τὸς άρχειοφύλακες.

Όταν, τὸ 170 αἰῶνα, ή Ὀλλανδική Ἐται-ρεία τὸν Ἀνατολικὸν Ἰνδιάν τύπωσε 180 λι-θογραφικὸς χάρτες τὸν δρόμον πρὸς τὴς Ἰν-δίες, τὰ στενά τῆς Μαλαισίας, τὴν Κίνα και τὴν Ἰαπωνία (χωρὲς όπου άπαγορεύονταν ά-νέκαθεν οί χάρτες σὲ κάθε ξένο), αὐτὸς ὁ «Μυ-στικός Ἀτλας» χρησιμοποιήθηκε μόνον από τὸς πλοίαρχους τῆς Ἐταιρείας.

Σήμερα, οί χάρτες έχουν γίνει κτῆμα ὅλων τὸν ανθρώπων.

Πρέπει νά σημειωθῇ ὅτι, παρ' ὅλες τὴς σύ-γχρονες γνώσεις, οί σημερινοί χάρτες έχουν μιὰ βασική άνακρίβεια: Ἐφάσον ή Γῆ είναι στρογγυλή, οί χάρτες θάπρεπε νά έχουν σχῆ-μα σφαιρικό. Θάταν όμως τότε δυσκολομετα-χείριστοι. Γι' αὐτὸ γίνονται επίπεδοι, κι' ή καμπύλη τῆς Γῆς παρίστανεται σ' αὐτοὺς με τὴ μέθοδο τῆς «προβολῆς».

Έτσι όμως, δὲν αποδίδουν πραγματικά τὴς διαστάσεις και τὴς άποστάσεις, είναι δὲ τόσο μεγαλύτερο τὸ λάθος τὸς, ὅσο άπομα-κρυνόμαστε απ' τὸν Ἰσημερινό. Η Γροιλαν-δία π.χ. φαίνεται στίους γεωγραφικὸς χάρ-τες μεγαλύτερη από τὴ Νότιο Ἀμερική, έ-νώ σπὴν πραγματικότητα είναι ὅκτω φορές πὸς μικρό απ' αὐτήν.

Η Εκδίκησι τοῦ Τειγχανίου

Η Ροζάριο ήταν τσιγγάνα. Ο πατέρας τῆς είχε ένα μικρό μαγαλάκι, σπὴν άγορά. Έ-κεί είχε καταφυγεί τελευταία κι' ένας συγγε-νῆς τὸς, ὁ Φερναντέζ.

Όσο καιρό έλειπε στὰ ξένα, αὐτὸς δὲν είχε ξεχάσει τὴν ξα-δέρφη του με τὴ γλυκεία και θερμῇ ματιά. Ὀνειρευότανε νά τὴν κάνει γυναίκα του.

Μά, όταν γύρισε, τὴ βρῆκε έρωτευμένη με τὸν Κερρίτο, ένα παιδικό τῆς φίλο.

Γεννημένος μέσ' σπὴν φτώχεια, ὁ Κερρίτο είχε έξελιχτῇ σὲ πε-ρίφημο ταυρομάχο, άνθρωπο τῆς μόδας κι' εύνούμενο τῆς άρι-στοκρατίας. Όλες οί γυναῖκες τὸν κύταζαν με πόθο. Αὐτὸς έ-μενε ὡστόσο πιστός σπὴν φιλενάδα του.

Μά, ξαφνικά, ή Ροζάριο πρόσζε πὸς δὲν ήταν πιά τόσο τρυ-φερός μαζί τῆς. Ἀπουσίαζε απ' τὰ ραντεβού τὸς, ὀλοένα πὸς συχνά, με τὴς πὸς άδέξιες δικαιολογίες.

Ο Φερναντέζ έμαζε τότε, έμαζε τὴν αλήθεια και τὴ φανέρωσε σπὴν ξαδέρφη του: Ὁ άγαπημένος τῆς τάχε υπέλεξε με μιὰ σε-νοριτὰ τῆς άριστοκρατίας, πὸς είχε δηλώσει στίους γονεῖς τῆς πὸς θά τὸν έπαιρνε ὡπαωδήποτε άντρα τῆς. Καί, θαμπωμένος τώρα απ' τὴν άρχοντιά τῆς κι' απ' τὴν ξανθῇ ὀμορφιά τῆς, άδια-φοροῦσε πιά για τὸν πόνο τῆς έρωτευμένης τσιγγανῆς...

Στὴν άρχῇ, ή Ροζάριο δὲν θέλησε νά τὸ πιστέψῃ. Όταν όμως πείσθηκε, ένοίκισε ένα τέτοιο σπίτι σπὴν καρδιά, πὸς νόμισε πὸς δὲν πεθάνῃ. Μά ὕστερα τὸ φλογερὸ τσιγγανικό αἷμα κόχλα-σε μέσ' στίς φλέβες τῆς.

Η ἔλξηία τὴν ξετρέλλανε. Μά ὁ Φερναντέζ, πονηρός και ὑπουλος, τὴν έξώρκισε νά μείνῃ ψύχραιμη. Δὲν έπρεπε νά καταλάβῃ τίποτα ὁ Κερρίτο. Καί πραγ-ματικά, ὁ ὠραίος ταυρομάχος δὲν άκουσε τὸ παροικερὸ παρα-πονο απ' τὸ στήμα τῆς φιλενάδας του.

Στὰ σπάνια όμως ραντεβού τὸς, εκείνη έμενε λυπημένη και σκεπτική. Κι' αὐτὸ έκάμε τὸν άπιστο νά καταλάβῃ πὸς βῆχε μά-θει απ' τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε. Ένοίκισε τότε ξελαφρώ-ναι και τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε. Ένοίκισε τότε ξελαφρώ-ναι και τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε.

Στὰ σπάνια όμως ραντεβού τὸς, εκείνη έμενε λυπημένη και σκεπτική. Κι' αὐτὸ έκάμε τὸν άπιστο νά καταλάβῃ πὸς βῆχε μά-θει απ' τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε. Ένοίκισε τότε ξελαφρώ-ναι και τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε.

Στὰ σπάνια όμως ραντεβού τὸς, εκείνη έμενε λυπημένη και σκεπτική. Κι' αὐτὸ έκάμε τὸν άπιστο νά καταλάβῃ πὸς βῆχε μά-θει απ' τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε. Ένοίκισε τότε ξελαφρώ-ναι και τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε.

Στὰ σπάνια όμως ραντεβού τὸς, εκείνη έμενε λυπημένη και σκεπτική. Κι' αὐτὸ έκάμε τὸν άπιστο νά καταλάβῃ πὸς βῆχε μά-θει απ' τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε. Ένοίκισε τότε ξελαφρώ-ναι και τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε.

Στὰ σπάνια όμως ραντεβού τὸς, εκείνη έμενε λυπημένη και σκεπτική. Κι' αὐτὸ έκάμε τὸν άπιστο νά καταλάβῃ πὸς βῆχε μά-θει απ' τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε. Ένοίκισε τότε ξελαφρώ-ναι και τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε.

Στὰ σπάνια όμως ραντεβού τὸς, εκείνη έμενε λυπημένη και σκεπτική. Κι' αὐτὸ έκάμε τὸν άπιστο νά καταλάβῃ πὸς βῆχε μά-θει απ' τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε. Ένοίκισε τότε ξελαφρώ-ναι και τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε.

Στὰ σπάνια όμως ραντεβού τὸς, εκείνη έμενε λυπημένη και σκεπτική. Κι' αὐτὸ έκάμε τὸν άπιστο νά καταλάβῃ πὸς βῆχε μά-θει απ' τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε. Ένοίκισε τότε ξελαφρώ-ναι και τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε.

Στὰ σπάνια όμως ραντεβού τὸς, εκείνη έμενε λυπημένη και σκεπτική. Κι' αὐτὸ έκάμε τὸν άπιστο νά καταλάβῃ πὸς βῆχε μά-θει απ' τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε. Ένοίκισε τότε ξελαφρώ-ναι και τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε.

Στὰ σπάνια όμως ραντεβού τὸς, εκείνη έμενε λυπημένη και σκεπτική. Κι' αὐτὸ έκάμε τὸν άπιστο νά καταλάβῃ πὸς βῆχε μά-θει απ' τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε. Ένοίκισε τότε ξελαφρώ-ναι και τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε.

Στὰ σπάνια όμως ραντεβού τὸς, εκείνη έμενε λυπημένη και σκεπτική. Κι' αὐτὸ έκάμε τὸν άπιστο νά καταλάβῃ πὸς βῆχε μά-θει απ' τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε. Ένοίκισε τότε ξελαφρώ-ναι και τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε.

Στὰ σπάνια όμως ραντεβού τὸς, εκείνη έμενε λυπημένη και σκεπτική. Κι' αὐτὸ έκάμε τὸν άπιστο νά καταλάβῃ πὸς βῆχε μά-θει απ' τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε. Ένοίκισε τότε ξελαφρώ-ναι και τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε.

Στὰ σπάνια όμως ραντεβού τὸς, εκείνη έμενε λυπημένη και σκεπτική. Κι' αὐτὸ έκάμε τὸν άπιστο νά καταλάβῃ πὸς βῆχε μά-θει απ' τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε. Ένοίκισε τότε ξελαφρώ-ναι και τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε.

Στὰ σπάνια όμως ραντεβού τὸς, εκείνη έμενε λυπημένη και σκεπτική. Κι' αὐτὸ έκάμε τὸν άπιστο νά καταλάβῃ πὸς βῆχε μά-θει απ' τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε. Ένοίκισε τότε ξελαφρώ-ναι και τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε.

Στὰ σπάνια όμως ραντεβού τὸς, εκείνη έμενε λυπημένη και σκεπτική. Κι' αὐτὸ έκάμε τὸν άπιστο νά καταλάβῃ πὸς βῆχε μά-θει απ' τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε. Ένοίκισε τότε ξελαφρώ-ναι και τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε.

Στὰ σπάνια όμως ραντεβού τὸς, εκείνη έμενε λυπημένη και σκεπτική. Κι' αὐτὸ έκάμε τὸν άπιστο νά καταλάβῃ πὸς βῆχε μά-θει απ' τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε. Ένοίκισε τότε ξελαφρώ-ναι και τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε.

Στὰ σπάνια όμως ραντεβού τὸς, εκείνη έμενε λυπημένη και σκεπτική. Κι' αὐτὸ έκάμε τὸν άπιστο νά καταλάβῃ πὸς βῆχε μά-θει απ' τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε. Ένοίκισε τότε ξελαφρώ-ναι και τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε.

Στὰ σπάνια όμως ραντεβού τὸς, εκείνη έμενε λυπημένη και σκεπτική. Κι' αὐτὸ έκάμε τὸν άπιστο νά καταλάβῃ πὸς βῆχε μά-θει απ' τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε. Ένοίκισε τότε ξελαφρώ-ναι και τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε.

Στὰ σπάνια όμως ραντεβού τὸς, εκείνη έμενε λυπημένη και σκεπτική. Κι' αὐτὸ έκάμε τὸν άπιστο νά καταλάβῃ πὸς βῆχε μά-θει απ' τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε. Ένοίκισε τότε ξελαφρώ-ναι και τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε.

Στὰ σπάνια όμως ραντεβού τὸς, εκείνη έμενε λυπημένη και σκεπτική. Κι' αὐτὸ έκάμε τὸν άπιστο νά καταλάβῃ πὸς βῆχε μά-θει απ' τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε. Ένοίκισε τότε ξελαφρώ-ναι και τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε.

Στὰ σπάνια όμως ραντεβού τὸς, εκείνη έμενε λυπημένη και σκεπτική. Κι' αὐτὸ έκάμε τὸν άπιστο νά καταλάβῃ πὸς βῆχε μά-θει απ' τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε. Ένοίκισε τότε ξελαφρώ-ναι και τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε.

Στὰ σπάνια όμως ραντεβού τὸς, εκείνη έμενε λυπημένη και σκεπτική. Κι' αὐτὸ έκάμε τὸν άπιστο νά καταλάβῃ πὸς βῆχε μά-θει απ' τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε. Ένοίκισε τότε ξελαφρώ-ναι και τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε.

Στὰ σπάνια όμως ραντεβού τὸς, εκείνη έμενε λυπημένη και σκεπτική. Κι' αὐτὸ έκάμε τὸν άπιστο νά καταλάβῃ πὸς βῆχε μά-θει απ' τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε. Ένοίκισε τότε ξελαφρώ-ναι και τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε.

Στὰ σπάνια όμως ραντεβού τὸς, εκείνη έμενε λυπημένη και σκεπτική. Κι' αὐτὸ έκάμε τὸν άπιστο νά καταλάβῃ πὸς βῆχε μά-θει απ' τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε. Ένοίκισε τότε ξελαφρώ-ναι και τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε.

Στὰ σπάνια όμως ραντεβού τὸς, εκείνη έμενε λυπημένη και σκεπτική. Κι' αὐτὸ έκάμε τὸν άπιστο νά καταλάβῃ πὸς βῆχε μά-θει απ' τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε. Ένοίκισε τότε ξελαφρώ-ναι και τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε.

Στὰ σπάνια όμως ραντεβού τὸς, εκείνη έμενε λυπημένη και σκεπτική. Κι' αὐτὸ έκάμε τὸν άπιστο νά καταλάβῃ πὸς βῆχε μά-θει απ' τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε. Ένοίκισε τότε ξελαφρώ-ναι και τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε.

Στὰ σπάνια όμως ραντεβού τὸς, εκείνη έμενε λυπημένη και σκεπτική. Κι' αὐτὸ έκάμε τὸν άπιστο νά καταλάβῃ πὸς βῆχε μά-θει απ' τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε. Ένοίκισε τότε ξελαφρώ-ναι και τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε.

Στὰ σπάνια όμως ραντεβού τὸς, εκείνη έμενε λυπημένη και σκεπτική. Κι' αὐτὸ έκάμε τὸν άπιστο νά καταλάβῃ πὸς βῆχε μά-θει απ' τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε. Ένοίκισε τότε ξελαφρώ-ναι και τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε.

Στὰ σπάνια όμως ραντεβού τὸς, εκείνη έμενε λυπημένη και σκεπτική. Κι' αὐτὸ έκάμε τὸν άπιστο νά καταλάβῃ πὸς βῆχε μά-θει απ' τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε. Ένοίκισε τότε ξελαφρώ-ναι και τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε.

Στὰ σπάνια όμως ραντεβού τὸς, εκείνη έμενε λυπημένη και σκεπτική. Κι' αὐτὸ έκάμε τὸν άπιστο νά καταλάβῃ πὸς βῆχε μά-θει απ' τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε. Ένοίκισε τότε ξελαφρώ-ναι και τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε.

Στὰ σπάνια όμως ραντεβού τὸς, εκείνη έμενε λυπημένη και σκεπτική. Κι' αὐτὸ έκάμε τὸν άπιστο νά καταλάβῃ πὸς βῆχε μά-θει απ' τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε. Ένοίκισε τότε ξελαφρώ-ναι και τὸν κόσμο τὴ συνέβαινε.

ΕΣΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

τὸν κόσμο πὸς τὸν λάτρευε, αλλά και για τὴν άγαπημένη του...

Προτού πάσ σπὴν άρένα, σταμάτησε σ' ένα μι-κρὸ καφεενάκι. Έκεί μέσα βρισκότανε μιὰ εικόνα του Ἁγίου Ἰω-σήφ, τὸς προστάτη του, μπροστὰ σπὴν ὀποία προσευχότανε πριν από κάθε ταυρομαχία.

Μπαίνοντας μέσα, είδε σὲ μιὰ γωνιά τὴ Ροζάριο, τὴν άπατη-μένη φιλενάδα του. Ἀπὸ τὴ χαιρέτησε έλαφρά, προχώρησε πρὸς τὴν εικόνα, έβγαλε τὸ καπέλο του και προσευχήθηκε.

Καθὼς πήγαινε ὕστερα νά φύγῃ, ή τσιγγάνα τὸν σταμάτησε και τὸς είπε, μ' ένα θλιβερό χαμόγελο: — Κερρίτο, πηγαίνεις πρὸς τὸ θάνατο! Πᾶρε λοιπὸν δυνάμεις απ' αὐτὸ τὸ ποτήρι με τὴν «μανζανίλα». Τὸ γέμισε εκείνη πὸς τόσο σ' είχε άγαπήσει και πὸς σὲ συχώρεσε...

Ο ταυρομάχος άδειασε τὸ ποτήρι και τῆς φίλησε ὕστερα τὸ χέρι, με συγκίνηση.

Ο κόσμος είχε γεμίσει τὸ άμφιθέατρο. Κι' ὅλα τὰ μάτια ήταν καρφωμένα με θαυμασμό στο θεωρεῖο όπου βρισκόταν ή Βασιλίσσα τῆς γιορτῆς, ή σενοριτὰ Ἀλμπη, μαζί με μερικές φίλες τῆς, λά-μποντας από ὀμορφιά κι' εὐτυχία.

Όταν παρουσιάστηκε σπὴν άρένα ὁ Κερρίτο, μιὰ γενική συγ-κίνηση κυρίεψε ὅλο τὸν κόσμο. Ο ταυρομάχος σταμάτησε μπρο-στὰ στο θεωρεῖο τῆς άγαπημένης του και είπε: — Τὰ μάτια πὸς άγαπῶ, ἄς μοῦ δώσουνε τὴ δύναμι πὸς μοῦ χρειάζεται γι' αὐτὴ τὴ μάχη! Κι' ἄν βγῶ νικητής, τὰ χαριτωμένα αὐτὰ χεῖλη ἄς μοῦ προσφέρουνε τὴν πὸς γλυκεία άνταμοιβή, μ' ένα χαμόγελό τὸς!

Ὑστερα στράφηκε πρὸς τὸ στίβο, όπου έμπαινε ένας μεγάλος μαῦρος ταῦρος.

Κι' άρχισε ή ταυρομαχία. Μά, τὴν ἡμέρα εκείνη, ὅλοι οί θεαταί παραπήρησαν με έκπληξι πὸς οί έπιθέσεις του Κερρίτο δὲν είχαν τ

Ἡ καλύτερη δουλειά

χίστε να ροχαλίζη...

EV TOSET PTER EIDET,
O KAPAMTET

Γεῦμα

ΠΕΡΙΟΔΙΑΣ

“Θ/ΕΟΣ”

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

—Ναι, βρίσκεται εδώ ένα
άνθρωπος... Είπε ο διαρρηγ-
ντής στον αστυνομικό.

τους!

Σ. ΡΟΜΠΕΡΤΣΟΝ



—Ναι, βρίσκεται ἐδῶ ἓνας
ἀνθρώπος... εἶπε ὁ διερμηνέ-
ας στὸν ἀστυνομικό.

Σ. ΡΟΜΠΕΡΤΣΟΝ

Χάρis σ' αυτό, τὰ πλοία δὲν θὰ ἔχουν πιά σωσίβιας λέμβους

ΕΔΩ καὶ μερικά χρόνια, ἡ τραγωδία τοῦ γαλλικοῦ ὑπερκεσανεῖου «Σαμπολλιόν», ποὺ ἡ κακοκαιρία τὸ εἶχε ρίξει στὶς λιθονέζικες ἀκτὲς, ἀπέδειξε ἄλλη μιὰ φορά ἀκόμα, πόσο λίγη ἐμπιστοσύνη μπορούμε νὰ ἔχουμε στὸ πανάρχαιο σύστημα τῶν σωσίδιων λέμβων, ποὺ ἐξασφαλίζει νὰ εἶναι σὲ χρῆσι σ' ὅλα τὰ πλοία ὡς τὶς μέρες μας.

Στὴν περίπτωση τοῦ «Σαμπολλιόν», καθὼς καὶ σὲ ἀναριθμητὲς ἄλλες, στάθηκε σχεδὸν ἀδύνατο νὰ ριχτοῦν στὴ θάλασσα οἱ σωσίβιας λέμβοι.

Γιὰ νὰ κατεβαστοῦν στὸ νερὸ οἱ βάρκες αὐτές, χρειάζεται νὰ ἀντιμετωπιστοῦν ἕνα σωρὸ δυσκολίες, ἀνάλογα μὲ τὸ εἶδος καὶ τὴν περίπτωση τοῦ ναυαγίου. Πρῶτα - πρῶτα, οἱ σωσίβιας λέμβοι εἶναι τοποθετημένες, ὡς γνωστόν, σὲ ἀρκετὸ ὕψος ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας, στὸ ἐπάνω κατάστρωμα τοῦ καραβιοῦ. Ἔτσι, δταν τὸ πλοῖο κουνιέται βίαια ἀπὸ τὴν μιὰ μὲν στὴν ἄλλη κ' οἱ ἐπιβάτες, ποὺ μπαίνουν στὶς βάρκες αὐτές, δὲν στηρίζονται καλά, ὑπάρχει μεγάλος κίνδυνος νὰ ἀνατραποῦν πρὸς τὸν ἀντίθετο πλευρὸν τοῦ σκάφους.

Ἄν, πάλι, τὸ καράβι γέρῃ στὴν μιὰ πλευρά, εἶναι πρακτικὰ ἀδύνατο νὰ λειτουργήσῃ τὸ σύστημα καθελκύσεως τῶν σωσίδιων λέμβων, ποὺ βρίσκονται ἀπὸ τὴν ἀντίθετη πλευρὰ τοῦ σκάφους.

Ἀκόμα κ' ὅταν τὸ ναυαγίον τύχῃ νὰ συμβῇ σὲ ἀφουρτοῦναση θάλασσα — ὅπως εἶναι οἱ περιπτώσεις συγκρούσεως ἡ πυρκαϊῆς — πρέπει νὰ προβλεφθῇ μιὰ πολὺ πιθανὴ σύγκυσι ἀνάμεσα στὸς ἐπιβάτες. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς, δὲν κατορθώνουν νὰ φτάσουν στὶς σωσίβιας λέμβους καὶ νὰ μπου ἐγκαίρως σ' αὐτές, συχνὰ δὲ ἡ σύγκυσι κ' ἡ ἀταξία μεταβάλλονται σὲ σωστὸ πανικό, ποὺ χειροτερεύει τὴν κατάσταση.

Μὲ παραγμένη θάλασσα, ἡ κατάσταση ἀποβαίνει, φυσικὰ, πολὺ πρὸς δυσκολίαν, προπαντὸς γιὰ οἱ σωσίβιας λέμβοι χτυπιούνται δυνατὰ ἀπὸ τὰ χοντρά κύματα στὰ πλευρὰ τοῦ καραβιοῦ καὶ κινδυνεύουν νὰ ἰσπιάσουν.

Οἱ εἰδικοί σ' αὐτὰ τὰ ζητήματα, ἔφτασαν ἔτσι τὴν τελευταία στὸ συμπέρασμα, ὅτι πρὸς σίγουρο εἶναι τὸ ἀπλὸ σωσίβιο ἡ οἱ λαστιχένιας καὶ φουσκωμένες μ' ἀέρα στρογγυλὲς βάρκες.

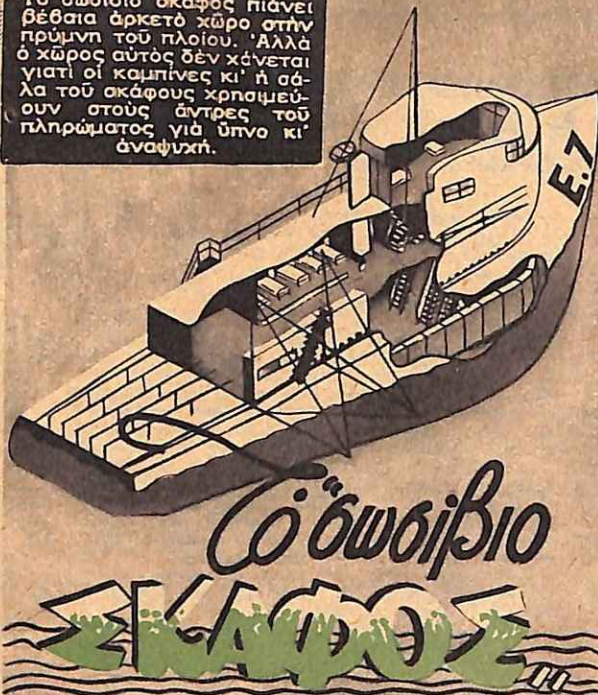
Τὸ τελευταῖο αὐτὸ μέσον σωτηρίας τῶν ναυαγίων εἶχε βρῇ κατὰ τὰ τελευταία χρόνια μεγάλη διάδοσι σ' ὅλο τὸν κόσμον, γιὰ δὲν πιάει χωρὶς τὸν κατάστρωμα, μανουβράρεται εὐκολὰ κ' ἀποκλείει τοὺς κινδύνους ἀπὸ τὸ χτύπημα στὰ πλευρὰ τοῦ καραβιοῦ.

Ὡστόσο, ἡ λαστιχένια καὶ φουσκωμένη μ' ἀέρα σωσίβια βάρκα, ποὺ ἀποδεικνύεται ἱκανοποιητικὴ γιὰ ἀλλεῖται κ' ἄλλα μικρὰ σχετικῶς σκάφη, παρουσιάζει σοβαρὲς ἐλλείψεις στὴν περίπτωση μεγάλων ἐπιβατικῶν πλοίων.

Ἡ ἐπιβίβασι τῶν ἐπιβατῶν σ' αὐτὲς τὶς λαστιχένιας λέμβους εἶναι μιὰ ὑπόθεσι ἀρκετὰ λεπτὴ, γιὰ πολλοὶ δὲν ἔχουν κολύμπι κ' ἄλλοι δὲν ἔχουν τὸ κουράγιο νὰ πέσουν στὸ νερὸ ἀπὸ ὕψος 10 μὲ 15 μέτρων. Ἐπίσης πρέπει νὰ ὑπολογίσῃ κανεὶς καὶ τὴν περίπτωση τῶν γυναικῶν, τῶν μικρῶν παιδιῶν καὶ τῶν ἀρρώστων.

Ἐξ ἄλλου, ἡ λαστιχένια σωσίβια λέμβος χωρὰ πάντα εἶναι ἀρκετὰ περιορισμένην ἀριθμὸν ναυαγίων καὶ δὲν προσφέρει οὔτε τὴν πρὸς στοιχειώδη ἀνεσι.

Τὸ σωσίβιο σκάφος πιάει βέβαια ἀρκετὸ χωρὶς στὴν πρῶμην τοῦ πλοιοῦ. Ἀλλὰ ὁ χώρος αὐτὸς δὲν χάνεται γιὰ οἱ καμπίνας κ' ἡ σκάλα τοῦ σκάφους χρησιμεύουν στὸς ἀντρες τοῦ πληρώματος γιὰ ὕπνον κ' ἀναψυχή.



Σωσίβιο

πὼς θὰ μπαῖν σ' αὐτὸ τὸ σκάφος γρήγορα κ' ἀσφαλῶς τὸ πλῆθος τῶν ἐπιβατῶν, ὥστε ν' ἀποφευχθεῖ καθεὶ ἐνδεχόμενο πανικοῦ σὲ περίπτωση ναυαγίου.

Γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ, ὁ Γάλλος ναυαγιογὸς πρόβλεψε νὰ διαθέτῃ στὰ πλευρὰ τοῦ καραβιοῦ δύο γαλλαρῖες, θεωρικὰ ἀπομονωμένες τὴν μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη γιὰ τὸ ἐνδεχόμενο πυρκαϊῆς.

Οἱ γαλλαρῖες αὐτές διατρέχουν ἀπὸ τὴν μιὰ ἄκρη στὴν ἄλλη τὸ καράβι καὶ συνδέουν τὶς καμπίνας κ' ὅλα τὰ ἄλλα διαμερίσματα τοῦ πλοιοῦ, διασφαλίζοντας σὲ ἔξῃ διαδρόμους. Ἔτσι, ὅλοι οἱ οἱ βρίσκονται μέσα στὸ καράβι, μποροῦν νὰ βγῶν σὲ λίγες στιγμὲς στὶς δύο αὐτὲς γαλλαρῖες καὶ νὰ κατευθυνθοῦν στὸ σωσίβιο σκάφος, ποὺ εἶναι στὴν πρῶμην.

Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, ἀκόμα καὶ σὲ περίπτωση πανικοῦ, ἀποφεύγεται καθεὶ παραπάνωσι, γιὰ τὸ δρόμος τοῦ καθεὶ ἐπιβάτη εἶναι πολὺ εὐκολὸς ὡς τὸ σωσίβιο σκάφος.

Πάντως, γιὰ τοὺς καθυστερημένους, ὑπάρχουν στὸ πρῶν μέρος τοῦ καραβιοῦ, κ' ἀπὸ τὶς δύο τοὺς πλευρὲς, ἐπικλινεῖς σωλήνες, ἀνοιχτοὶ ἀπὸ τὸ πρῶν μέρος τοῦ πλοιοῦ, ἀπὸ τοὺς ὁποίους γλυστράει κανεὶς στὴ θάλασσα καὶ μαζεῖται εὐκολὰ ἀπὸ τὸ σωσίβιο σκάφος, ποὺ βρίσκεται ἤδη στὸ νερὸ.

Ἡ ἐφεύρεσι αὐτὴ τοῦ Μπαντόβιτσι δοκιμάστηκε στὸ γαλλικὸ ἐπιβατικὸ πλοῖο «Ζενεράλ Ντυκέν» καὶ σημείωσε λαμπρὴ ἐπιτυχία.

Διαπιστώθηκε ἔξ ἄλλου, ὅτι τὸ ναυαγοσωστικὸ αὐτὸ σύστημα τοῦ Μπαντόβιτσι μπορεῖ νὰ προσαρμοστῇ σὲ κάθε τύπο πλοιοῦ, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἀρκετὰ ἀπλὴ χειρουργικὴ ἐπέμβασι στὴν πρῶμην.

Ὁ Μπαντόβιτσι πρόβλεπε τὴν πλῆθει χρησιμοποίησι τῆς ἐφευρέσεώς του, ἰδίως σὲ πλοία μέσου τῶν. Γιὰ καράβια ἐξαιρετικὰ μεγάλων, ποὺ εἶναι λιγώτερο ἐυαίσθητα στὴ θάλασσα, ὡς καὶ ἐφωδιασμένα μὲ πρὸς τέλεια συστήματα, οἱ πιθανότερες ἀπωλείας ναυαγίων εἶναι στὴν πραγματικότητα πρὸς περιορισμένες.

Ὡστόσο, ἀκόμα καὶ γιὰ τέτοια καράβια, ὁ Γάλλος ναυπηγὸς ἐτοίμασε τὰ σχέδια ἐνὸς ἀνάλογου συστήματος, στὸ ὁποῖο χρησιμοποιοῦνται περισσοτέρως τοῦ ἐνὸς σωσίβια σκάφους ποὺ κ' αὐτὰ εἶναι ὅλα τοποθετημένα στὴν πρῶμην.

Ὁ νοῦς, λοιπόν, τῶν εἰδικῶν πηγε σ' ἀναζητήσει ἄλλων λύσεων τοῦ σοβαροῦ αὐτοῦ προβλήματος. Πολὺ ἐνδιαφέρουσα εἶναι ἐκείνη, ποὺ βρῇ ἕνα Γάλλος ναυπηγὸς, ἰταλικῆς καταγωγῆς, ὁ Μπαντόβιτσι.

Ἡ ἰδέα, πάνω στὴν ὁποία βασίζεται ἡ ἐφεύρεσι τοῦ ναυπηγοῦ αὐτοῦ, εἶναι ἀληθινὰ ἐπαναστατικὴ. Πρόκειται γιὰ ἕνα καὶ μοναδικὸ σωσίβιο σκάφος, ποὺ τοποθετεῖται στὴν πρῶμην τοῦ καραβιοῦ, δηλαδὴ στὸ πρὸ εὐνοϊκὸ γιὰ τὸ μανουβράρισμα καθελκύσεως μέρος, ὁποιαδήποτε κ' ἂν εἶναι ἡ κατάσταση τῆς θάλασσας.

Τὸ σωσίβιο αὐτὸ σκάφος, ποὺ χωράει ὅλους τοὺς ἐπιβάτες καὶ τὸ πλήρωμα, καθελκύεται ἐπαναστατικὰ ἀπλῶς μὲ τὸ πάτημα ἐνὸς κουμπιοῦ! Εἶναι πάντα ἐφωδιασμένο μὲ τροφίμα κ' ἄλλα ἀπαραίτητα ἐφόδια, ποὺ ἀρκούν γιὰ ὅληκληρες βδομάδες καὶ προσφέρει στὸς ναυαγούς πολλὰς ἀνεσεις.

Ἀπὸ ὁ Μπαντόβιτσι ἔλυνε ὅλα τὰ προβλήματα, ποὺ εἶναι σχετικὰ μὲ τὴν καθελκύσι τοῦ σωσίβιο αὐτοῦ σκάφους στὴ θάλασσα, ἀντιμετώπισε ὕστερα τὸ ἔξῃ ζήτημα:

Ἀπὸ ὁ Μπαντόβιτσι ἔλυνε ὅλα τὰ προβλήματα, ποὺ εἶναι σχετικὰ μὲ τὴν καθελκύσι τοῦ σωσίβιο αὐτοῦ σκάφους στὴ θάλασσα, ἀντιμετώπισε ὕστερα τὸ ἔξῃ ζήτημα:

Ἄν, πάλι, τὸ καράβι γέρῃ στὴν μιὰ πλευρά, εἶναι πρακτικὰ ἀδύνατο νὰ λειτουργήσῃ τὸ σύστημα καθελκύσεως τῶν σωσίδιων λέμβων, ποὺ βρίσκονται ἀπὸ τὴν ἀντίθετη πλευρὰ τοῦ σκάφους.

Ἀκόμα κ' ὅταν τὸ ναυαγίον τύχῃ νὰ συμβῇ σὲ ἀφουρτοῦναση θάλασσα — ὅπως εἶναι οἱ περιπτώσεις συγκρούσεως ἡ πυρκαϊῆς — πρέπει νὰ προβλεφθῇ μιὰ πολὺ πιθανὴ σύγκυσι ἀνάμεσα στὸς ἐπιβάτες. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς, δὲν κατορθώνουν νὰ φτάσουν στὶς σωσίβιας λέμβους καὶ νὰ μπου ἐγκαίρως σ' αὐτές, συχνὰ δὲ ἡ σύγκυσι κ' ἡ ἀταξία μεταβάλλονται σὲ σωστὸ πανικό, ποὺ χειροτερεύει τὴν κατάσταση.

Μὲ παραγμένη θάλασσα, ἡ κατάσταση ἀποβαίνει, φυσικὰ, πολὺ πρὸς δυσκολίαν, προπαντὸς γιὰ οἱ σωσίβιας λέμβοι χτυπιούνται δυνατὰ ἀπὸ τὰ χοντρά κύματα στὰ πλευρὰ τοῦ καραβιοῦ καὶ κινδυνεύουν νὰ ἰσπιάσουν.

Οἱ εἰδικοί σ' αὐτὰ τὰ ζητήματα, ἔφτασαν ἔτσι τὴν τελευταία στὸ συμπέρασμα, ὅτι πρὸς σίγουρο εἶναι τὸ ἀπλὸ σωσίβιο ἡ οἱ λαστιχένιας καὶ φουσκωμένες μ' ἀέρα στρογγυλὲς βάρκες.

Τὸ τελευταῖο αὐτὸ μέσον σωτηρίας τῶν ναυαγίων εἶχε βρῇ κατὰ τὰ τελευταία χρόνια μεγάλη διάδοσι σ' ὅλο τὸν κόσμον, γιὰ δὲν πιάει χωρὶς τὸν κατάστρωμα, μανουβράρεται εὐκολὰ κ' ἀποκλείει τοὺς κινδύνους ἀπὸ τὸ χτύπημα στὰ πλευρὰ τοῦ καραβιοῦ.

Ὡστόσο, ἡ λαστιχένια καὶ φουσκωμένη μ' ἀέρα σωσίβια βάρκα, ποὺ ἀποδεικνύεται ἱκανοποιητικὴ γιὰ ἀλλεῖται κ' ἄλλα μικρὰ σχετικῶς σκάφη, παρουσιάζει σοβαρὲς ἐλλείψεις στὴν περίπτωση μεγάλων ἐπιβατικῶν πλοίων.

Ἡ ἐπιβίβασι τῶν ἐπιβατῶν σ' αὐτὲς τὶς λαστιχένιας λέμβους εἶναι μιὰ ὑπόθεσι ἀρκετὰ λεπτὴ, γιὰ πολλοὶ δὲν ἔχουν κολύμπι κ' ἄλλοι δὲν ἔχουν τὸ κουράγιο νὰ πέσουν στὸ νερὸ ἀπὸ ὕψος 10 μὲ 15 μέτρων. Ἐπίσης πρέπει νὰ ὑπολογίσῃ κανεὶς καὶ τὴν περίπτωση τῶν γυναικῶν, τῶν μικρῶν παιδιῶν καὶ τῶν ἀρρώστων.

Ἐξ ἄλλου, ἡ λαστιχένια σωσίβια λέμβος χωρὰ πάντα εἶναι ἀρκετὰ περιορισμένην ἀριθμὸν ναυαγίων καὶ δὲν προσφέρει οὔτε τὴν πρὸς στοιχειώδη ἀνεσι.

Συναρπαστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Λιντσεῦ Χάρντν

Ἡ βειρήνα τοῦ θανάτου



ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Στὸ μεταπολεμικὸ Βερολῖν δρᾷ μιὰ μυστηριώδης συμμορία, ὑπὸ τὴν ἀρχὴν καποῖου Ντσεμτρίου, ποὺ προηθεῖ παλαιὰ διασάθρη γιὰ τὴν Ἀγγλία. Ἡ ἀγγλικὴ ὑπηρεσία ἀσφαλείας ἀνησυχεῖ πολὺ, περιμένει δὲ περισσότερες πληροφορίες ἀπ' τὸν Ἀγγλο ἀξιωματικὸ Σκάμπελ, ποὺ πρόκειται νὰ πάῃ ἀεροπορικῶς ἀπ' τὸ Βερολῖν στὸ Λονδίνο. Ἀλλὰ, τὴν τελευταία στιγμὴ, ὁ Σκάμπελ δολοφονεῖται, ταξιδεύει δὲ μὲ τ' ὄνομα τοῦ στὴν Ἀγγλία ὁ Ντουμέτριος. Μαζί του συνταξιδεύουν ὁ Ἀγγλος ἀξιωματικὸς Πέτερ Ριτζγουαίη, ὁ φίλος τοῦ Ντίζκμπι Μίτσελ, ἡ ἀρτίστα Χέντυ Μπέρκνερ κ' ὁ Ἀμερικανὸς ἀεροπόρος Γκοντόφκου. Ὁ τελευταῖος φλερτρεῖ μὲ τὴν Μπέρκνερ καὶ τὴν φωτογραφίζει. Στὴν ἴδια ὁμῶς φωτογραφία βγαίνει τυχαίως κ' ὁ ψευτο-Σκάμπελ. Ὑστερὰ ἡ Μπέρκνερ, ποὺ εἶναι συνεργάτης τοῦ, κατορθώνει νὰ μάθῃ τὴν διεύθυνσι τοῦ Γκοντόφκου, στὸ Λονδίνο. Πηγαίνουν λοιπόν, ἐκεῖ ὁ Ντουμέτριος κ' ὁ ἀνδραγαθὸς τοῦ Γιάτ Μπλουμ, τοῦ «σκοτεινοῦ» κ' ἐξαφανίζονται τὴν φωτογραφία. Φροντίζουν δὲ νὰ ἐνοχοποιηθῇ γι' αὐτὸ τὸ ἐγκλημα ὁ Ριτζγουαίη, ὁ ὁποῖος ἀναγκάζεται νὰ κρυφθῇ γιὰ τὴν ἀποφυγὴ τῆς σύλληψι. Ὁ ταγματάρχης Κλιν, τῆς ὑπηρεσίας ἀσφαλείας, προσπαθεῖ νὰ πάρῃ πληροφορίες γιὰ τὸν ψευτο-Σκάμπελ ἀπ' τοὺς ἄλλους ἐπιβάτες τοῦ ἀεροπλάνου.

Ἡ Χέντυ τὸν βεβαιώνει πὼς δὲν ἔχει τίποτα. Ἀπὸ ἄλλη ὁμῶς πηγή μαθαίνει ὁ Κλιν ὅτι ὁ Ντουμέτριος εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τῆς σπειρας. Κάποιος Σάλλυ Γιανγκ, μιὰ ὁμορφὴ κοπέλλα ποὺ πούλαε ταγάρια σὲ καμπαρὲ ἐκκένια φτερά, γλυτώνει τὸν Ριτζγουαίη ἀπ' τὴν κυνηγίη τῆς ἀστυνομίας, τὸν συμπαθεῖ καὶ τὸν κρύβει στὸ σπίτι της. Ἐκεῖ τὸν βρίσκει κ' ὁ φίλος τοῦ Μίτσελ, ποὺ προσπαθεῖ νὰ τὸν βοηθήσῃ ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά του. Ἐπικρινεῖ δὲ μὲ τὴν ἀδελφὴν τοῦ Μάργκαρετ, ὥστε νὰ συντονίσουν τὶς ἐνέργειές τους. Στὸ μεταξύ, ὁ Ριτζγουαίη ἀναζητεῖ τὴν Χέντυ, γιὰ τὴν ἔχει μαγεμένη πὼς εἶναι μέλος τῆς σπειρας. Ἡ Σάλλυ δὲν τὸν πληροφορεῖ πὼς ὁ Μαρτζῶτι, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ καμπαρὲ, τὴν προσέλαβε γιὰ νὰ τραγουδᾷ ἐκεῖ.

Πηγαίνει λοιπόν ὁ Ριτζγουαίη καὶ τὴν βρίσκει, στὸ καμπαρὲ τῆς, καὶ τῆς ὀρίζει ραντεβὺ σ' ἕνα σταθμὸ τοῦ μετρό γιὰ νὰ ἐξηγηθῶν. Ἡ Χέντυ τὸ ἀναφέρει ἀμέσως στὸν Ντουμέτριος, ποὺ κρύβεται στὴν κλινικὴ τοῦ ψυχιάτρου Μπόχμαν. Ἐκεῖνος τῆς λέει πὼς πρέπει νὰ σκοτώσουν καὶ τὸν Ριτζγουαίη. Κανονίζει δὲ τὸ σχέδιον τῆς δολοφονίας τοῦ ἀπ' τὸν Γιάτ Μπλουμ. Γιὰ νὰ ἐξελεάσῃ τὸν Κλιν, ἡ Χέντυ τοῦ λέει πὼς τὸ ραντεβὺ τῆς μὲ τὸν Ριτζγουαίη εἶναι σ' ἄλλο σταθμὸ. Σκηνοθετεῖ δὲ μιὰ δολοφονικὴ ἀπόπειρα τῆς σπειρας ἐναντίον τῆς, ὥστε νὰ ἀποκλεισθῇ καθεὶ ὑπόψις τοῦ Κλιν γιὰ συνεργασίαν τῆς μὲ τὸν Ντουμέτριος. Χάρη στὴ βοήθειαν τοῦ Μίτσελ, ἡ ἀπόπειρα δολοφονίας τοῦ Ριτζγουαίη ἀποτυγχάνει. Ὁ Μίτσελ παρακολουθεῖ ἕνα ὑπόπτο, ποὺ βρίσκεται τότε στὸ σταθμὸ, καὶ μαθαίνει τὸ σπίτι του. Ὁ Κλιν κ' ὁ Κούτς πάνε στὸ καμπαρὲ τοῦ Μαρτζῶτι καὶ τοῦ ζητᾶν πληροφορίες γιὰ τὸν Ριτζγουαίη καὶ τὴν Χέντυ.

Ἡ Χέντυ τὸν βεβαιώνει πὼς δὲν ἔχει τίποτα. Ἀπὸ ἄλλη ὁμῶς πηγή μαθαίνει ὁ Κλιν ὅτι ὁ Ντουμέτριος εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τῆς σπειρας. Κάποιος Σάλλυ Γιανγκ, μιὰ ὁμορφὴ κοπέλλα ποὺ πούλαε ταγάρια σὲ καμπαρὲ ἐκκένια φτερά, γλυτώνει τὸν Ριτζγουαίη ἀπ' τὴν κυνηγίη τῆς ἀστυνομίας, τὸν συμπαθεῖ καὶ τὸν κρύβει στὸ σπίτι της. Ἐκεῖ τὸν βρίσκει κ' ὁ φίλος τοῦ Μίτσελ, ποὺ προσπαθεῖ νὰ τὸν βοηθήσῃ ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά του. Ἐπικρινεῖ δὲ μὲ τὴν ἀδελφὴν τοῦ Μάργκαρετ, ὥστε νὰ συντονίσουν τὶς ἐνέργειές τους. Στὸ μεταξύ, ὁ Ριτζγουαίη ἀναζητεῖ τὴν Χέντυ, γιὰ τὴν ἔχει μαγεμένη πὼς εἶναι μέλος τῆς σπειρας. Ἡ Σάλλυ δὲν τὸν πληροφορεῖ πὼς ὁ Μαρτζῶτι, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ καμπαρὲ, τὴν προσέλαβε γιὰ νὰ τραγουδᾷ ἐκεῖ.

Πηγαίνει λοιπόν ὁ Ριτζγουαίη καὶ τὴν βρίσκει, στὸ καμπαρὲ τῆς, καὶ τῆς ὀρίζει ραντεβὺ σ' ἕνα σταθμὸ τοῦ μετρό γιὰ νὰ ἐξηγηθῶν. Ἡ Χέντυ τὸ ἀναφέρει ἀμέσως στὸν Ντουμέτριος, ποὺ κρύβεται στὴν κλινικὴ τοῦ ψυχιάτρου Μπόχμαν. Ἐκεῖνος τῆς λέει πὼς πρέπει νὰ σκοτώσουν καὶ τὸν Ριτζγουαίη. Κανονίζει δὲ τὸ σχέδιον τῆς δολοφονίας τοῦ ἀπ' τὸν Γιάτ Μπλουμ. Γιὰ νὰ ἐξελεάσῃ τὸν Κλιν, ἡ Χέντυ τοῦ λέει πὼς τὸ ραντεβὺ τῆς μὲ τὸν Ριτζγουαίη εἶναι σ' ἄλλο σταθμὸ. Σκηνοθετεῖ δὲ μιὰ δολοφονικὴ ἀπόπειρα τῆς σπειρας ἐναντίον τῆς, ὥστε νὰ ἀποκλεισθῇ καθεὶ ὑπόψις τοῦ Κλιν γιὰ συνεργασίαν τῆς μὲ τὸν Ντουμέτριος. Χάρη στὴ βοήθειαν τοῦ Μίτσελ, ἡ ἀπόπειρα δολοφονίας τοῦ Ριτζγουαίη ἀποτυγχάνει. Ὁ Μίτσελ παρακολουθεῖ ἕνα ὑπόπτο, ποὺ βρίσκεται τότε στὸ σταθμὸ, καὶ μαθαίνει τὸ σπίτι του. Ὁ Κλιν κ' ὁ Κούτς πάνε στὸ καμπαρὲ τοῦ Μαρτζῶτι καὶ τοῦ ζητᾶν πληροφορίες γιὰ τὸν Ριτζγουαίη καὶ τὴν Χέντυ.

Ἡ Χέντυ τὸν βεβαιώνει πὼς δὲν ἔχει τίποτα. Ἀπὸ ἄλλη ὁμῶς πηγή μαθαίνει ὁ Κλιν ὅτι ὁ Ντουμέτριος εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τῆς σπειρας. Κάποιος Σάλλυ Γιανγκ, μιὰ ὁμορφὴ κοπέλλα ποὺ πούλαε ταγάρια σὲ καμπαρὲ ἐκκένια φτερά, γλυτώνει τὸν Ριτζγουαίη ἀπ' τὴν κυνηγίη τῆς ἀστυνομίας, τὸν συμπαθεῖ καὶ τὸν κρύβει στὸ σπίτι της. Ἐκεῖ τὸν βρίσκει κ' ὁ φίλος τοῦ Μίτσελ, ποὺ προσπαθεῖ νὰ τὸν βοηθήσῃ ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά του. Ἐπικρινεῖ δὲ μὲ τὴν ἀδελφὴν τοῦ Μάργκαρετ, ὥστε νὰ συντονίσουν τὶς ἐνέργειές τους. Στὸ μεταξύ, ὁ Ριτζγουαίη ἀναζητεῖ τὴν Χέντυ, γιὰ τὴν ἔχει μαγεμένη πὼς εἶναι μέλος τῆς σπειρας. Ἡ Σάλλυ δὲν τὸν πληροφορεῖ πὼς ὁ Μαρτζῶτι, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ καμπαρὲ, τὴν προσέλαβε γιὰ νὰ τραγουδᾷ ἐκεῖ.

Πηγαίνει λοιπόν ὁ Ριτζγουαίη καὶ τὴν βρίσκει, στὸ καμπαρὲ τῆς, καὶ τῆς ὀρίζει ραντεβὺ σ' ἕνα σταθμὸ τοῦ μετρό γιὰ νὰ ἐξηγηθῶν. Ἡ Χέντυ τὸ ἀναφέρει ἀμέσως στὸν Ντουμέτριος, ποὺ κρύβεται στὴν κλινικὴ τοῦ ψυχιάτρου Μπόχμαν. Ἐκεῖνος τῆς λέει πὼς πρέπει νὰ σκοτώσουν καὶ τὸν Ριτζγουαίη. Κανονίζει δὲ τὸ σχέδιον τῆς δολοφονίας τοῦ ἀπ' τὸν Γιάτ Μπλουμ. Γιὰ νὰ ἐξελεάσῃ τὸν Κλιν, ἡ Χέντυ τοῦ λέει πὼς τὸ ραντεβὺ τῆς μὲ τὸν Ριτζγουαίη εἶναι σ' ἄλλο σταθμὸ. Σκηνοθετεῖ δὲ μιὰ δολοφονικὴ ἀπόπειρα τῆς σπειρας ἐναντίον τῆς, ὥστε νὰ ἀποκλεισθῇ καθεὶ ὑπόψις τοῦ Κλιν γιὰ συνεργασίαν τῆς μὲ τὸν Ντουμέτριος. Χάρη στὴ βοήθειαν τοῦ Μίτσελ, ἡ ἀπόπειρα δολοφονίας τοῦ Ριτζγουαίη ἀποτυγχάνει. Ὁ Μίτσελ παρακολουθεῖ ἕνα ὑπόπτο, ποὺ βρίσκεται τότε στὸ σταθμὸ, καὶ μαθαίνει τὸ σπίτι του. Ὁ Κλιν κ' ὁ Κούτς πάνε στὸ καμπαρὲ τοῦ Μαρτζῶτι καὶ τοῦ ζητᾶν πληροφορίες γιὰ τὸν Ριτζγουαίη καὶ τὴν Χέντυ.

Ἡ Χέντυ τὸν βεβαιώνει πὼς δὲν ἔχει τίποτα. Ἀπὸ ἄλλη ὁμῶς πηγή μαθαίνει ὁ Κλιν ὅτι ὁ Ντουμέτριος εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τῆς σπειρας. Κάποιος Σάλλυ Γιανγκ, μιὰ ὁμορφὴ κοπέλλα ποὺ πούλαε ταγάρια σὲ καμπαρὲ ἐκκένια φτερά, γλυτώνει τὸν Ριτζγουαίη ἀπ' τὴν κυνηγίη τῆς ἀστυνομίας, τὸν συμπαθεῖ καὶ τὸν κρύβει στὸ σπίτι της. Ἐκεῖ τὸν βρίσκει κ' ὁ φίλος τοῦ Μίτσελ, ποὺ προσπαθεῖ νὰ τὸν βοηθήσῃ ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά του. Ἐπικρινεῖ δὲ μὲ τὴν ἀδελφὴν τοῦ Μάργκαρετ, ὥστε νὰ συντονίσουν τὶς ἐνέργειές τους. Στὸ μεταξύ, ὁ Ριτζγουαίη ἀναζητεῖ τὴν Χέντυ, γιὰ τὴν ἔχει μαγεμένη πὼς εἶναι μέλος τῆς σπειρας. Ἡ Σάλλυ δὲν τὸν πληροφορεῖ πὼς ὁ Μαρτζῶτι, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ καμπαρὲ, τὴν προσέλαβε γιὰ νὰ τραγουδᾷ ἐκεῖ.

Πηγαίνει λοιπόν ὁ Ριτζγουαίη καὶ τὴν βρίσκει, στὸ καμπαρὲ τῆς, καὶ τῆς ὀρίζει ραντεβὺ σ' ἕνα σταθμὸ τοῦ μετρό γιὰ νὰ ἐξηγηθῶν. Ἡ Χέντυ τὸ ἀναφέρει ἀμέσως στὸν Ντουμέτριος, ποὺ κρύβεται στὴν κλινικὴ τοῦ ψυχιάτρου Μπόχμαν. Ἐκεῖνος τῆς λέει πὼς πρέπει νὰ σκοτώσουν καὶ τὸν Ριτζγουαίη. Κανονίζει δὲ τὸ σχέδιον τῆς δολοφονίας τοῦ ἀπ' τὸν Γιάτ Μπλουμ. Γιὰ νὰ ἐξελεάσῃ τὸν Κλιν, ἡ Χέντυ τοῦ λέει πὼς τὸ ραντεβὺ τῆς μὲ τὸν Ριτζγουαίη εἶναι σ' ἄλλο σταθμὸ. Σκηνοθετεῖ δὲ μιὰ δολοφονικὴ ἀπόπειρα τῆς σπειρας ἐναντίον τῆς, ὥστε νὰ ἀποκλεισθῇ καθεὶ ὑπόψις τοῦ Κλιν γιὰ συνεργασίαν τῆς μὲ τὸν Ντουμέτριος. Χάρη στὴ βοήθειαν τοῦ Μίτσελ, ἡ ἀπόπειρα δολοφονίας τοῦ Ριτζγουαίη ἀποτυγχάνει. Ὁ Μίτσελ παρακολουθεῖ ἕνα ὑπόπτο, ποὺ βρίσκεται τότε στὸ σταθμὸ, καὶ μαθαίνει τὸ σπίτι του. Ὁ Κλιν κ' ὁ Κούτς πάνε στὸ καμπαρὲ τοῦ Μαρτζῶτι καὶ τοῦ ζητᾶν πληροφορίες γιὰ τὸν Ριτζγουαίη καὶ τὴν Χέντυ.

Ἡ Χέντυ τὸν βεβαιώνει πὼς δὲν ἔχει τίποτα. Ἀπὸ ἄλλη ὁμῶς πηγή μαθαίνει ὁ Κλιν ὅτι ὁ Ντουμέτριος εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τῆς σπειρας. Κάποιος Σάλλυ Γιανγκ, μιὰ ὁμορφὴ κοπέλλα ποὺ πούλαε ταγάρια σὲ καμπαρὲ ἐκκένια φτερά, γλυτώνει τὸν Ριτζγουαίη ἀπ' τὴν κυνηγίη τῆς ἀστυνομίας, τὸν συμπαθεῖ καὶ τὸν κρύβει στὸ σπίτι της. Ἐκεῖ τὸν βρίσκει κ' ὁ φίλος τοῦ Μίτσελ, ποὺ προσπαθεῖ νὰ τὸν βοηθήσῃ ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά του. Ἐπικρινεῖ δὲ μὲ τὴν ἀδελφὴν τοῦ Μάργκαρετ, ὥστε νὰ συντονίσουν τὶς ἐνέργειές τους. Στὸ μεταξύ, ὁ Ριτζγουαίη ἀναζητεῖ τὴν Χέντυ, γιὰ τὴν ἔχει μαγεμένη πὼς εἶναι μέλος τῆς σπειρας. Ἡ Σάλλυ δὲν τὸν πληροφορεῖ πὼς ὁ Μαρτζῶτι, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ καμπαρὲ, τὴν προσέλαβε γιὰ νὰ τραγουδᾷ ἐκεῖ.

Πηγαίνει λοιπόν ὁ Ριτζγουαίη καὶ τὴν βρίσκει, στὸ κα

Ο Μίτσελ τηλεφώνησε τότε στο Ριτζγουαί. Και συναντήθηκαν, ύστερ' από μισή ώρα, στη Μπλάιτ Στρήτ, κάτω από ένα φανάρι του δρόμου, μπροστά στον αριθμό 12.

Αφού περίμεναν δυό ώρες σχεδόν, είδαν επιτέλους να ξαναγυρίζει ο άνθρωπός τους. Περιπατούσε όσο γρηγορώτερα του επέτρεπαν τα κοντά του πόδια. Αντί όμως να μπη στο τέταρτο στίτι, συνέχισε ίσια το δρόμο του και προσπέρασε το Ριτζγουαί και το Μίτσελ, που στέκονταν στ' αντικρινό πεζοδρόμιο.

— Από πίσω του! Ψιθύρισε ο Μίτσελ στο σύντροφό του.

Πέρασαν από διάφορα δρομάρια, χαμένοι στην άγνοια της εκείνης συνοικίας, πίσω από τον κοντοχοντρο άνθρωπο, δίχως να μπορούν να μαντέψουν τον προορισμό του.

Η όμιχλη έγινε πιο πυκνή. Τον έχασαν απ' τα μάτια τους, και χρειάστηκε να ταχύνουν το βήμα τους για να τον φτάσουν. Έπειτα από δέκα λεπτά, σταμάτησαν κι' άφουγκράστηκαν. Μά δεν άκουσαν, μέσα στη σιωπή, τίποτ' άλλο απ' το στρίγγλιγμα ενός ποντικού και το θορυβό νερό που έπεφτε κάπου στάλα - στάλα.

— Θα μπορούσα να όρκιστώ πως χάθηκε σ' αυτήν εδώ την πόρτα, είπε σιγανά ο Μίτσελ.

— Δεν θάναί μακριά. Τον βλέπουμε ακόμα, πριν από λίγο. Είχαν προχωρήσει δυό βήματα, όταν άκουστηκε ξαφνικά μια φωνή πίσω τους:

— Εμένα ζητούσατε, κύριοι; Όχι, όχι, μη γυρίστε παρακαλώ!

Ο Μίτσελ έπνιξε μια βλαστήμια.

— Για να μην έχουμε καμιά παρεξήγηση, πρόσθεσε η φωνή, όφειλω να σας πληροφορήσω πως είμαι όπισθιμένος, πως βρίσκομαι μόλις δυό μέτρα μακριά σας και πως δεν θα διατάσω ούτε στιγμή να σας σκοτώσω, αν χρειαστεί!

Θάχατε τώρα την καλωσύνη να εξακολουθήσετε να προχωρήτε κατ' ευθείαν μπροστά σας;

— Πού πάμε; ρώτησε ο Ριτζγουαί.

— Θα τ' μάθετε... Κάνετε αυτό που σας λέω.

Για μερικές στιγμές, επικράτησε σιωπή. Άκουστηκε πάλι η φωνή του ποντικού και το στασίμιο του νερού. "Υστερα ο Μίτσελ ρώτησε:

— Τι λέτε σεις γι' αυτό, Πέτερ;

— Μου φαίνονται σοβαρά τα πράγματα, απάντησε ο Ριτζγουαί.

Ο κοντοχοντρος άνθρωπος τους ώδηγησε σ' ένα δρομάκι ακόμα πιο στενό, όπου αναγκάστηκαν να βαδίζουν ό ένας πίσω απ' τον άλλο, σκανταβώντας σε παλινωπενέδες και σε σωρούς σκουπιδιών.

— Όταν έφτασαν στη μέση περίπου αυτού του δρόμου, πήραν τη διαταγή ν' ανεβούν μια στενή εξωτερική σκάλα, που οδηγούσε σε μια πόρτα.

— Δεν είναι κλειδωμένη η πόρτα, τους είπε ο άγνωστος. Άνοιχτε την, παρακαλώ... αλλά μη μπήτε ακόμα.

Ο Μίτσελ ψαχούλεψε, βρήκε το πόμολο κι' άνοιξε την πόρτα.

— Αριστερά σας, θα βρείτε το διακόπτη του ηλεκτρικού. Ανάψτε το φώς, προχωρήστε

ως τον αντικρινό τοίχο και σταθείτε ακίνητοι.

Πίσω τους, ο άγνωστος ξανάκλεισε την πόρτα και τραβήξε τις κουρτίνες. "Υστερα απάλλαξε το Μίτσελ απ' το ρεβόλβερ του και τους έδωσε να καθήσουν κοντά - κοντά, μπροστά σ' ένα τραπέζι από άσπρο ξύλο, στη μέση της γυμνής καμαρούλας.

— Εκείνος πήρε θέσι σε μια καρέκλα, αντίκρυ τους.

— Βάλτε τα χέρια σας πάνω στο τραπέζι, διέταξε.

Είχε πρόσωπο στρογγυλό και φρεσκοχρυσμένο. Τα μικρά ματάκια του είχαν μια πρόσχαρη έκφραση, σαν να έκτιμούσε εξαιρετικά τη συντροφιά του Μίτσελ και του Ριτζγουαί. Μά εξακολουθούσε να τους σιμαδεύει με το ρεβόλβερ του, που το κρατούσε με σταθερό χέρι.

— Επιτρέψατέ μου να σας συστηθώ, είπε. Λέγομαι Πάλ Μποννέ. Είχα σκοπό να περιμένω, μα ύστερα αποφάσισα να κάνω τη γνωριμία σας άμεσα.

— Να λείπουν οι φλυαρίες, τον έκοψε ο Μίτσελ. Είσαστε

ένανς δολοφόνος, όργανο κάποιου Ντουμέτριους.

— Μπα! Γι' αυτό λοιπόν με παρακολουθείτε;

— Δεν είναι άρκετος λόγος; ρώτησε ο Ριτζγουαί.

— Φαίνεται πως χρειάζονται μερικές εξηγήσεις μεταξύ μας, κύριοι. Για να σας αποδείξω δε πως θα σας πω την αλήθεια, θα σας εξιστρέψω πρώτα το όπλο σας...

— Αν δεν ανήκετε στη συμμορία του μετρό, ποιος είσαστε, διάβोλε; ρώτησε ο Ριτζγουαί.

— Ένας Γάλλος πολίτης, είπε ο Μποννέ.

Ο Ριτζγουαί έβγαλε τα τσιγάρα του.

— Μά ποιος είν' ο ρόλος σας σ' αυτή την ιστορία;

— Αυτό ακριβώς σκοπεύω να σας εξηγήσω, κύριε Ριτζγουαί. Ναι, ναι, ξέρω ποιος είσαστε! Σας αναγνώρισα χτες το βράδυ, απ' τις φωτογραφίες σας που είχαν δημοσιευθεί στις εφημερίδες.

Ο Μποννέ πήγε ως το μπουφέ, πήρε μια μπουτίλια κρασί και τρία ποτήρια και τάβαλε πάνω στο τραπέζι.

— Ποιος είν' ο Ντουμέτριους; επανέλαβε ο Μποννέ. Είν' ένας άνθρωπος που τον κυνηγά εδώ και δεκαετία χρόνια...

Ο Ντουμέτριους, φίλοι μου, ανήκει στην τάξη των μεγάλων διανοητών απάτεων που κοινοί πιά να εκλείψη. Έχει κλειστεί «δουλειές» με άσυνείδητους έπιχειρηματίες, λαθρεμπορους όπλων και ναρκωτικών, διεφθαρμένους πολιτικούς και εκδιστάς. Ο φόνος δεν είναι η ειδικότης του. Αυτός ζή με τις άπατες και τις μηχανοραφίες.

— Ωστόσο... άρχισε ο Ριτζγουαί.

— Ο κόσμος άλλαξε, κύριοι, τον τελευταίο καιρό... κι' αυτός το ίδιο! Υποθέτω πως έτοιμάζετε τώρα το τελευταίο του κόλπο, και πως έννοει να τσακίσει κάθε αντίδραση.

— Εγώ έχω να κανόνισω κάποιον λογαριασμό μαζί του. Είναι μια προσωπική υπόθεση, που δεν μάς ενδιαφέρει για τίποτ' άλλο. Μά σας το είπα γιατί θέλω να καταλάβετε τις άποψές μου.

Ο Μποννέ έσφιξε τις γραθίδες του και πρόσθεσε:

— Με κινεί η έλπιδα πως ο Ντουμέτριους θα πεθάνη απ' τα χέρια μου! Θα τον κυνηγήσω, ώσπου να πέσει ο ένας απ' τους δυό μας σ' αυτή τη μονομαχία μέχρι θανάτου!

— Θα μπορούσα ν' αποταθώ στις αρχές. Μά, όπως και σεις, Ριτζγουαί, βρήκαμε εκτός νόμου... Δεν τον έχω δη ποτέ, αυτόν το Ντουμέτριους. Δεν ξέρω καν τ' αληθινό του όνομα. Πιστεύω πως δεν υπάρχει καμιά φωτογραφία του. Είν' ένα πλάσμα του σκοταδιού!

— Εγώ τον είδα μέσα στ' αεροπλάνο του Βερολίνου, είπε ο Ριτζγουαί.

— Ναι, μά ήταν για σας ο Κάρλ Άλεξιος Σκάμμελ.

— Πώς το ξέρετε;

— Δεν είναι δύσκολο να τ' μάθω κανείς, αυτά τα πράγματα... Επιτρέψατέ μου να συνεχίσω. Την πρώτη φορά που άκουσα να γίνεται λόγος γιό το Ντουμέτριους, ήταν την εποχή της πολυκροτης υποθέσεως Σταβίσκου, στη Γαλλία, εδώ και πολλά χρόνια. Ο Ντουμέτριους ήταν τότε ένας απ' τους συνενοχούς του Σταβίσκου. Είχαν βάλει στο χέρι αρκετά εκατομμύρια φράγκα...

Διαδόθηκε μάλιστα πως αυτός είχε εκτελέσει το Σταβίσκου, όταν οι πολιτικοί έκριναν πως έπρεπε να τον βγάλουν απ' τη μέση.

— Είναί μια μεγάλη ιστορία, πρόσθεσε. Μά πρέπει να την ακούσετε με προσοχή... "Υστερα θα πιούμε κι' οι τρεις μας καφέ, έφθον έχομε ένα κοινό έχθρο.

Σταμάτησε, τους κτύπησε διαδοχικά και ρώτησε:

— Ποιος σας μίλησε γι' αυτόν το Ντουμέτριους;

— Κάποιος ταγματάρχης Κήν, της Έσωτερικής Ασφαλείας, απάντησε ο Μίτσελ.

Ο Μποννέ κούνησε το κεφάλι του, συγκεντρωμένος στις σκέψεις του.

— Ποιος είν' αυτός ο Ντουμέτριους; τον ρώτησε ο Ριτζγουαί.

Η έκφραση του Μποννέ άλλαξε απότομα, έγινε άγρια.

— Απο μακριά άκουγότανε η σειρήνα ενός πλοίου, που ζήτησε να μπη στο Πούλ, μέσ στην όμιχλη.

— Ποιος είν' ο Ντουμέτριους; επανέλαβε ο Μποννέ. Είν' ένας άνθρωπος που τον κυνηγά εδώ και δεκαετία χρόνια...

Ο Ντουμέτριους, φίλοι μου, ανήκει στην τάξη των μεγάλων διανοητών απάτεων που κοινοί πιά να εκλείψη. Έχει κλειστεί «δουλειές» με άσυνείδητους έπιχειρηματίες, λαθρεμπορους όπλων και ναρκωτικών, διεφθαρμένους πολιτικούς και εκδιστάς. Ο φόνος δεν είναι η ειδικότης του. Αυτός ζή με τις άπατες και τις μηχανοραφίες.

— Ωστόσο... άρχισε ο Ριτζγουαί.

— Ο κόσμος άλλαξε, κύριοι, τον τελευταίο καιρό... κι' αυτός το ίδιο! Υποθέτω πως έτοιμάζετε τώρα το τελευταίο του κόλπο, και πως έννοει να τσακίσει κάθε αντίδραση.

— Εγώ έχω να κανόνισω κάποιον λογαριασμό μαζί του. Είναι μια προσωπική υπόθεση, που δεν μάς ενδιαφέρει για τίποτ' άλλο. Μά σας το είπα γιατί θέλω να καταλάβετε τις άποψές μου.

Ο Μποννέ έσφιξε τις γραθίδες του και πρόσθεσε:

— Με κινεί η έλπιδα πως ο Ντουμέτριους θα πεθάνη απ' τα χέρια μου! Θα τον κυνηγήσω, ώσπου να πέσει ο ένας απ' τους δυό μας σ' αυτή τη μονομαχία μέχρι θανάτου!

— Θα μπορούσα ν' αποταθώ στις αρχές. Μά, όπως και σεις, Ριτζγουαί, βρήκαμε εκτός νόμου... Δεν τον έχω δη ποτέ, αυτόν το Ντουμέτριους. Δεν ξέρω καν τ' αληθινό του όνομα. Πιστεύω πως δεν υπάρχει καμιά φωτογραφία του. Είν' ένα πλάσμα του σκοταδιού!

— Εγώ τον είδα μέσα στ' αεροπλάνο του Βερολίνου, είπε ο Ριτζγουαί.

— Ναι, μά ήταν για σας ο Κάρλ Άλεξιος Σκάμμελ.

— Πώς το ξέρετε;

— Δεν είναι δύσκολο να τ' μάθω κανείς, αυτά τα πράγματα... Επιτρέψατέ μου να συνεχίσω. Την πρώτη φορά που άκουσα να γίνεται λόγος γιό το Ντουμέτριους, ήταν την εποχή της πολυκροτης υποθέσεως Σταβίσκου, στη Γαλλία, εδώ και πολλά χρόνια. Ο Ντουμέτριους ήταν τότε ένας απ' τους συνενοχούς του Σταβίσκου. Είχαν βάλει στο χέρι αρκετά εκατομμύρια φράγκα...

Διαδόθηκε μάλιστα πως αυτός είχε εκτελέσει το Σταβίσκου, όταν οι πολιτικοί έκριναν πως έπρεπε να τον βγάλουν απ' τη μέση.

— Είναί μια μεγάλη ιστορία, πρόσθεσε. Μά πρέπει να την ακούσετε με προσοχή... "Υστερα θα πιούμε κι' οι τρεις μας καφέ, έφθον έχομε ένα κοινό έχθρο.

Σταμάτησε, τους κτύπησε διαδοχικά και ρώτησε:

— Ποιος σας μίλησε γι' αυτόν το Ντουμέτριους;

— Κάποιος ταγματάρχης Κήν, της Έσωτερικής Ασφαλείας, απάντησε ο Μίτσελ.

Ο Μποννέ κούνησε το κεφάλι του, συγκεντρωμένος στις σκέψεις του.

— Ποιος είν' αυτός ο Ντουμέτριους; τον ρώτησε ο Ριτζγουαί.

Η έκφραση του Μποννέ άλλαξε απότομα, έγινε άγρια.

— Απο μακριά άκουγότανε η σειρήνα ενός πλοίου, που ζήτησε να μπη στο Πούλ, μέσ στην όμιχλη.

— Ποιος είν' αυτός ο Ντουμέτριους; επανέλαβε ο Μποννέ. Είν' ένας άνθρωπος που τον κυνηγά εδώ και δεκαετία χρόνια...

Ο Ντουμέτριους, φίλοι μου, ανήκει στην τάξη των μεγάλων διανοητών απάτεων που κοινοί πιά να εκλείψη. Έχει κλειστεί «δουλειές» με άσυνείδητους έπιχειρηματίες, λαθρεμπορους όπλων και ναρκωτικών, διεφθαρμένους πολιτικούς και εκδιστάς. Ο φόνος δεν είναι η ειδικότης του. Αυτός ζή με τις άπατες και τις μηχανοραφίες.

— Ωστόσο... άρχισε ο Ριτζγουαί.

— Ο κόσμος άλλαξε, κύριοι, τον τελευταίο καιρό... κι' αυτός το ίδιο! Υποθέτω πως έτοιμάζετε τώρα το τελευταίο του κόλπο, και πως έννοει να τσακίσει κάθε αντίδραση.

— Εγώ έχω να κανόνισω κάποιον λογαριασμό μαζί του. Είναι μια προσωπική υπόθεση, που δεν μάς ενδιαφέρει για τίποτ' άλλο. Μά σας το είπα γιατί θέλω να καταλάβετε τις άποψές μου.

Ο Μποννέ έσφιξε τις γραθίδες του και πρόσθεσε:

— Με κινεί η έλπιδα πως ο Ντουμέτριους θα πεθάνη απ' τα χέρια μου! Θα τον κυνηγήσω, ώσπου να πέσει ο ένας απ' τους δυό μας σ' αυτή τη μονομαχία μέχρι θανάτου!

— Θα μπορούσα ν' αποταθώ στις αρχές. Μά, όπως και σεις, Ριτζγουαί, βρήκαμε εκτός νόμου... Δεν τον έχω δη ποτέ, αυτόν το Ντουμέτριους. Δεν ξέρω καν τ' αληθινό του όνομα. Πιστεύω πως δεν υπάρχει καμιά φωτογραφία του. Είν' ένα πλάσμα του σκοταδιού!

— Εγώ τον είδα μέσα στ' αεροπλάνο του Βερολίνου, είπε ο Ριτζγουαί.

— Ναι, μά ήταν για σας ο Κάρλ Άλεξιος Σκάμμελ.

— Πώς το ξέρετε;

— Δεν είναι δύσκολο να τ' μάθω κανείς, αυτά τα πράγματα... Επιτρέψατέ μου να συνεχίσω. Την πρώτη φορά που άκουσα να γίνεται λόγος γιό το Ντουμέτριους, ήταν την εποχή της πολυκροτης υποθέσεως Σταβίσκου, στη Γαλλία, εδώ και πολλά χρόνια. Ο Ντουμέτριους ήταν τότε ένας απ' τους συνενοχούς του Σταβίσκου. Είχαν βάλει στο χέρι αρκετά εκατομμύρια φράγκα...

Διαδόθηκε μάλιστα πως αυτός είχε εκτελέσει το Σταβίσκου, όταν οι πολιτικοί έκριναν πως έπρεπε να τον βγάλουν απ' τη μέση.

— Είναί μια μεγάλη ιστορία, πρόσθεσε. Μά πρέπει να την ακούσετε με προσοχή... "Υστερα θα πιούμε κι' οι τρεις μας καφέ, έφθον έχομε ένα κοινό έχθρο.

Σταμάτησε, τους κτύπησε διαδοχικά και ρώτησε:

— Ποιος σας μίλησε γι' αυτόν το Ντουμέτριους;

— Κάποιος ταγματάρχης Κήν, της Έσωτερικής Ασφαλείας, απάντησε ο Μίτσελ.

Ο Μποννέ κούνησε το κεφάλι του, συγκεντρωμένος στις σκέψεις του.

— Ποιος είν' αυτός ο Ντουμέτριους; τον ρώτησε ο Ριτζγουαί.

Η έκφραση του Μποννέ άλλαξε απότομα, έγινε άγρια.

— Απο μακριά άκουγότανε η σειρήνα ενός πλοίου, που ζήτησε να μπη στο Πούλ, μέσ στην όμιχλη.

— Ποιος είν' αυτός ο Ντουμέτριους; επανέλαβε ο Μποννέ. Είν' ένας άνθρωπος που τον κυνηγά εδώ και δεκαετία χρόνια...

Ο Ντουμέτριους, φίλοι μου, ανήκει στην τάξη των μεγάλων διανοητών απάτεων που κοινοί πιά να εκλείψη. Έχει κλειστεί «δουλειές» με άσυνείδητους έπιχειρηματίες, λαθρεμπορους όπλων και ναρκωτικών, διεφθαρμένους πολιτικούς και εκδιστάς. Ο φόνος δεν είναι η ειδικότης του. Αυτός ζή με τις άπατες και τις μηχανοραφίες.

— Ωστόσο... άρχισε ο Ριτζγουαί.

— Ο κόσμος άλλαξε, κύριοι, τον τελευταίο καιρό... κι' αυτός το ίδιο! Υποθέτω πως έτοιμάζετε τώρα το τελευταίο του κόλπο, και πως έννοει να τσακίσει κάθε αντίδραση.

— Εγώ έχω να κανόνισω κάποιον λογαριασμό μαζί του. Είναι μια προσωπική υπόθεση, που δεν μάς ενδιαφέρει για τίποτ' άλλο. Μά σας το είπα γιατί θέλω να καταλάβετε τις άποψές μου.

Ο Μποννέ έσφιξε τις γραθίδες του και πρόσθεσε:

— Με κινεί η έλπιδα πως ο Ντουμέτριους θα πεθάνη απ' τα χέρια μου! Θα τον κυνηγήσω, ώσπου να πέσει ο ένας απ' τους δυό μας σ' αυτή τη μονομαχία μέχρι θανάτου!

— Θα μπορούσα ν' αποταθώ στις αρχές. Μά, όπως και σεις, Ριτζγουαί, βρήκαμε εκτός νόμου... Δεν τον έχω δη ποτέ, αυτόν το Ντουμέτριους. Δεν ξέρω καν τ' αληθινό του όνομα. Πιστεύω πως δεν υπάρχει καμιά φωτογραφία του. Είν' ένα πλάσμα του σκοταδιού!

— Εγώ τον είδα μέσα στ' αεροπλάνο του Βερολίνου, είπε ο Ριτζγουαί.

— Ναι, μά ήταν για σας ο Κάρλ Άλεξιος Σκάμμελ.

— Πώς το ξέρετε;

— Δεν είναι δύσκολο να τ' μάθω κανείς, αυτά τα πράγματα... Επιτρέψατέ μου να συνεχίσω. Την πρώτη φορά που άκουσα να γίνεται λόγος γιό το Ντουμέτριους, ήταν την εποχή της πολυκροτης υποθέσεως Σταβίσκου, στη Γαλλία, εδώ και πολλά χρόνια. Ο Ντουμέτριους ήταν τότε ένας απ' τους συνενοχούς του Σταβίσκου. Είχαν βάλει στο χέρι αρκετά εκατομμύρια φράγκα...

Διαδόθηκε μάλιστα πως αυτός είχε εκτελέσει το Σταβίσκου, όταν οι πολιτικοί έκριναν πως έπρεπε να τον βγάλουν απ' τη μέση.

— Είναί μια μεγάλη ιστορία, πρόσθεσε. Μά πρέπει να την ακούσετε με προσοχή... "Υστερα θα πιούμε κι' οι τρεις μας καφέ, έφθον έχομε ένα κοινό έχθρο.

Σταμάτησε, τους κτύπησε διαδοχικά και ρώτησε:

— Ποιος σας μίλησε γι' αυτόν το Ντουμέτριους;

— Κάποιος ταγματάρχης Κήν, της Έσωτερικής Ασφαλείας, απάντησε ο Μίτσελ.

Ο Μποννέ κούνησε το κεφάλι του, συγκεντρωμένος στις σκέψεις του.

— Ποιος είν' αυτός ο Ντουμέτριους; τον ρώτησε ο Ριτζγουαί.

Η έκφραση του Μποννέ άλλαξε απότομα, έγινε άγρια.

— Απο μακριά άκουγότανε η σειρήνα ενός πλοίου, που ζήτησε να μπη στο Πούλ, μέσ στην όμιχλη.

— Ποιος είν' αυτός ο Ντουμέτριους; επανέλαβε ο Μποννέ. Είν' ένας άνθρωπος που τον κυνηγά εδώ και δεκαετία χρόνια...

Ο Ντουμέτριους, φίλοι μου, ανήκει στην τάξη των μεγάλων διανοητών απάτεων που κοινοί πιά να εκλείψη. Έχει κλειστεί «δουλειές» με άσυνείδητους έπιχειρηματίες, λαθρεμπορους όπλων και ναρκωτικών, διεφθαρμένους πολιτικούς και εκδιστάς. Ο φόνος δεν είναι η ειδικότης του. Αυτός ζή με τις άπατες και τις μηχανοραφίες.

— Ωστόσο... άρχισε ο Ριτζγουαί.

— Ο κόσμος άλλαξε, κύριοι, τον τελευταίο καιρό... κι' αυτός το ίδιο! Υποθέτω πως έτοιμάζετε τώρα το τελευταίο του κόλπο, και πως έννοει να τσακίσει κάθε αντίδραση.

— Εγώ έχω να κανόνισω κάποιον λογαριασμό μαζί του. Είναι μια προσωπική υπόθεση, που δεν μάς ενδιαφέρει για τίποτ' άλλο. Μά σας το είπα γιατί θέλω να καταλάβετε τις άποψές μου.

Ο Μποννέ έσφιξε τις γραθίδες του και πρόσθεσε:

— Με κινεί η έλπιδα πως ο Ντουμέτριους θα πεθάνη απ' τα χέρια μου! Θα τον κυνηγήσω, ώσπου να πέσει ο ένας απ' τους δυό μας σ' αυτή τη μονομαχία μέχρι θανάτου!

— Θα μπορούσα ν' αποταθώ στις αρχές. Μά, όπως και σεις, Ριτζγουαί, βρήκαμε εκτός νόμου... Δεν τον έχω δη ποτέ, αυτόν το Ντουμέτριους. Δεν ξέρω καν τ' αληθινό του όνομα. Πιστεύω πως δεν υπάρχει καμιά φωτογραφία του. Είν' ένα πλάσμα του σκοταδιού!

— Εγώ τον είδα μέσα στ' αεροπλάνο του Βερολίνου, είπε ο Ριτζγουαί.

— Ναι, μά ήταν για σας ο Κάρλ Άλεξιος Σκάμμελ.

— Πώς το ξέρετε;

— Δεν είναι δύσκολο να τ' μάθω κανείς, αυτά τα πράγματα... Επιτρέψατέ μου να συνεχίσω. Την πρώτη φορά που άκουσα να γίνεται λόγος γιό το Ντουμέτριους, ήταν την εποχή της πολυκροτης υποθέσεως Σταβίσκου, στη Γαλλία, εδώ και πολλά χρόνια. Ο Ντουμέτριους ήταν τότε ένας απ' τους συνενοχούς του Σταβίσκου. Είχαν βάλει στο χέρι αρκετά εκατομμύρια φράγκα...

Διαδόθηκε μάλιστα πως αυτός είχε εκτελέσει το Σταβίσκου, όταν οι πολιτικοί έκριναν πως έπρεπε να τον βγάλουν απ' τη μέση.

— Είναί μια μεγάλη ιστορία, πρόσθεσε. Μά πρέπει να την ακούσετε με προσοχή... "Υστερα θα πιούμε κι' οι τρεις μας καφέ, έφθον έχομε ένα κοινό έχθρο.

Σταμάτησε, τους κτύπησε διαδοχικά και ρώτησε:

— Ποιος σας μίλησε γι' αυτόν το Ντουμέτριους;

— Κάποιος ταγματάρχης Κήν, της Έσωτερικής Ασφαλείας, απάντησε ο Μίτσελ.

Ο Μποννέ κούνησε το κεφάλι του, συγκεντρωμένος στις σκέψεις του.

— Ποιος είν' αυτός ο Ντουμέτριους; τον ρώτησε ο Ριτζγουαί.

Η έκφραση του Μποννέ άλλαξε απότομα, έγινε άγρια.

— Απο μακριά άκουγότανε η σειρήνα ενός πλοίου, που ζήτησε να μπη στο Πούλ, μέσ στην όμιχλη.

— Ποιος είν' αυτός ο Ντουμέτριους; επανέλαβε ο Μποννέ. Είν' ένας άνθρωπος που τον κυνηγά εδώ και δεκαετία χρόνια...

Ο Ντουμέτριους, φίλοι μου, ανήκει στην τάξη των μεγάλων διανοητών απάτεων που κοινοί πιά να εκλείψη. Έχει κλειστεί «δουλειές» με άσυνείδητους έπιχειρηματίες, λαθρεμπορους όπλων και ναρκωτικών, διεφθαρμένους πολιτικούς και εκδιστάς. Ο φόνος δεν είναι η ειδικότης του. Αυτός ζή με τις άπατες και τις μηχανοραφίες.

— Ωστόσο... άρχισε ο Ριτζγουαί.

— Ο κόσμος άλλαξε, κύριοι, τον τελευταίο καιρό... κι' αυτός το ίδιο! Υποθέτω πως έτοιμάζετε τώρα το τελευταίο του κόλπο, και πως έννοει να τσακίσει κάθε αντίδραση.

— Εγώ έχω να κανόνισω κάποιον λογαριασμό μαζί του. Είναι μια προσωπική υπόθεση, που δεν μάς ενδιαφέρει για τίποτ' άλλο. Μά σας το είπα γιατί θέλω να καταλάβετε τις άποψές μου.

Ο Μποννέ έσφιξε τις γραθίδες του και πρόσθεσε:

— Με κινεί η έλπιδα πως ο Ντουμέτριους θα πεθάνη απ' τα χέρια μου! Θα τον κυνηγήσω, ώσπου να πέσει ο ένας απ' τους δυό μας σ' αυτή τη μονομαχία μέχρι θανάτου!

— Θα μπορούσα ν' αποταθώ στις αρχές. Μά, όπως και σεις, Ριτζγουαί, βρήκαμε εκτός νόμου... Δεν τον έχω δη ποτέ, αυτόν το Ντουμέτριους. Δεν ξέρω καν τ' αληθινό του όνομα. Πιστεύω πως δεν υπάρχει καμιά φωτογραφία του. Είν' ένα πλάσμα του σκοταδιού!

— Εγώ τον είδα μέσα στ' αεροπλάνο του Βερολίνου, είπε ο Ριτζγουαί.

— Ναι, μά ήταν για σας ο Κάρλ Άλεξιος Σκάμμελ.

— Πώς το ξέρετε;

— Δεν είναι δύσκολο να τ' μάθω κανείς, αυτά τα πράγματα... Επιτρέψατέ μου να συνεχίσω. Την πρώτη φορά που άκουσα να γίνεται λόγος γιό το Ντουμέτριους, ήταν την εποχή της πολυκροτης υποθέσεως Σταβίσκου, στη Γαλλία, εδώ και πολλά χρόνια. Ο Ντουμέτριους ήταν τότε ένας απ' τους συνενοχούς του Σταβίσκου. Είχαν βάλει στο χέρι αρκετά εκατομμύρια φράγκα...

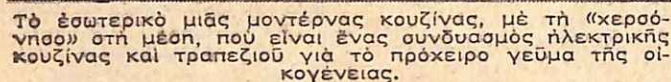
Διαδόθηκε μάλιστα πως αυτός είχε εκτελέσει το Σταβίσκου, όταν οι πολιτικοί έκριναν πως έπρεπε να τον βγάλουν απ' τη μέση.

— Είναί μια μεγάλη ιστορία, πρόσθεσε. Μά πρέπει να την ακούσετε με προσοχή... "Υστερα θα πιούμε κι' οι τρεις μας καφέ, έφθον έχομε ένα κοινό έχθρο.

Σταμάτησε, τους κτύπησε διαδοχικά και ρώτησε:

— Ποιος σας μίλησε γι' αυτόν το Ντουμέτριους;

— Κάποιος ταγματάρχης Κήν, της Έσωτερικής Ασφαλείας, απ



Τὰ τεχνικά της μέσῃ χι' ἡ διαρρύθμισί της

ΝΕΤΑ, ΑΡΚΕΤΑ ΑΤΟΜΑ. ΠΡΟΚΕΙ-
ΤΑΙ ΓΙΑ ΈΝΑ ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΣΥΣΤΗ-
ΜΑ, ΠΟΥ ΤΟ ΕΠΕΒΑΛΕ Η ΟΛΟΕΝΑ

Τὰ πλακάκια ἢ τὸ μωσαϊ-
κὸ τοῦ δαπέδου ἔχουν κατὰ

πως άλλοτε — μπορούν να μένουν ευχάριστα για αρκετό διάστημα του είκοσιπενταώρου.

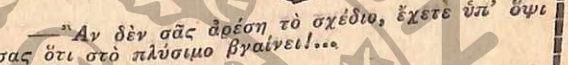
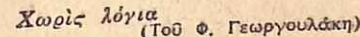
ΕΛΛΗΝΕΣ ΑΘΛΗΤΑΙ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΠΝΙΣΤΕΣ
Μια μακρινή καπνίστρια, η κυρία Χίλ-
ντελ Ντελντορ προσπαθούσε από καιρό ν'
βρεί ένα τρόπο πού θα της επέτρεπε ν'
πάρει το τσιγάρο της οπούδήποτε κι' αν
βρισκόταν, στο δρόμο, ή στην έξαξη, ή
αέρα ή ακόμα κι μέσα σε ψιλή βροχή.
Οι μακροχρόνιες αναζητήσεις της, λοι-
πόν, δεν ήταν χαμένες και τώρα χωρίς
σέ με μια εξαιρετικά εύφλεκτη ήλι δικής
της επινοήσεως, μπορεί κι' ανάθε! το τσι-
γάρο της με την πύ δυνατή θύελλα,
χωρίς καμμία προφύλαξη, φεονότανε το
άπλωσ' σ' εποχή με την εύφλεκτη ήλι.
Ή κ. Ντελτορ έλπιζε πώς ή... πολυτι-
μη εφευρέσι της θα την κάνη σύνομα
υπεροπλήσι!...

Ὁ γυρισμός τοῦ πατέρα

«Από τις έρευνες που έκανε η αστυνομία, από τα πρόσωπα που παρουσιάστηκαν στη δίκη και άπαρ την άλληλογραφία που ανέφερε ο εισαγγελέας, βγήκε πώς ήταν

αι οι τρεις από χαρά, από την ευ-
τυχία τους.



Ο ΕΡΩΣ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΑ

* "Όταν η γυναίκα δεν μαντεύει άμέσως τόν έρωτα ένός

☆☆
Πλαστικά «κάνο»

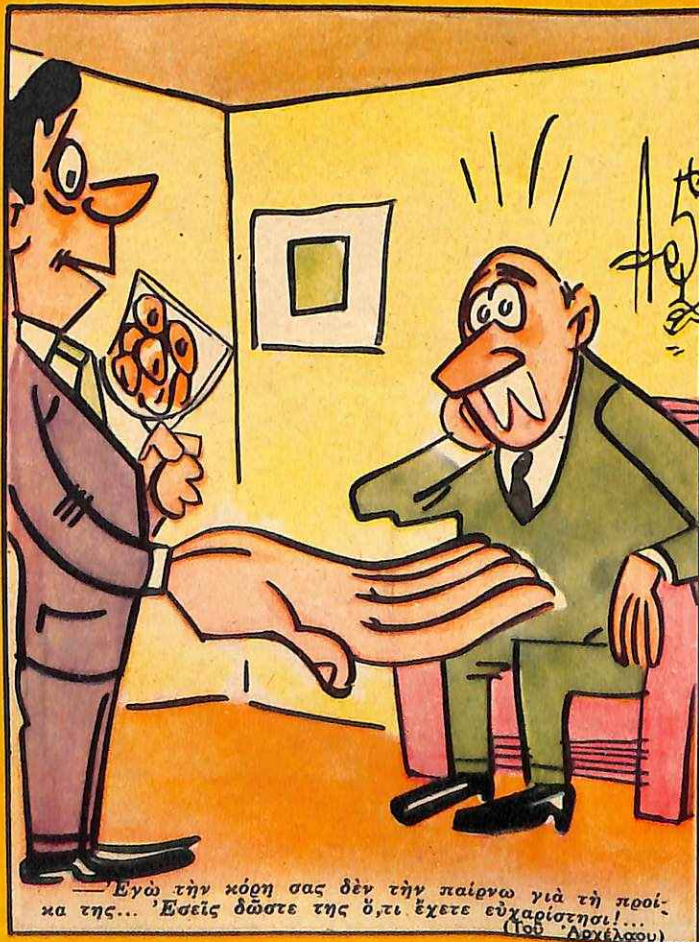
Τελευταίως, οί κάτοικοι
τῆς Πράγας δέν μπορούσαν
νά πιστέψουν τὰ μάτια
τους, ὅταν εἶδαν τοὺς δυὸ ἐ-
πιβάτες ἐνὸς «κανὸν» νά
προσπαθοῦν τοῦ κάκου να
τὸ σπᾶσουν, πάνω στὶς πέ-
τρες τῶν τοιχωμάτων μιᾶς
διώρου! Ἐπρόκειτο γιὰ
μιὰ δοκιμὴ, προωρισμένη ἡ
ἀποδείξει τὴν ἀντοχὴ ἐνὸς
νέου τύπου «κανὸν» γιὰ λεμ-
δορομίες, φτιαγμένου ἀπὸ
«φιμπερυγκλὰς» (Ἴνες γυα-
λίου) καὶ συνθετικὴ ρητίνη.
Τὸ σκάφος αὐτὸ —δημιούρ-
γημα τῶν τεχνικῶν ἐθνικῶν
ἐργοστασίων «Πλάστικα» —
εἶναι στερεώτατο καὶ ἐλα-
στικὸ συγχρόνως, ζυγίζει δὲ
λιγώτερο ἀπὸ ἓνα ξύλινο
τοῦ ἴδιου μεγέθους. Ἄν τυ-
χὸν ραγίσῃ κάπου, ἐπι-
σκευάζεται τελείως μὲ μιὰ
ῥάπτα μέθοδο μέσα σὲ μισή
ᾠρα.



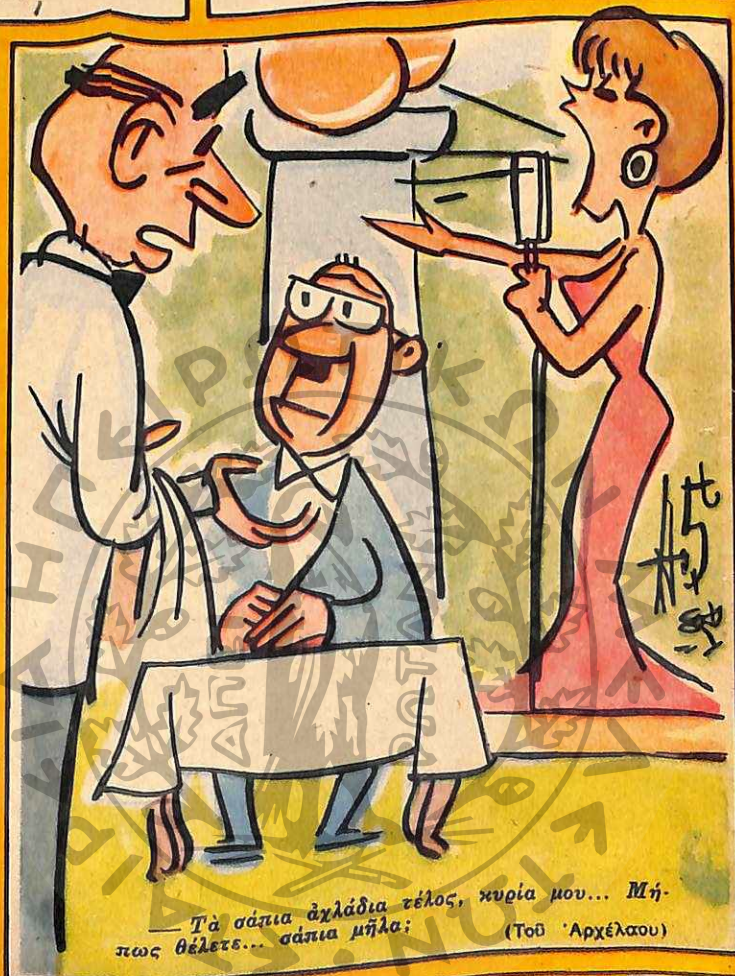
— Πάλι μαρίδες ψώνισες, καϋμένη Ζαχαρία;



'Επιμονή κανταδόρου!...



— Εγώ την κόρη σας δεν την παίρνω για τη προί-
κα της... 'Εσείς δώστε της ό,τι έχετε ευχαρίστησι!...
(Του 'Αρχέλαου)



— Τά σάπια αχλάδια τέλος, κυρία μου... Μή-
πως θέλετε... σάπια μήλα;
(Του 'Αρχέλαου)